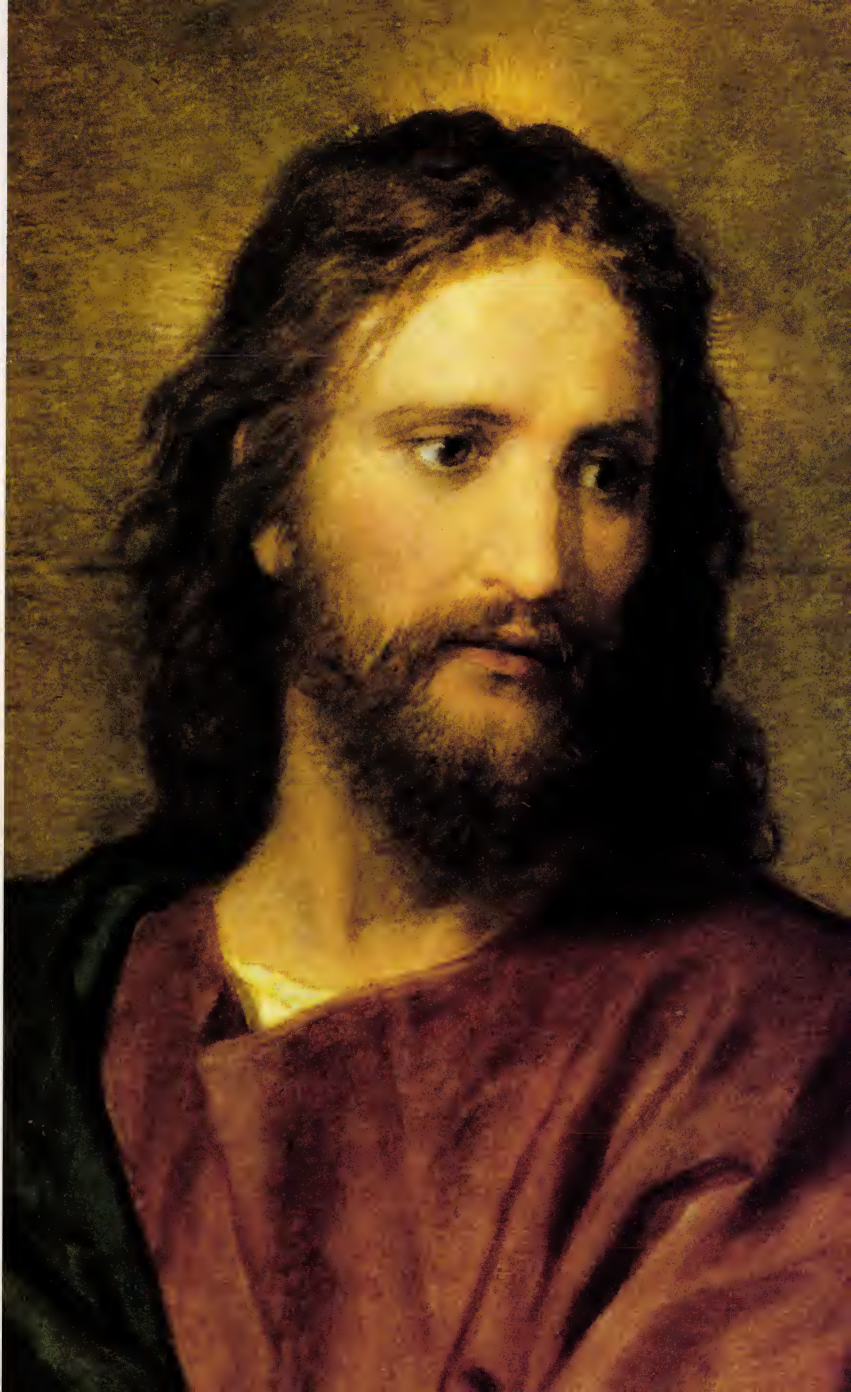

DE STER

90STE JAARGANG NUMMER 12

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

DECEMBER 1990

DE STER

DECEMBER 1990

ARTIKEL EN

1
KERSTGROET VAN HET
EERSTE PRESIDIUM

3
BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM
JEZUS CHRISTUS –
ONZE HEILAND
EN VERLOSSER
PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON

10
KERSTHERINNERINGEN
PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON
OUDERLING
L. TOM PERRY
OUDERLING
M. RUSSELL BALLARD
OUDERLING
JAMES M. PARAMORE
ARDETH G. KAPP

19
'U BENT MIJN BROEDER'
JORGE VALBUENA

20
KOM EN ZIE
OUDERLING
MARVIN J. ASHTON

32
DE HEILIGEN IN SINGAPORE
RICHARD TICE

40
HET HEILIGE BOS
DONALD L. ENDERS

46
EEN ONVERWACHT STERRETJE
MARGARETA SPENCER

VOOR DE JONGEREN

17
TEDDYBEREN
SCHIETEN TE HULP
LORETTA PARK

26
HOOPGEVENDE GEBAREN
ANITA M. FEE

28
EEN STEM IN DE MIST
TERRY J. MOYER

45
U HOUDEN AAN GOEDE
VOORNEMENS

RUBRIEKEN

9
MORMOONSE BOODSCHAP
LAAT DE MEESTER UW
LERAAR ZIJN

25
HUISBEZOEKBOODSCHAP
GEDENK HEM DOOR
SCHRIFTSTUDIE

OP DE OMSLAG:
DETAIL VAN 'CHRISTUS
EN DE RIJKE JONGELING' -
HEINRICH HOFMANN

DE KINDERSTER

2
VERHALEN UIT
HET BOEK VAN MORMON
DE JAREDIETEN VERLATEN
BABEL

4
EEN KERSTCADEAU
VOOR JEZUS
DOLLY HILDRETH

7
LIEDJE
SLAAP, KLEINE JEZUS

8
PARTICIPATIEPERIODE
KOM TOT CHRISTUS
LAUREL ROHLFING

10
BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM
AAN DE KINDEREN
OVER DE
HELE WERELD
OPRECHTE GAVEN

12
EER DE PROFEET
PAT GRAHAM

14
KERSTAL-KIJKDOOS
ELISE NIVEN BLACK

16
STEVENS STERRETJE
KATHLEEN M. HAYS

Kerstgroet van het Eerste Presidium

Samen met u verheugen wij ons in weer een heerlijke kersttijd waarin wij, en alle andere christenen, de geboorte vieren van onze Heer, Jezus Christus. De profeet Jesaja zag enkele eeuwen vooruit en zei: 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, (. . .) en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst' (Jesaja 9:6).

Na de bediening van de Heiland zei Petrus: '(. .) wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit' (2 Petrus 1:16).

Anderhalve eeuw geleden verklaarden hedendaagse getuigen: '(. .) wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is' (Leer en Verbonden 76:23).

Wij getuigen dat het Jezus Christus was die zei: '(. .) indien gij tot Mij wilt komen, zult gij het eeuwig leven hebben. Ziet, de arm Mijner barmhartigheid is naar u uitgestrekt, en wie ook wil komen, zal Ik ontvangen; en gezegend zijn zij, die tot Mij komen' (3 Nephi 9:14).

In deze heerlijke tijd van het jaar nodigen wij nogmaals allen uit hun leven opnieuw toe te wijden aan de opgestane Heiland en zijn leringen.

President Ezra Taft Benson
President Gordon B. Hinckley
President Thomas S. Monson

DE STER

December 1990 90ste jaargang Nummer 12
Officiële Nederlandstalige uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packard,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland

Redacteur: Rex D. Pinegar

Director of Church Magazines:
Thomas L. Peterson

Director van de afdeling leerplannen:
Ronald L. Knighon

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemmlen
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: Scott D. Van Kampen
Leidingsgewend Art-director:
M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie

J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (31) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 7271 03 34

© 1990 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.
Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 30,00

België: Bfr. 520,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot een acceptgiro ontvangt.

Versijnt twaalf maal per jaar

Printed by
Friedrichsdorf Printing Center,
Germany

PR MA 9012 DU

90992120
Dutch

Jezus Christus – onze Heiland en Verlosser

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, moeten wij zonder enig voorbehoud vertrouwen op de Heer Jezus Christus, die wij als de Zoon van God aanvaarden. Totdat de hele wereld Hem aanvaardt als de Heiland van de mensheid, zijn leringen naleeft en Hem ziet als de *Weg*, de *Waarheid* en het *Leven*, zullen wij bezorgd blijven om de toekomst en ons vermogen om opgewassen te zijn tegen de moeilijkheden die de sterfelijkheid voor ons allen met zich meebrengt.

Het fundamentele beginsel van onze godsdienst is geloof in de Heer Jezus Christus. Waarom is het goed om ons vertrouwen en onze hoop op één enkele persoon te stellen? Waarom hebben wij geloof in Hem nodig om gemoedsrust in dit leven te krijgen en hoop op het leven hierna?

Van ons antwoord op deze vragen hangt af of we de toekomst tegemoet zien met moed, hoop en optimisme, of met vrees, bezorgdheid en pessimisme.

Het is mijn boodschap en getuigenis dat alleen Jezus Christus ervoor in aanmerking komt om ons de hoop, het vertrouwen en de kracht te verschaffen die we nodig hebben om de wereld te overwinnen en uit te stijgen boven onze menselijke tekortkomingen. Om dat te doen, moeten we ons vertrouwen op Hem stellen en naar zijn wetten en leringen leven.

Waarom moeten wij in Christus geloven?

Jezus Christus was en is *de Here*, *de Almachtige* (zie Mosiah 3:5). Hij was al gekozen voor zijn geboorte op aarde. Hij was de almachtige Schepper van de hemelen en de aarde. Hij is de Bron van het leven en het Licht van alle dingen.

Zijn woord is de wet waardoor alles in het heelal wordt bestuurd. Alles wat Hij heeft geschapen, is aan zijn oneindige macht onderworpen.

Jezus Christus is de *Zoon van God*.

ALLEEN JEZUS
CHRISTUS KOMT
ERVOOR IN AANMER-
KING OM ONS DE HOOP,
HET VERTROUWEN
EN DE KRACHT TE
VERSCHAFFEN DIE
WE NODIG HEBBEN OM
DE WERELD TE OVER-
WINNEN EN UIT TE
STIJGEN BOVEN ONZE
MENSELIJKE TEKORT-
KOMINGEN.

Hij kwam op een van tevoren vastgesteld tijdstip naar deze aarde met een koninklijk geboorterecht waardoor zijn goddelijke status gehandhaafd werd. Hij bezat de menselijke eigenschappen van zijn sterfelijke moeder en de goddelijke eigenschappen en krachten van zijn Eeuwige Vader.

Door zijn unieke afkomst was Hij erfgenaam van de eervolle titel 'de Eniggeboren Zoon van God in het vlees'. Als de Zoon van God, erfde Hij krachten en intelligentie waarover geen mens ooit beschikt heeft. Hij was letterlijk Immanuël, wat betekent 'God met ons' (zie Matteüs 1:23).

Hoewel Hij Gods Zoon was die naar de aarde werd gestuurd, vereiste het plan van de Vader dat Jezus onderworpen zou worden aan alle moeilijkheden en beproevingen van de sterfelijkheid. Zo werd Hij blootgesteld aan '(...) verleidingen en lichaamspijn, honger, dorst en vermoeidheid (...) (Mosiah 3:7).

Om aan de eisen te voldoen en de *Verlosser* van alle kinderen van onze Vader te worden, moest Jezus volmaakt gehoorzaam zijn aan al Gods wetten. Omdat Hij zich onderwierp aan de wil van de Vader, '(...) ging [Hij] van genade tot genade voort, totdat Hij een volheid had ontvangen' van de macht van de Vader. Zo had Hij '(...) alle macht, zowel in de hemel als op de aarde (...) (Leer en Verbonden 93:13, 17).

Wanneer we deze waarheid over Hem die we aanbidden als de Zoon van God eenmaal begrijpen, kunnen we ook beter bevatten hoe Hij de macht had om de zieken te genezen, de doden op te wekken en de elementen te gebieden. Zelfs duivels die Hij uitwierp, waren aan Hem onderworpen en erkenden zijn goddelijke status.

Als de grote *Wetgever* gaf Hij wetten en geboden voor het welzijn van alle kinderen van onze Hemelse Vader. Zijn

wet vervulde zelfs alle voorgaande verbonden met het huis van Israël.

'Ziet,' zei Hij, 'Ik ben de Wet en het Licht. Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven' (3 Nephi 15:9).

Volgens zijn wet moesten alle mensen, ongeacht hun positie in dit leven, zich bekeren, in zijn naam worden gedoopt en de Heilige Geest ontvangen - de heiligende macht om hen van zonde te reinigen. Iedereen die zich aan die wetten en verordeningen houdt, zal onschuldig voor Hem kunnen staan op de dag des oordeels. Wie dat doen, worden vergeleken met iemand die zijn huis op een stevig fundament bouwt, zodat zelfs '(...) de poorten der hel (...) hen niet zullen overweldigen' (3 Nephi 11:39).

Het is volkomen terecht dat wij Hem loven als de Rots onzer zaligheid (zie 2 Nephi 4:30).

Om waardering of dankbaarheid te hebben voor wat Hij voor ons heeft gedaan, moeten we de volgende belangrijke waarheden in gedachten houden:

Jezus kwam naar de aarde om de wil van de Vader te doen.

Hij kwam hier met de voorkennis dat Hij de last van ons aller zonden op zich zou nemen.

Hij wist dat Hij gekruisigd zou worden.

Hij werd geboren met als doel de Heiland en Verlosser van alle mensen te worden.

Hij was *in staat* zijn zending te volbrengen, omdat Hij de Zoon van God was en Gods macht bezat.

Hij was *bereid* zijn zending te volbrengen, omdat Hij van ons hield.

Geen enkele andere sterfelijke persoon had de macht of het vermogen om alle andere sterfelijken uit hun verloren en gevallen staat te verlossen, noch kon enig ander persoon

DE KRUISIGING, HARRY ANDERSON.

door vrijwillig zijn leven te geven een universele opstanding voor alle andere sterfelijken teweegbrengen.

Alleen Jezus Christus was in staat en bereid om een dergelijke verlossende handeling uit liefde te verrichten.

Wij zullen in de sterfelijkheid wel nooit begrijpen *hoe* Hij zijn taak volbracht, maar wij moeten beslist wél begrijpen *waarom* Hij die op zich nam.

Alles wat Hij deed, werd ingegeven door zijn onzelfzuchtige, oneindige liefde voor ons. Luister naar zijn eigen woorden:

‘Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren; (. . .)

‘Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamenlijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen’ (Leer en Verbonden 19:16, 18).

Typend voor zijn hele sterfelijke periode, onderwierp de Heiland zich aan de wil van zijn Vader en dronk de bittere drinkbeker leeg.

In Getsemane leed Hij de pijn van alle mensen, opdat zij niet hoeven te lijden als zij zich bekeren.

WIJ ZULLEN IN DE STERFELIJKHEID WEL NOOIT BEGRIJPEN *HOE* HIJ ZIJN TAAK VOLBRACHT HEEFT, MAAR WIJ MOETEN BESLIST WÉL BEGRIJPEN *WAAROM* HIJ DIE OP ZICH NAM.

Hij gaf zich over aan vernedering en belediging van zijn vijanden, zonder zelfs maar te klagen of terug te slaan.

En ten slotte verdroeg Hij de geseling en de wrede schand van de kruisiging. Toen gaf Hij zich vrijwillig over aan de dood. Zoals Hij zelf zei:

‘Niemand ontnoemt het [mijn leven] Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen’ (Johannes 10:18).

Hij is de *Opstanding* en het *Leven* (zie Johannes 11:25).

Die macht om zijn eigen leven weer op te wekken, was mogelijk omdat Jezus Christus een God was – de Zoon van God. Omdat Hij de macht had om de dood te overwinnen, zal de hele mensheid worden opgewekt. ‘(. . .) Ik leef en gij zult leven’ (Johannes 14:19).

Wij eren zijn naam, ja, en alle heilige titels die zijn daden weergeven!

Hij is ons *Grote Voorbeeld*.

Hij was onze Hemelse Vader volmaakt gehoorzaam en toonde ons hoe wij de wereld moeten verzaken en onze prioriteiten in het juiste perspectief moeten zien.

Vanwege zijn liefde voor ons, toonde Hij ons hoe wij boven onze onbelangrijke zwakheden moeten uitstijgen en genegenheid en naastenliefde tonen in onze relaties met anderen.

Hij is het *Brood des levens* (zie Johannes 6:35).

Door vasten, gebed en dienstbetoon aan anderen, toonde Hij ons dat de mens ‘(. . .) niet alleen van brood (. . .)’ (Matteüs 4:4) dient te leven, maar zich ook moet voeden met het woord van God.

Hij werd in alle dingen op gelijke wijze (als wij) verzocht, doch zonder te zondigen (zie Hebreëën 4:15), en is daardoor in staat hen te helpen die verleid worden (zie Hebreëën 2:18).

GELOVEN IN HEM HOUDT IN
EROP TE VERTROUWEN DAT
HOEWEL WIJ ZELF NIET ALLES
BEGRIJPEN, HIJ DAT WÈL DOET.
DAAROM HEEFT HIJ GEZEGD:
'BLIKT TOT MIJ OP BIJ IEDERE
GEDACHTE; TWIJFELT NIET,
VREEST NIET.'

Hij is de *Vrededorst*, de grote *Trooster* (zie Jesaja 9:6).

In die hoedanigheid heeft Hij de macht het door verdriet of zonde gefolterde hart te troosten. Hij verschaft gemoedsrust die geen mens ons kan geven:

'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of verzaagd' (Johannes 14:27).

Hij is de *Goede Herder* (zie Johannes 10:11).

Hij bezit alle mogelijke goddelijke eigenschappen. Hij is deugdzaam, geduldig, vriendelijk, lankmoedig, zachtmoedig, deemoedig en vol naastenliefde. Wanneer wij zwak zijn of tekortkomingen hebben op een van deze gebieden, is Hij bereid om ons te sterken en daarin te compenseren.

Hij is een *Wonderbare Raadsman* (zie Jesaja 9:6).

Er is geen enkele menselijke omstandigheid – zij het lijden, onvermogen, ontoereikendheid, zwakzinnigheid of zonde – die Hij niet kan begrijpen en waardoor zijn liefde niet zal uitgaan naar de persoon in kwestie.

Hij smeekt ons:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28).

Hij is onze *Voorspraak, Middelaar en Rechter*.

Vanwege zijn Godschap is Hij volkomen rechtvaardig in het hanteren van gerechtigheid en genade. Hij kan tegelijkertijd onze zaak bepleiten en oordelen over ons lot.

Echt in Hem geloven gaat verder dan erkennen dat Hij leeft. Het gaat verder dan ons geloof in Hem belijden.

Geloven in Jezus Christus houdt in zich volledig op Hem te verlaten. Als God heeft Hij oneindige macht, intelligentie en liefde. Er is geen menselijk probleem dat Hij niet kan oplossen. Omdat Hij beneden alles is neergedaald (zie Leer en Verbonden 122:8), weet Hij hoe Hij ons moet helpen om boven onze dagelijkse moeilijkheden uit te stijgen.

Geloven in Hem houdt in erop te vertrouwen dat hoewel

wij zelf niet alles begrijpen, Hij dat wèl doet. Daarom heeft Hij gezegd: 'Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet' (Leer en Verbonden 6:36).

Geloven in Hem houdt in erop te vertrouwen dat Hij de volledige macht bezit over alle mensen en alle landen. Hij kan alle kwaad tot staan brengen. Hij heeft alles in de hand. Deze aarde valt onder zijn rechtvaardige heerschappij. Toch staat Hij het kwaad toe, zodat wij kunnen kiezen tussen goed en kwaad.

Zijn evangelie is het ideale medicijn voor alle menselijke en sociale problemen.

Maar zijn evangelie is alleen werkzaam wanneer het in ons leven wordt toegepast. Daarom moeten wij doen wat Nephi heeft gezegd: 'Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:3).

Alleen maar als we zijn leerstellingen in *praktijk brengen*, tonen wij ons geloof in Hem.

Hoe anders zou deze wereld er niet uitzien als alle mensen gehoor zouden geven aan deze woorden van Hem: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. (. . .)

'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:37, 39).

Wat is dus het antwoord op de vraag 'Wat moeten we doen?' aangaande de problemen en dilemma's waarmee de mensen, de samenleving en de volken tegenwoordig geconfronteerd worden? Dit is zijn eenvoudige medicijn:

'Geloof in God; geloof, dat Hij bestaat en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op de aarde; geloof dat Hij alle wijsheid en kracht heeft; zowel in de hemel als op de aarde; geloof dat de mens niet alle dingen begrijpt, die voor de Here begrijpelijk zijn.

'(. .) gelooft, dat gij u moet bekeren van uw zonden, en ze moet nalaten en u voor God vernederen, en in oprechtheid des harten bidden, dat Hij u moge vergeven; en nu, indien gij al deze dingen gelooft, *ziet, dat gij ze volbrengt*' (Mosiah 4:9-10; cursivering toegevoegd).

Als leden van de kerk, 'hebben wij de plicht om de Zoon des Mensen, die zonder zonden was, tot ons ideaal te maken - Hij is tenslotte de enige volmaakte persoon die ooit op aarde heeft geleefd. Hij is -

'het voortreffelijkste voorbeeld van nobelheid,

'goddelijk van aard,

'volmaakt in zijn liefde,

'onze Verlosser,

'onze Heiland,

'de onbevleete Zoon van onze Eeuwige Vader

'het Licht, het Leven en de Weg'

(David O. McKay, *Improvement Era*, juni 1951, blz. 478).

Ik heb hem lief met heel mijn ziel.

Ik getuig in alle nederigheid dat Hij nog steeds dezelfde liefhebbende, mededogende Heer is als toen Hij de stoffige wegen van Palestina bewandelde. Hij onderhoudt nauw contact met zijn dienstknechten hier op aarde. Hij houdt van ons allen. Daar kunt u zeker van zijn.

Hij leeft - onze Heer, Meester, Heiland, Verlosser en God.

God zegene ons zodat wij in Hem zullen geloven, hem zullen aanvaarden, Hem zullen aanbidden, volledig op Hem zullen vertrouwen, en Hem zullen volgen. Dat is mijn nederig gebed. □

Naar een toespraak, gehouden tijdens de oktoberconferentie van 1983.

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

.....

1. Geloof in de Heer Jezus Christus is een fundamenteel beginsel van onze godsdienst.
2. Zij die in Hem geloven, zien de toekomst met moed, hoop en optimisme tegemoet.
3. Jezus is de enige die ervoor in aanmerking komt om ons kracht en vertrouwen te geven, want Hij is de Schepper, de Zoon van God met goddelijke krachten. Door zijn ongeëvenaarde verzoeningswerk is Hij onze Verlosser, en bovendien de Verschaffer van de opstanding, ons Grote Voorbeeld in alles, de Grote Trooster, onze Wonderbare Raadsman, onze Voorspraak, onze Middelaar en onze Rechter.
4. Geloven in de Heer houdt in volledig op Hem te vertrouwen - op zijn macht, intelligentie en liefde.
5. Het evangelie van de Heer is alleen werkzaam wanneer wij het toepassen in ons leven.

LAAT DE MEESTER UW LERAAR ZIJN

'DE BERGREDE' - CARL HEINRICH BLOCH. HET ORIGINEEL IS TE ZIEN IN DE KAPEL VAN HET KASTEEL FREDERIKSBORG (DENUMARKEN).
GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN HET FREDERIKSBORGMUSEUM.

(ZIE MATTEÛS 5-7.)

KERSTHERINNI

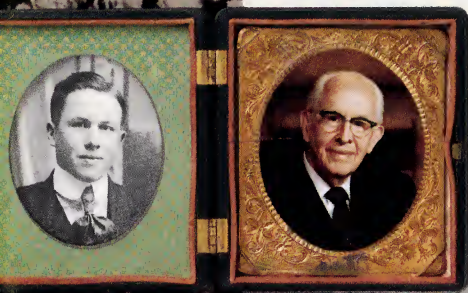
De fijnste kerstcadeau's kunnen niet in geschenkpapier verpakt worden. Ze zijn in geen enkele winkel te vinden. Ze zijn niet te koop. Het zijn de kerstherinneringen die het hele jaar opfleuren en ons helpen om een beter mens te zijn in maart, augustus en oktober. In dit artikel vertellen vijf kerkleiders over een kerstherinnering.

HERINGEN

DEZE FOTO VAN DE FAMILIE BENSON VERSCHIEEN IN 1944 IN SALT LAKE CITY IN DE KRANT. WANNEER PRESIDENT BENSON MET DE HELE FAMILIE HET KERSTFEEST VIERT, HERINNERT DAT HEM AAN DE KERSTVIERINGEN OP DE BOERDERIJ WAAR HIJ ZIJN JEUGD DOORBRACHT.

Een vreugdevolle hereniging

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

Toen ik in 1923 terugkeerde van mijn eerste zending, ging ik naar huis – naar Whitney (Idaho). Het was kerstavond. De hereniging met mijn tien broers en zussen, en vooral ook met mijn vader en moeder, was vreugdevol. Ons gezin was zo ideaal als een HLD-gezin maar kon zijn.

Vader en moeder hingen altijd aan ieders stoel een kerstkous met verrassingen en legden op of onder de stoel wat eenvoudige cadeautjes. Die avond hadden mijn ouders en ik een lang vertrouwelijk gesprek – een onvergetelijk gesprek. We zijn die nacht zelfs helemaal niet naar bed geweest. Nadat we uit de graanschuur en andere verstoppplaatsen op de boerderij de cadeaus hadden gehaald die mijn toegewijde, geliefde ouders daar verborgen hadden, vulden we de kerstkousen. Daar waren we een groot gedeelte van de nacht mee bezig. De rest van de tijd praatten we samen. Vader en moeder vertelden me welke vooruitgang de andere kinderen tijdens mijn afwezigheid gemaakt hadden, en ik bracht verslag uit en beantwoordde vragen over mijn fijne zending van 2½ jaar in Groot-Brittannië. Het was een heerlijke tijd. Mijn liefde voor mijn ouders was nog nooit zo groot geweest.

Er was afgesproken dat de kinderen op kerstochtend vroeg mochten opstaan. Ik weet niet meer precies hoe laat, maar ik denk dat het vijf uur was. Voor zover ik me kan herinneren was het de bedoeling dat ze dan met zijn allen naar de keuken gingen voor een glas melk en een stuk brood met boter en honing, alvorens naar de woonkamer te gaan om de verrassingen in hun kousen in ontvangst te nemen en mee te doen aan het opwindende uitpakken van de kerstcadeautjes. Het was een gelukkige ochtend. Ik kon mijn tranen niet bedwingen toen ik met trots naar de reacties keek van mijn zes broertjes en vier zusjes, en de liefdevolle uitdrukking zag op het gezicht van mijn fijne ouders terwijl ze toekeken hoe hun nageslacht deelhad aan de geest van het kerstfeest, en genoten van de eenheid die er in hun gezin heerste.

New Era, uit de decembereditie van 1988.

Een 'zonnig' kerstfeest

OUDERLING L. TOM PERRY
VAN HET QUORUM DER TWAALF

Jaren geleden maakte ik aan het einde van een verschrikkelijke oorlog deel uit van de bezettingsmacht in een ander land. Weldra ontwikkelden we den we een grote liefde en belangstelling voor het volk waarover wij moesten waken, en vooral voor de jongeren, de kinderen. We vonden hen vaak bij onze vuilnisbakken, op zoek naar voedsel om hen in leven te houden. Dat ontroerde ons zeer, en we wilden graag wat meer voor hen doen. We zamelden zoveel mogelijk geld in en vonden een plaatselijke godsdienstige groepering bereid om een weeshuis voor hen te openen. We gaven zoveel mogelijk van onze tijd om te helpen de behuizing te verbeteren en voorzagen hen van de benodigde financiële middelen.

Toen het kerstfeest bijna in zicht kwam, schreven we naar huis met het voorstel geen cadeautjes voor ons te sturen, maar speelgoed voor de kinderen in het weeshuis. De reactie van onze families was overweldigend! Dagelijks kwam er speelgoed uit Amerika.

We vonden een boom die geschikt was om te dienen als kerstboom, maar we hadden er niet de traditionele versiering voor. Een dame leerde ons papieren vogeltjes te vouwen, en daar hingen we de kerstboom mee vol. De meeste cadeaus werden verpakt in oude legerkranten. Ik zal nooit de kerstavond bij die kinderen vergeten. Ik ben ervan overtuigd dat velen van hen nog nooit een kerstboom hadden gezien. Hoewel we er niet bijzonder goed in waren, zongen we kerstliedjes voor ze. En zij hadden wekenlang geoeffend om een Engelstalig liedje voor ons te zingen, 'You Are My Sunshine' (Jij bent mijn zonnetje). Het was weliswaar geen kerstliedje, maar het was prachtig. Die avond werden we geroerd door de geest van die kinderen - vooral toen ze de cadeaus openmaakten die onze familieleden gestuurd hadden. Volgens mij hadden veel kinderen in jaren geen speelgoed gekregen.

Dat was een kerst die ik nooit zal vergeten, omdat we toen de werkelijke betekenis ervan leerden. De grootste vreugde in het leven krijgen we door te geven, door het leven van een ander te verrijken met wat vreugde en geluk.

OUDERLING PERRY DIENDE TIJDENS DE OORLOG IN HET LEGER. MET KERST ZORGDEN ZIJN VRIENDEN EN HIJ VOOR WEESKINDEREN, EN ZE OFFERDEN ZELFS HUN KERSTCADEAU'S OP OM SPEELGOED AAN DE KINDEREN TE GEVEN.

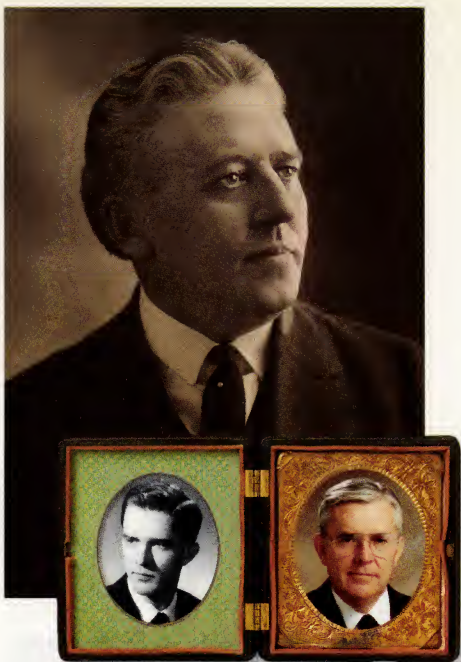
Herinneringen aan opa

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
VAN HET QUORUM DER TWAALF

Een van mijn dierbaarste jeugdherinneringen is het jaarlijkse bezoek dat grootvader en grootmoeder Ballard altijd op kerstochtend aan ons brachten toen wij nog in Butler Avenue in Salt Lake City woonden. Toen Melvin J. Ballard overleed, was ik tien. Ik wist dat mijn grootvader Ballard een bijzonder belangrijk man in de kerk was, maar ik begreep niet wat het inhield een apostel van de Heer Jezus Christus te zijn. Voor mij was hij gewoon opa Ballard en dat was genoeg om me reikhalzend te laten uitkijken naar zijn bezoeken aan ons, vooral op kerstochtend.

Ik herinner me vooral een kerstochtend ongeveer twee jaar voordat hij overleed. Mijn ouders gaven grootvader en grootmoeder een nieuw stel koffers. Dat was volgens mij een passend kerstcadeau, want het leek wel of opa altijd op reis en nooit thuis was.

Ik heb dierbare herinneringen overgehouden aan die bijzondere kerstochtenden met grootvader en grootmoeder Ballard. Natuurlijk hebben ze een bijzondere betekenis gekregen nu ik zelf lid ben van de Raad der Twaalf, want nu waardeer ik die kerstochtenden met mijn grootouders nog meer. Ik hoop dat ik bij de bezoeken door en aan mijn kleinkinderen ook herinneringen kan scheppen die hen nog lang zullen bijblijven.

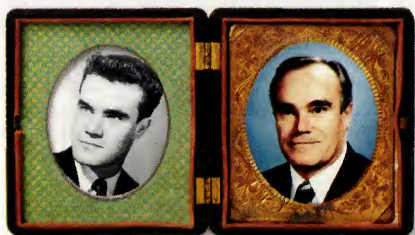

OUDERLING BALLARD DENKT GRAAG TERUG AAN DE BEZOEKEN DIE ZIJN GROOTVADER MELVIN J. BALLARD, DESTIJD LID VAN DE RAAD DER TWAALF, OP KERSTOCHTEND AAN ZIJN FAMILIE BRACHT.

HET EERSTE KERSTFEEST DAT OUDERLING PARAMORE EN ZIJN GEZIN IN HET ZENDINGSGEBIED BRUSSEL BELGIË VIERDEN, BRACHTEN ZE ENKELE VAN HUN BEZITTINGEN EN EEN DOOS MET LEVENS-MIDDELEN EN LEKKERS NAAR EEN BEHOEFDIG GEZIN. ZE VOELDEN DE GEEST VAN HET GEVEN ALS NOOIT TEVOREN.

Een veel groter cadeau

OUDERLING JAMES M. PARAMORE
VAN HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

Jaren geleden had ons gezin het voorrecht om een zending te vervullen in België en Frankrijk. We hadden zes kleine kinderen, waaronder een baby die daar geboren was. Enige tijd voor het kerstfeest, hadden we naar Amerika geschreven met een verzoek om

kleren en kerstcadeaus voor de kinderen, maar die kwamen niet op tijd voor Kerstmis aan, wat we eigenlijk wel gehoopt hadden.

Toen we op kerstavond samen in het Nieuwe Testament over de geboorte van de Heiland zaten te lezen, waren we een beetje neerslachtig omdat er niet zoveel cadeaus uit te pakken zouden zijn. Maar bij het lezen over de gave van onze Vader in de hemel, namelijk zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, beseften we dat er velen in de stad waren die hulp nodig hadden. Dus raapten we snel enkele van onze bezittingen bij elkaar en een doos met levensmiddelen en lekkers, en zochten een van die gezinnen op.

Toen we dat kleine flatje met zijn allen bezochten en kerstliedjes begonnen te zingen, waren we waarschijnlijk gelukkiger dan ooit tevoren. We voelden de geest van het schenken, we voelden de geest van hen die ontvingen, en we voelden de Geest van onze Vader in de hemel. We gingen die kerstavond naar huis terug met een veel groter cadeau dan de cadeaus die we uit Amerika hadden verwacht. Want het enige echte cadeau dat je kunt geven is jezelf geven.

DE FAMILIE
VAN ZUSTER
KAPP KOMT
ELK JAAR
BIJEEN OM DE
GEBORTE
VAN DE
HEILAND TE
VIEREN EN
ZICH HER-
NIEUWD TOE
TE WIJDEN
AAN EEN
LEVENSWIJZE
DIE OVEREEN-
KOMT MET
ZIJN LEVEN
EN LERINGEN.

Het klokje luidt nog steeds

ARDETH G. KAPP.

ALGEMEEN PRESIDENTE JONGE-VROUWEN

Een aantal jaren geleden, vlak voor het kerstfeest, pakte mijn nichtje vlak voor Kerstmis haar moeder bij de hand en vroeg heel ernstig: 'Mag ik nog één jaartje in de kerstman geloven?'

Sinds die gedenkwaardige gebeurtenis een aantal jaren geleden, is het traditie in onze familie om bijeen te komen bij de kerstboom. Met het licht uit en het vuur in de open haard aan, stellen we onszelf weer de belangrijkste vraag van het jaar: 'Mogen we er nog één jaartje in geloven?' – niet alleen geloven in de kerstman, maar in iets veel belangrijkers: de geboorte van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, wiens verjaardag we vieren. Geloven we in zijn bediening, zijn verzoening en zijn opstanding? Geloven we in zijn uitnodiging om Hem te volgen?

Natuurlijk beloven wij de Heiland voor altijd te volgen – niet slechts voor een jaar. Maar we leven een dag, een week, een maand, een jaar tegelijk, en Kerst is een tijd om na te denken over het jaar dat voor ons ligt en ons discipelschap opnieuw te bevestigen.

Vervolgens leest iemand een verhaal voor – *The Polar Express* [De Poolexpres] van Chris Von Allsburg. In dat verhaal is te lezen hoe zij die geloven altijd het heldere geluid van een zilveren klokje kunnen horen.

Na het verhaal krijgen we allemaal een klein belletje aan een rood satijnen lintje dat we bij het kerstfeest om onze hals dragen. We luisteren naar het heldere geluid dat dient als ons getuigenis dat wij echt geloven en ernaar zullen streven nog een jaar overeenkomstig dat geloof te leven, en als een verklaring van onze toewijding daaraan. Terwijl het vuur nog nagloeit, lezen we uit het Nieuwe Testament dat heerlijke verslag dat Lucas geeft van de geboorte van de Heiland, aangekondigd door een engel: 'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here' (Lucas 2:11) – en wij geloven. □

Teddyberen schieten te hulp

De vijfjarige Wesley Larsen uit Layton (Utah) ligt in een ziekenhuisbed om te herstellen van diverse verwondingen aan zijn been. Hij is omringd door ballonnen, beterschapskaarten en grote speelgoedbeesten. Maar één ding houdt hij dicht bij zich: een bruin, zelfgemaakt teddybeertje. Dat beertje had hij gekregen van het ambulancepersoneel. Wat Wesley niet weet, is dat het beertje een cadeau is van de jonge vrouwen van de Ring West Point (Utah).

Wesley vertelt dat de bijrijders van de ambulance waarmee hij naar het ziekenhuis werd gebracht hem het beertje gaven omdat hij zo 'moedig' was. In al de weken dat zijn been in een zweefrekverband moest, week het beertje niet van zijn zijde.

Het troostende beertje was het resultaat van een project dat op touw was gezet door Micki Adams, de JV-presidente van de ring, en Annice Nixon, haar tweede raadgeefster. Toen ze in een krant over een soortgelijk project in een andere stad hadden gelezen, bespraken ze het idee met de heer K. D. Simpson, die over de plaatselijke politiepatrouilles en ambulances gaat, om teddybeertjes aan zijn personeel mee te geven.

Simpson zei dat ze daar inderdaad veel aan zouden hebben, omdat ongeveer 45 procent van de verzoeken om hulp die zijn afdeling krijgt, kinderen betreft.

Omdat ze wisten hoe bang kinderen zijn wanneer ze geconfronteerd worden met politiemensen of ambulancepersoneel, besloten de jonge vrouwen van de ring 'de kinderen iets te geven om hun aandacht van hun pijn af te leiden', aldus zuster Adams. 'We wilden hun iets geven om te knuffelen en van te houden.'

Daarom begonnen de jonge vrouwen tijdens een ringbijeenkomst meer dan 200 beertjes uit te knippen, te naaien, te vullen en af te werken.

Lori Ellsworth, een bijenkorfmeisje, zei daarover: 'De eerste beer die ik maakte was best moeilijk, maar ik wende er na een paar wel aan. Het was beslist de moeite waard, want door zo'n beer kan een kind z'n pijn vergeten.'

Die avond kwamen er negentig beertjes af. De meisjes namen de resterende beertjes mee naar huis om ze in hun eigen tijd af te maken.

TOEN EEN GROEP JONGE VROUWEN TEDDYBEERTJES WEGGAF OM VERKEERSSLACHTOFFERTJES TE HELPEN, ONDERVONDEN ZE DAT ZE HEN DAARDOOR IN WERKELIJKHEID LIEFDE GAVEN.

NICOLE HOUDT HET TEDDYBEERTJE VAST DAT ZE VANAF HAAR ONGELUK TOT AAN HAAR OPERATIE BIJ ZICH HEEFT GEHOUDEN. WANNEER EEN KIND PIJN HEEFT OF BANG IS, SCHIETEN DE TEDDYBEERTJES LETERLIJK TE HULP.

De beertjes zijn twintig centimeter lang en zijn gemaakt van geschonken stofresten en vulling.

Honderd beren werden verdeeld over de ambulances en politiepatrouillewagens. Nog eens honderd werden aan een plaatselijk ziekenhuis gegeven, waar ze aan de kerstboom werden gehangen zodat de patiëntjes er zelf een konden uitkiezen.

Als een ambulance of politiepatrouille hulp biedt aan een kind onder de tien jaar, krijgt het een teddybeertje. Dat is een algemeen gebruik geworden.

De heer Simpson zegt: 'Toen het ambulancepersoneel twee of drie keer een beertje had weggegeven, zagen ze pas in hoeverre de kinderen er door op hun gemak gesteld werden. Nu verlaten zij en de politiemensen zich al helemaal op het effect dat de beertjes hebben op de kinderen met wie ze te maken krijgen.'

Maar niet alleen kleine kinderen hebben een beertje gekregen. Personeel van één ambulance heeft er ook een gegeven aan een tachtigjarige vrouw die een beroerte had gekregen. 'Ze kalmeerde pas toen ze dat beertje kreeg', zegt meneer Simpson. 'Ze wilde het niet loslaten.'

Simpson, die zelf zo nodig patiënten op vluchten begeleidt, weet uit eigen ervaring wat een goede uitwerking de beertjes op kinderen kunnen hebben. De twaalfjarige Nicole Wallace moest

per helikopter van het ene naar het andere ziekenhuis overgebracht worden. Ze had inwendige bloedingen doordat haar nier en lever als gevolg van een auto-ongeluk gescheurd waren. Tijdens de heliportervlucht naar het andere ziekenhuis weigerde ze de beer los te laten. Ze was pas vlak voor haar operatie bereid om hem tijdelijk af te geven.

Nicole vertelt over haar ongeluk: 'De auto zat helemaal in elkaar, en de mensen van de ziekenauto moesten de achterbank eruit halen voordat ze me door de achterraut konden halen. Toen ze me in de ziekenauto legden, gaven ze me dit schattige beertje. Toen was ik niet meer zo bang. Ik hield het goed vast, zodat ik niet zo'n erge pijn had. En in het ziekenhuis is het bij me in bed gebleven.'

Jennifer Techmeyer, een bijenkorfmeisje, zegt: 'Ik vond het echt goed om iets te maken dat in de ambulance aan kinderen gegeven kon worden. Maar het was vooral bijzonder om hen op die manier onze liefde te tonen.' □

'U BENT MIJN BROEDER'

JORGE VALBUENA

Toen hij de eerste-hulpafdeling van het ziekenhuis binnenkwam, was hij gewoon de gemiddelde zwerver. Zijn magere, gebogen, met zweren bedekte lichaam sleepte zich langzaam voort. Zijn blinde ogen staarden in een duistere wereld van afzondering. De stank van zijn slecht geklede lichaam was voldoende om iedereen ervan te weerhouden al te dicht bij hem te komen. Maar dat was wel mijn taak als arts, dus vroeg ik hem om met mij mee te gaan.

Terwijl ik hem onderzocht, bleef hij maar herhalen dat hij ziek was en hulp nodig had. Toen hij al zijn symptomen beschreven had, mompelde hij: 'Ik heb geen familie, en geen thuis waar ik kan slapen of eten.' Ik had medelijden met hem – er waren er zoveel net als hij. Maar wat kon ik eraan doen?

Terwijl ik hem behandelde, spraken we over God. Hij begreep het belang van de leringen van Jezus Christus en zag de noodzaak ervan in voor ons leven. Maar hij zei er moeite mee te hebben de mensen te begrijpen die beweren in God te geloven, maar toch niets voor hun naaste doen. Hij had kennissen die ook beweerden in God te geloven, maar hem niets gaven wanneer hij om voedsel vroeg.

De enige die hem echt hulp aange-

SCHILDER: JAMES J. TISSOT

NAARMATE IK
LANGER MET DE
HONGERIGE, BLINDE
MAN PRAATTE,
WERDEN DE LERINGEN
VAN CHRISTUS
WEZENLIJKER
VOOR ME.

boden had, was een vrouw die bijna net zo arm was als hijzelf. Ze werkte hard om haar gezin te onderhouden door oude kleding en andere vodden te vergaren, en die te verkopen. Zij had hem uitgenodigd om in haar hut van golfplaat te komen wonen. Die was maar klein, en vol vliegen en allerlei knaagdieren, maar hij was er welkom.

Drie uur lang praatten we. Zijn ogen mochten weliswaar niet meer functioneren – zijn hart beslist wel. Het grootste gedeelte van het gesprek ging over God. Hij vroeg me: 'Dokter, gelooft u in God?' Gauw antwoordde ik: 'Jazeker, en u bent mijn broeder.' Dat antwoord gaf ik zonder na te denken. Maar terwijl ik het zei, verheugden die woorden mij in mijn hart en besefte ik dat het waar was!

Naarmate we meer met elkaar praatten, groeide mijn liefde voor hem. Ik was sprakeloos toen ik begon te begrijpen wat het inhoudt iemands broeder te zijn. Ik voelde me dankbaar voor de les die ik leerde van iemand die, zoals ik had gedacht, niets te bieden had. Ik gaf hem wat van mijn tijd, en wat te eten, en hij gaf mij begrip. □

Jorge Valbuena is lid van de Wijk La Paz in de Ring Maracaibo-Zuid (Venezuela).

OUERLING MARVIN J. ASHTON
VAN HET QUORUM DER TWAALF

K

SCHILDER: JAMES J. TISSOT

OM EN ZIE

Jezus werd geboren in Betlehem, maar werd later Jezus van Nazaret genoemd, omdat Hij daar opgegroeid was. Nazaret was een klein dorpje, door heuvels ingesloten bij de zee van Galilea. Het was een arm dorpje waar geen aanzienlijke Joodse leiders woonden – waar sowieso weinig mensen woonden. Naarmate de jonge Jezus opgroeide en onderrichte, waren de mensen '(...) versted over zijn leer, want zijn woord was met gezag' (Lucas 4:32).

Wie Hem zagen en hoorden, stonden niet alleen versted, maar waren bevreemd, verbijsterd en verbaasd – zowel over zijn leven als over zijn optreden. Zij waren geneigd om onderling over zijn ongewone vaardigheden, gedrag en achtergrond te praten.

Natanaël, een van zijn discipelen, zei tegen Filippus: 'Kan uit Nazaret iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie' (Johannes 1:46). Zowel toen als nu geldt voor hen die Jezus willen leren kennen: kom en zie.

Het woord *komen* betekent gaan naar, benaderen of bereiken. *Zien* is waar te nemen met de ogen, of kennis verkrijgen van, zich bewust worden van.

WIJZE MANNEN UIT
HET OOSTEN KWAMEN
NAAR JERUZALEM EN VROEGEN:
'WAAR IS DE GEBOREN KONING
DER JODEN?'

DE HERDERS WERDEN
UITGENODIGD OM TE
KOMENEN TE ZIEN. ZIJ
ZAGEN. ZIJ BEEFDEN.
ZIJ GETUIGDEN. ZIJ
VERHEUGDEN ZICH.
ZIJ ZAGEN DE
VREDEVORST.

In Lucas lezen we:
'(. . .) zij baarde haar eerstgeboren
zoon en wikkelde Hem in doeken en
legde Hem in een kribbe, omdat voor
hen geen plaats was in de herberg.

'En er waren herders in diezelfde
landstreek, die zich ophielden in het
veld en des nachts de wacht hielden
over hun kudde.

'En opeens stond een engel des
Heren bij hen en de heerlijkheid des
Heren omstraalde hen, en zij vreesden
met grote vreeze.

'En de engel zei tot hen: Weest niet
bevreesd, want zie, ik verkondig u
grote blijdschap, die heel het volk zal
ten deel vallen:

'U is heden de Heiland geboren, na-
melijk Christus de Here, in de stad van
David.

'En dit zij u het teken: Gij zult een
kind vinden in doeken gewikkeld en
liggende in een kribbe.

'En plotseling was er bij de engel een
grote hemelse legermacht, die God
loofde, zeggende:

'Ere zij God in den hoge, en vrede op
aarde bij mensen des welbehagens.

'En het geschiedde, toen de engelen
van hen heengevaren waren naar de
hemel, dat de herders tot elkander
spraken: Laten wij dan naar Betlehem
gaan om te zien hetgeen geschied is en
ons door de Here is bekendgemaakt'
(Lucas 2:7-15).

De herders werden uitgenodigd om
te komen en te zien. Zij zagen. Zij beef-
den. Zij getuigden. Zij verheugden
zich. Zij zagen Hem, de Vrededorst, in
doeken gewikkeld in een kribbe
liggen.

'Toen nu Jezus geboren was te Betle-
hem, gelegen in Judéa, in de dagen van
[. . .] koning Herodes, ziet, enige wij-
zen van het Oosten zijn te Jeruzalem
aangekomen,

'Zeggende: Waar is de geboren
Koning der Joden? want wij hebben
gezien Zijn ster in het Oosten, en
zijn gekomen om Hem te aanbidden'
(Matteüs 2:1-2; SV).

Wij zeggen nederig tot de wereld:
'Hij is hier. Kom en zie.'

In deze kersttijd bied ik u de gave
van *vastberadenheid om te komen en
te zien*.

Sommigen zullen geneigd zijn te zeg-
gen: 'Ik ben verloren.' 'Ik verkeer in
een onmogelijke situatie.', of 'Nie-
mand geeft om me.'

Onlangs zei een jongeman die in
grote moeilijkheden en wanhoop ver-
keerde tegen me: 'Anderen kunnen
een vrolijk kerstfeest vieren, maar ik
niet. Het heeft geen zin meer. Voor mij
is het te laat.'

We kunnen wegblijven en klagen.
We kunnen wegblijven en ons verdriet
koesteren. We kunnen wegblijven en
medelijden met onszelf hebben. We
kunnen wegblijven en anderen bekriti-
seren. We kunnen wegblijven en ver-
bitterd raken.

Of we kunnen komen en zien! En
weten!

Misschien kan ik u een paar ideeën
geven om over na te denken in deze
kersttijd, maar ook daarna.

Vermijd het zelfs maar de indruk te
wekken dat u vol eigendunk bent, be-
krompen, huichelachtig of dat u zich-
zelf als beter beschouwt dan een

SCHILDER: JAMES J. TISSOT

ander. Doordat velen van ons zich helaas ongelukkig gedragen ten opzichte van anderen, zijn kennissen en niet-leden geneigd te vragen: 'Kan er uit die school iets goeds komen? Kan er uit die plaats iets goeds komen? Kan er uit die buurt iets goeds komen? Kan er uit die wijk iets goeds komen? Kan er uit dat gezin iets goeds komen?'

Ons antwoord behoort te zijn: 'Kom en zie. Kom en leer ons kennen.'

Soms vergeten we de waarheid 'Wij geloven (. . .) goed te moeten doen aan alle mensen.' Hoe vriendelijk zijn we tegen onze burens? Of tegen niet-leden? Of tegen mede-scholieren? Het op één na grootste gebod luidt nog steeds: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf (Marcus 12:31).

Door toepassing van het beginsel naastenliefde komen wij tot aanvaarding van anderen. Wie is mijn naaste? Jezus vertelt ons dat in het bekende verhaal van de barmhartige Samaritaan (zie Lucas 10:29-37). De tegenwoordige barmhartige Samaritaan is wellicht hij of zij die de vriend of vriendin

wil zijn van teruggetrokken mensen, verlegen mensen, of mensen die deel uitmaken van een minderheid, of van hen die in stilte hunkeren naar een waardevolle vriendschap.

Laten we onze vriendenkring iets vergroten. Laten we door naastenliefde en hoffelijkheid hen ontwapenen die ons niet mogen of begrijpen. Vermijd woordenwisselingen. Nodig anderen uit om ons beter te leren kennen. Laat ons leven en voorbeeld beter zijn, zodat zij zullen 'komen en zien'.

Ik bid onze Hemelse Vader u en mij te helpen bij het ontvangen van *de gave van 'kom en zie'*. Moge Hij ons helpen de vastberadenheid te krijgen om te weten, te geloven, en te verkondigen dat Jezus de Christus is, de Heer der heren, de Koning der koningen - onze Heiland, in nederige omstandigheden en een nederige omgeving geboren. Vergeleken met wat Hij was, waren de plaats en de omstandigheden van zijn geboorte totaal onbelangrijk.

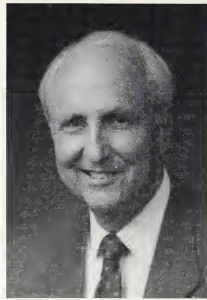
Wij hebben het vaste geloof nodig om aan de wereld te verkondigen dat

Jezus leeft, dat Hij onze Heiland is, onze Vriend, de Zoon van God, en dat zijn kerk en koninkrijk ook tegenwoordig allen ter beschikking staan. God leeft echt. Jezus is één met de Vader. Er is niet alleen zelfdiscipline voor nodig om die waarheden te kennen, maar ook om ze te verkondigen. Al deze dingen zijn mogelijk met Gods liefde en hulp, en naarmate wij de ware betekenis van het kerstfeest leren kennen en begrijpen, zullen wij vrede en vreugde vinden. De houding van 'kom en zie' maakt het mogelijk dat de dierbare herinneringen en hoogtepunten in ons leven de nare ervaringen en dieptepunten in ons streven naar vreugde overschaduwen.

Als u Hem wilt liefhebben, kom dan en zie. Als u Hem wilt leren kennen, kom dan en zie.

Jezus van Betlehem en Nazaret is de Eniggeborene van de Vader - onze Verlosser, onze Heiland, Christus onze Heer. Deze waarheid verkondig ik in alle ernst en ik getuig ervan, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Van het gebiedspresidium

Ben ik mijn broeders hoeder?

*President Albert Choules jr.
Tweede raadgever in het presidium Gebied Europa*

Toen de Heer Kain vroeg: 'Waar is uw broeder Abel?', antwoordde Kain: 'Ik weet het niet; ben ik mijns broeders hoeder?' Zowel uit de vraag als het antwoord kan worden afgeleid dat wij allen de verantwoordelijkheid hebben om voor onze broeders en zusters te zorgen. Het woord 'hoeder' geeft aan dat het meer is dan voorzien in de stoffelijke behoeften; we hebben het over alle aspecten die van belang zijn voor iemands welzijn, over lichamelijke, geestelijke en emotionele behoeften. Dit beginsel beperkt zich niet tot de tijd die wij op aarde doorbrengen, maar is eeuwig.

Wij zijn inderdaad onze broeders hoeder voor de mensen van wie we houden en die we kunnen beïnvloeden. Christus stelt, zoals altijd, het ultieme voorbeeld. Hij zag alles in eeuwig perspectief. 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwig leven van de mens tot stand te brengen', verklaarde Hij in Mozes 1:39. Zijn hele leven was toegewijd aan dit ene doel. Hij gaf zijn leven, opdat de mens weer kan leven na de dood. Zelfs toen Hij wist dat zijn

kruisiging op handen was, zei Hij tot zijn Vader en onze Vader: '... doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matteüs 26:39). Met de verzoening, de kruisiging en de opstanding werd Hij met recht de hoeder van het mensdom.

Wat voor soort broeders (of zusters) hoeder zijn wij? Hoezeer voelen wij dat? Hoezeer brengen we het in praktijk? Doen we dat in het bijzonder voor hen die ons na staan? Huwelijkspartners, in hoeverre neemt u de houding van een hoeder aan tegenover elkaar? En tegenover uw kinderen? Ik ben er zeker van dat we doen wat we kunnen waar het gaat om de financiële aspecten, het verschaffen van woonruimte, voedsel en alle andere stoffelijke behoeften. Maar voorzien we ook in hun emotionele en geeste-

lijke behoeften? Uiten we onze liefde dagelijks om emotioneel evenwicht aan ons huwelijk en gezin te geven? Zijn we samen geestelijk? Gaan we regelmatig samen naar de kerk? Lezen we dagelijks samen uit de Schriften? Verenigen wij ons dagelijks samen in gebed? Worden God en eeuwige zaken dagelijks in ons gezin besproken? Is de Geest dagelijks welkom? Moedigen wij onze zoons aan om zich voor te bereiden op een zending? Bereiden we onze zoons en dochters voor op een tempelhuwelijk? Zijn wij metterdaad geestelijke hoeders van hen met wie wij de eeuwigheid willen doorbrengen? Dat is van eeuwig belang. President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, ligt bin-

nen de muren van uw eigen huis.'

Wellicht het op een na belangrijkste werk van een 'hoeder' is het verbreiden van het evangelie onder onze broeders en zusters in onze omgeving. Wij worden allemaal omringd door mensen die nog geen lid zijn van de kerk. Zij hebben het evangelie nodig. Zij hebben recht op het evangelie. Wat het evangelie betreft zijn zij van ons afhankelijk. De Heer verwacht van ons dat wij het evangelie brengen en Hij is bereid ons daarbij te helpen. Het bevalt Hem helemaal niet als we dat verzuimen: 'Doch met enkelen ben ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen...' (zie LV 60:2). Als het binnen onze macht ligt om onze broeders en zusters iets goeds te geven, zouden wij het hun onthouden? Wij kunnen allen met anderen over het evangelie praten, de mogelijkheden zijn er. Laten we dat bereidwillig doen.

'... ben ik mijns broeders hoeder?' Ja, dat zijn we! Laten we ons aller Vader tonen dat we niet alleen begrijpen dat we hoeder zijn, maar dat we dit beginsel in ons gezin en onze omgeving in praktijk brengen. ■

Van de gebiedsvertegenwoordigsters van de algemene besturen

Dien elkaar door de liefde

Dorothea S. Condie

In zijn brief aan de Galaten heeft de apostel Paulus de heiligen als volgt aangemoedigd: '... dient elkander door de liefde' (Galaten 5:13). Deze schitterende woorden gelden ook voor ons. We behoren elkaar te dienen en dat met liefde te doen. Wie van ons heeft zo nu en dan niet een bemoedigend woord nodig gehad, of een vriendelijke daad, of een helpende hand van een barmhartige Samaritaan? Maar waar vinden we tegenwoordig barmhartige Samaritanen?

President Kimball heeft het volgende antwoord gegeven: 'God is zich bewust van ons en waakt over ons. Maar gewoonlijk voorziet Hij in onze behoeften door een ander mens. Daarom is het van wezenlijk belang dat wij elkaar dienen in het koninkrijk.' (Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 252.)

President Kimball geeft aan dat de Heer geen engelen uit de hemel zal sturen om ons te helpen, maar Hij laat zijn oog vallen op mensen zoals u en ik om in de behoeften van anderen te voorzien. De uitnodiging om tot Christus te komen houdt ook in zijn werk te doen. Hij bood overal een helpende hand aan. Hij genas zie-

ken, gaf blinden hun gezichtsvermogen terug, liet de lammen lopen, vergaf de vrouw die op overspel betrappt was. Allen benaderden zij Hem met verschillende behoeften, en ze werden allemaal geholpen. Ondergingen zij misschien ook een verandering in hun leven, nadat zij zijn liefde gevoeld hadden?

Soms vergt ons dienstbetoon heel veel liefde, tijd, energie, of zelfs opoffering, maar het hoeft niet altijd iets groots te zijn. Eenvoudig dienstbetoon kan van grote betekenis zijn. Een telefoontje, een bezoeking, een bosje bloemen, een bemoedigend woord, een briefje, een dankje, een teken dat we meelevan, een compliment. We hoeven ook niet altijd te wachten op de mogelijkheden. Mogelijkheden dienen zich niet altijd aan, soms moeten

we ze zoeken, of zelf scheppen. Christus leefde onder de mensen om hen te dienen, en Hij vond altijd waar Hij naar zocht, mensen die zijn hulp nodig hadden. Beseffen we werkelijk wat het betekent een ware volgeling van Jezus Christus te zijn?

In Handelingen 10:38 lezen we dat Jezus rondging om goed te doen. Kunnen wij dat ook niet doen en anderen helpen en verheffen?

Als we proberen de last van een ander te verlichten, zal onze eigen last lichter worden en zal ons hart met vreugde vervuld worden.

'Alleen wanneer u een last verlicht, zal God uw last verlichten. Wat goddelijk paradoxi! De man die struikelt en valt omdat zijn last te zwaar is, kan die last lichter maken door er de last van een ander bij te nemen. U krijgt door te

geven, maar u moet eerst geven.'

(Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 251.)

Het woord 'dienstbetoon' is altijd in verband gebracht met het woord 'offer', met het woord 'u' in plaats van 'ik', met het woord 'geven' in plaats van 'ontvangen', hoewel we aan het eind meer ontvangen dan we hebben gegeven. We leren dienen door te dienen, we leren van dienen te genieten, we leren onze medemens lief te hebben, en bovenal leren we onze zelfzuchtige verlangens te overwinnen. Ouderling Marion G. Romney heeft een andere zegening onder onze aandacht gebracht: onze gebeden zullen verhoord worden. 'De Heer zegt dat de doeltreffendheid van onze gebeden afhangt van onze milddadigheid tot de armen.'

(Marion G. Romney, *Ensign*, mei 1979, blz. 3.)

En dan is er natuurlijk nog de mooie belofte van de Heiland zelf.

'Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mij-nedwil, die zal het vinden.' (Matteüs 16:25.)

Moge een ieder van ons actief bezig zijn met het dienen van anderen. ■

Registratie van de Gemeente Leningrad

De registratie van de Gemeente Leningrad van de kerk is goedgekeurd door de Raad voor Religieuze Aangelegenheden van de Raad van Ministers der Sovjetunie.

Evgenij V. Tsjernjetsov, hoofd van de sectie niet-Russisch-orthodoxe Religies, heeft de registratie, die op 13 september j.l. van kracht is geworden, bekendgemaakt in een vergadering met kerkleiders die op 19 september in Moskou werd gehouden.

De raad is het hoogste orgaan in de Sovjet-regering dat belast is met religieuze zaken.

De registratie werd medegeëld aan ouderling Hans B. Ringger van de Zeventig en president van het Gebied Europa van de kerk, toen hij recentelijk in Moskou was. Hij werd vergezeld door president Gary L. Browning, president van het Zendingsgebied Helsinki-Oost Finland; David P. Farnsworth, jurist voor de kerk in Europa; en Olga Smoljanova en Alexi Kostin, twee jonge Russische leden van de kerk.

De schriftelijke bevestiging van de registratie zal in de nabije toekomst door de Raad voor Religieuze Aangelegenheden in Leningrad worden aangeboden aan Joeri Terebinin, president van de Gemeente Leningrad, en zijn raadgevers.

Onder de huidige wetgeving in de Sovjetunie moet elke gemeente van

een religieuze organisatie zich afzonderlijk registreren. Als 20 of meer volwassen leden samenkomen in enig kiesdistrict, mag er een verzoek om erkenning worden ingediend. De kerk doet in de Sovjetunie op beperkte basis zendingswerk. Dat vindt thuis bij de leden plaats, evenals de kerkvergaderingen.

De Gemeente Leningrad maakt deel uit van het Baltische District van het Zendingsgebied Helsinki-Oost Finland, dat gepreëdeerd wordt door president Browning. Er zijn ook groepjes heiligen der laatste dagen in zuidelijker delen van de Sovjetunie. In hun behoeften wordt voorzien door het Zendingsgebied Wenen-Oost Oostenrijk, dat gepreëdeerd wordt door president Dennis B. Neuen-schwander. Er is geen zendingsgebied in de Sovjetunie.

Verslaggevers van *Moskou Nieuws* en *Wetenschap en Religie* waren ook vertegenwoordigd in de vergadering waarin de bekendmaking wereldkundig werd gemaakt. Ouderling Ringger besprak met hen de positie van de kerk omtrent een aantal onderwerpen. De vraag of het Russische volk het evangelie zal aanvaarden, bevestigde hij enthousiast, waarbij hij uitlegde dat wij in geest 'allen hetzelfde zijn - allen zijn wij kinderen van onze Vader in de hemel en hebben dezelfde behoeften en verlangens.'

Hij zei dat de twee jonge Russische leden die hem naar de vergadering vergezeld, een uitstekend voorbeeld waren van de waarheid van zijn uitspraak. Beide jongeren gaven getuigenis aan de verslaggevers van de waarachtigheid van het evangelie.

In de vergadering kregen ouderling Ringger en broeder Farnsworth de kans met de heer Tsjernjetsov aspecten te bespreken van een nieuw wetsontwerp aangaande godsdienstvrijheid en kerkelijke organisaties. Zij verwoordden de positie van de kerk inzake het wetsontwerp en werden geïnformeerd omtrent de ontwikkeling en het oogmerk van de wet.

De statuten die op dit moment overwogen worden, zouden een aanzienlijke stap naar volledige godsdienstvrijheid voor Sovjetburgers betekenen en een verbeterde status van religieuze organisaties.

Aan deze belangrijke bekendmaking is veel voorbereidend werk voorafgegaan. Ouderling Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf en ouderling Ringger bezochten Moskou voor het eerst in juni 1987. Tijdens hun bezoek legden zij contacten met vertegenwoordigers van de Raad voor Religieuze Aangelegenheden. Zij keerden in augustus 1989 naar Moskou terug. Op 26 april 1990 vergaderden zij met vertegenwoordigers

van de Raad in Leningrad en hielden daar een haardvuuravond met leden en niet-leden.

Op 26 april sprak ouderling Nelson een gebed uit om Rusland nogmaals toe te wijden aan de verkon-diging van het evangelie. Hij deed dit in Leningrad in de zomertuin die ligt aan de rivier de Newa, vlakbij de plek waar ouderling Francis M. Lyman van de Raad der Twaalf op 6 augustus 1903 het land de eerste keer toewijdde.

Tijdens dit bezoek werd ouderling Nelson vergezeld door ouderling Ringger en president Steven R. Mecham, president van het Zendingsgebied Helsinki Finland, die verantwoordelijk was voor de leden in Leningrad en aangrenzende gebieden. President Mecham, die onlangs is ontheven als zendingspresident, was direct verantwoordelijk voor het onderwijzen, dopen en begeleiden van bekeerlingen in het Baltische district van het Zendingsgebied.

President Neuen-schwander van het Zendingsgebied Wenen-Oost Oostenrijk heeft de leden begeleid in dit en andere delen van de Sovjetunie, en heeft veel werk verzet dat bij heeft gedragen tot het leggen van het fundament van de kerk in deze gebieden.

Uit *Church News* van 29 september 1990.

KERSTGROET

En Jezus zeide tot hem: de vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen. (. . .)

En toen Hij in het schip ging, volgden zijn discipelen Hem. En zie, er kwam een grote onstuimigheid op de zee, zodat de golven over het schip sloegen; maar Hij sliep. En zij kwamen en maakten Hem wakker en zeiden: Here, help ons, wij vergaan! En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij bevreesd, kleingelovigen? Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en het werd volkomen stil. En de mensen verwonderden zich en zeiden: Wat voor iemand is deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?' (Matteüs 8:20, 23-27)

'(. . .) Ik ben de Here, uw God; Ik woon in de hemel; de aarde is Mijn voetbank; Ik strek Mijn hand uit over de zee, en ze gehoorzaamt mijn stem' (Abraham 2:7).

De medewerkers van het Kerkelijk vertaalbureau wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 1991.

Foto met toestemming van Photogallery Henk van der Leeden

Kroon op leven in dienst van de kerk

Bert Niessink
Redactielid

De avond valt over Friedrichsdorf. Het is een prachtige, zachte herfstdag geweest. Iemand heeft de lichten aangedaan op het keurig verzorgde tempel terrein, dat vlakbij het centrum ligt van dit pittoreske stadje waar de Hugenoten eens een schuilplaats vonden. Het beeld van de engel Moroni baadt zich in het overvloedige licht van de schijnwerpers die op hem gericht zijn, als ook op de ingang van de tempel, waarboven in het Duits staat: 'Het huis des Heren – de Here gewijd'. Het terrein ademt een serene, vredige sfeer uit.

Als wij het gastenverblijf, dat zich ook op het tempel terrein bevindt, zouden binnengaan en de trap naar beneden nemen naar de eetzaal, waar zich een aanzienlijk aantal tempelbezoekers bevindt dat daar is om de innerlijke mens te versterken, zouden we terecht komen in een kakofonie van Nederlandse, Duitse, Franse, Italiaanse en Engelse stemmen.

Maar in plaats daarvan lopen wij door in de richting van de villa, waar president en zuster Cannon, en andere tempelwerkers, een appartement hebben, want wij hebben een interview met dit echtpaar. President Edwin Quayle Cannon jr. resideert sinds september 1989 de Frankfurt-tempel, en met hem zijn vrouw, Janath Russell Cannon. Vriendelijk begroet aan de deur door zuster Cannon, worden we uitgenodigd in de woonkamer waar president Cannon ons hartelijk verwelkomt.

President en zuster Cannon hebben de kerk hun hele leven gediend. Zij ontmoetten elkaar voor het eerst in 1939, toen hij werkzaam was als jonge zending in het Zendingengebied Duitsland-Oost. Op doorreis naar haar zendingengebied in Parijs, ontmoette zij ouderling Cannon in Berlijn. Toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, werden zij beiden overgeplaatst naar hetzelfde zendingengebied, namelijk het Canadese Zendingengebied, dat zijn hoofdkantoor in Toronto had. Wederom ontmoetten zij elkaar. . . . Na hun zending traden zij in het huwelijk. Zij werden gezegend met zes kinderen en hebben nu niet minder dan 23 kleinkinderen.

President Cannon, wat waren uw voorgaande kerkroepingen?

Ik ben bisschop geweest van de Wijk Ensign 4 in de Ring Salt Lake Ensign. Van 1971-1974 was ik werkzaam als president van het Zendingsgebied Zürich Zwitserland. In 1975 werd ik geroepen als raadgever in het Internationale Zendingsgebied. Mijn vrouw en ik werden in 1978 met een ander echtpaar, broeder en zuster Mabey, geroepen als zendeling om West-Afrika (Ghana en Nigeria) te openen.

*

Dat moet wel een hele ervaring geweest zijn?

Dat was het zeker. Nadat in juni 1978 de openbaring was ontvangen dat alle mannelijke leden van de kerk het priesterschap en de zegeningen van de tempel konden ontvangen indien zij dat waardig waren, werd ik samen met broeder Merrill Bateman naar Ghana en Nigeria gestuurd om de situatie in oegenschouw te nemen en contact te leggen met de leiders van groepen in die landen, wie vele jaren hadden gecorrespondeerd met de kerk, en in sommige gevallen hun eigen kerkgebouw hadden opgetrokken, met een bord met 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen' erop - hoewel zij geen gedoopte leden van de kerk waren! Nadat wij verslag hadden uitgebracht aan de autoriteiten in Salt Lake City, werden zuster Cannon en ik geroepen, samen met broeder en zuster Rendel Mabey, om het zendingswerk in Ghana en Nigeria

President en zuster Cannon

te beginnen als vertegenwoordigers van het Internationale Zendingsgebied. Er waren in beide landen groepen die al over de kerk gelezen en gehoord hadden en zich graag wilden laten dopen, zonder dat we daar voor op pad moesten; daarom was de groei van de kerk in dat eerste jaar uitzonderlijk. Meer dan 2000 mensen lieten zich dopen. Kort daarna werd het Zendingsgebied West-Afrika geopend, met de instructie het zendingswerk te beperken, totdat de nieuwe leden voldoende waren onderdicht om een solide fundament te vestigen, waarop de kerk zijn verdere groei in deze landen kon bouwen. Die groei blijft zich voortzetten.

*

En na uw zending in Afrika?

Van 1979 tot 1987 was ik

werkzaam als secretaris van het Internationale Zendingsgebied. In 1987 werd ik geroepen als directeur van het bezoekerscentrum in Nauvoo.

*

Wordt dat centrum door veel mensen bezocht? Ik dacht niet dat het op een toeristische route ligt.

Per jaar komen er zo'n 600.000 bezoekers naar het gerestoreerde Nauvoo.

*

Zuster Cannon, wat zijn uw roepingen geweest?

Uiteraard ben ik naast mijn man werkzaam geweest in de verschillende roepingen die hij genoemd heeft. Tevens ben ik van 1974 tot 1978 eerste raadgeefster geweest van presidente Barbara B. Smith in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging. Van 1980

tot in 1984 heb ik zitting gehad in het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging. Ook zou ik willen vermelden dat ik 18 jaar lang met veel plezier in het Tabernakelkoor heb gezongen, met als hoogtepunt de tour in 1955 van het koor naar Europa.

*

President Cannon, door wie bent u als tempelpresident geroepen en aangesteld?

In augustus 1989 werden wij door president Monson in zijn kantoor uitgenodigd. Hij zei dat hij voor ons twee dingen in gedachten had. Ik dacht dat we konden kiezen, maar het bleek dat ik werd geroepen als interim-president van het Zendingsgebied Hamburg Duitsland, zodat president Wolfgang Paul van het Zendingsgebied Ham-

burg, het Zendingsgebied Dresden Duitsland kon openen. Het was noodzakelijk dat dat op dat moment gebeurde. Terzelfdertijd werden wij geroepen als president en later van de Frankfurt-tempel. President Thomas S. Monson en ouderling Russell M. Nelson hebben ons aangesteld.

*

Wat is de taak van een tempelpresident?

De tempelpresident presideert alle gewijde en administratieve aangelegenheden van de tempel. De details staan in het *Temple Presidents Handbook*.

*

Wat zijn uw doelen wat uw roeping in de Frankfurt-tempel betreft?

Ons doel is erop toe te zien dat alles wat plaatsvindt in de tempel bijdraagt tot de gewijde sfeer die in de tempel hoort te heersen, dat de liefde prevaleert in de tempel. Zuster Cannon voegt daaraan toe: Mijn doel is in alle zeven talen van de tempel liefde over te brengen.

*

In welke verhouding staan het bezoekersdossier en het inzenderdossier tot elkaar qua ingestuurde namen? Met andere woorden, hoe goed vatten de Europese leden hun taak in de familiegeschiedenis op?

Dit jaar hebben wij tot dusver (medio augustus, red.) 30000 namen voor het inzenderdossier ontvangen en 150000 namen voor het bezoekerdossier. In één jaar ontvangen we in totaal ongeveer 270000 namen. De leden in Europa doen het wat dat

betreft uitstekend, en veel van die namen komen uit Nederland en België. De Frankfurt-tempel is een van de weinige tempels die meer namen ontvangt dan kan worden verwerkt.

*

Is het bekend of en wanneer de Frankfurt-tempel gecomputeriseerd zal worden?

De vereenvoudiging van de administratieve procedures – niet langer hoeft de naam van de plaatsvervanger geadmistreerd te worden – heeft de noodzaak van een computer grotendeels ondervangen. Wel werkt de kerk aan een computersysteem waarbij de ontvangen namen in de computer worden ingevoerd, waarna er direct gemeld wordt of die namen al een keer eerder verwerkt zijn.

*

Kan de Frankfurt-tempel de toeloeft van Italiaanse, Spaanse en Portugese leden aan? Passen de leden zich aan?

Om de bezoekers uit de tempeldistricten van de Zwitserse en Londen-tempel, die momenteel gesloten zijn, onderdak te kunnen bieden, hebben wij onze comfortabele tweeenpersoonsbedden (2 personen per kamer) tijdelijk moeten inruilen voor de stapelbedden van de Zwitserse tempel, waardoor we nu in alle kamers zes personen een bed kunnen bieden. Dat houdt wel in dat echtparen nu gescheiden slapen, de broeders bij elkaar en de zusters bij elkaar. Daardoor kunnen we nu 240 mensen huisvesten tegen 80 personen voorheen. De bezoekers hebben zich voor het grootste

deel voortreffelijk aangepast, zij beseffen dat het noodzakelijk is. Nu we zeven talen in de tempel hebben, brengt dat wel nieuwe uitdagingen met zich mee. Maar we weten deze uitdagingen het hoofd te bieden. Zo hadden we onlangs een dag waarop 73 Portugese en andere leden hun eigen begiftiging ontvingen. Er viel wel het een en ander te organiseren.

*

Zijn er meer tempelzendingen nodig? Wat moeten leden die in de tempel willen dienen, doen?

Ja, er zijn zeer zeker meer tempelzendingen nodig, zowel echtparen als alleenstaanden. Leden die hier als voltijdzending willen dienen, officieel geroepen door de leiders in Salt Lake City, behoren naar hun bisschop te gaan en kenbaar maken dat ze als voltijdzending willen dienen in de Frankfurt-tempel. De bisschop zal dan de zendingaanbeveling invullen en die met de pasfoto van de kandidaat doorsturen naar de ringpresident, die eveneens een gesprek heeft met de toekomstige tempelzending. Hij stuurt het formulier naar de afdeling zendingswerk in Salt Lake City met de aanbeveling de zending te roepen voor de Frankfurt-tempel.

Ook kan men als ringzending werkzaam zijn in de Frankfurt-tempel. In dat geval belt of schrijft de ringpresident de tempelpresident en bespreekt met hem de bewaamheden en beschikbaarheid van de ringtempelzendingen. In overleg stelt men vast hoe lang zo'n persoon werkzaam zal zijn

in de tempel. Wij kunnen mensen gebruiken die enige kennis hebben van twee of meer talen die er in de Frankfurt-tempel gesproken worden.

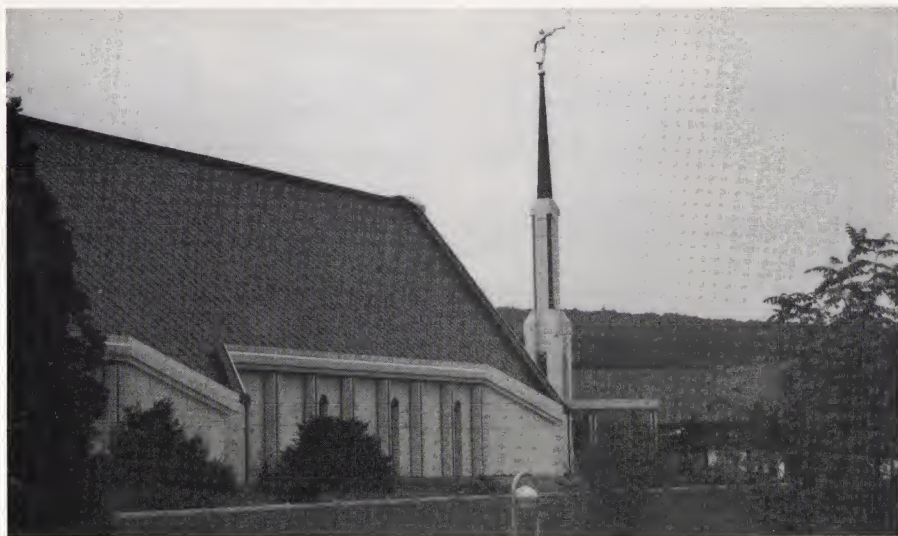
In het verleden moesten de namen van degene die worden aanbevolen als tempelwerkers ook door het Eerste Presidium worden goedgekeurd, voordat zij konden worden aangesteld als tempelwerker. Daar kon nog wel eens wat tijd overheen gaan. Onlangs heeft het Eerste Presidium besloten dat de namen van tempelwerkers niet langer naar Salt Lake City hoeven te worden gestuurd. Tempelzendingen worden als tempelwerkers aangesteld zodra zij in de tempel arriveren.

*

Is er iets dat u tot de Nederlandse en Belgische leden zou willen zeggen?

Wij houden van de Nederlandse en Belgische mensen. Ik vind het fijn om president Vreeken als mijn raadgever te hebben. Zijn vrouw, zuster Vreeken, is assistente van zuster Cannon. Ook hebben wij een paar hele fijne Nederlandse zendingen: de familie Lemmens, de familie Kraanen, de zusters De Juncker, Van Wijk, Janssen en Dettingmeijer en broeder Den Brouwer, en enkele kundige werknemers: zuster Cuenen en de broeders Mollemans, Vernes, Arijs en Piket. Wij hopen dat we meer zendingen uit België en Nederland zullen kunnen verwelkomen. Wij vinden het fijn om de Nederlandse en Belgische leden in de tempel te kunnen begroeten en hopen dat ze vaak zullen komen. ■

Dienstenschema 1991

Maandag:	Gesloten
Dinsdag t/m donderdag:	8.00, 10.00, 13.00, 17.00
Vrijdag:	8.00, 10.00, 13.00, 17.00, 19.00*
Zaterdag:	8.00, 9.00*, 10.00, 11.00*, 12.00, 13.00*, 14.00

* Diensten in het Engels (Ongeacht de taal in de dienst zijn er altijd hoofdtelefoons beschikbaar.)

Talen toegewezen aan de niet-Engelse diensten in de weekenden:

1e en 3e zaterdag:	Duits
2e en 5e zaterdag:	Nederlands
4e zaterdag:	Frans

Toewijzing van Engelstalige diensten in weekenden (voor militairen):

1e en 5e zaterdag:	Frankfurt mil.
2e zaterdag:	Nürnberg mil.
3e zaterdag:	Stuttgart mil.
4e zaterdag:	Kaiserslautern mil.

U behoort steeds 30 min. voor aanvang van de dienst aanwezig te zijn.

Houd er rekening mee dat u voor eigen begiftigingen, dopen, verzegelingen en werk voor het inzenderdossier altijd vooraf een afspraak met de tempel moet maken.

Eigen begiftigingen volgens afspraak: alle diensten behalve die van 8.00 uur. U dient 90 min. van tevoren aanwezig te zijn.

Inzenderdossier volgens afspraak: Dinsdag t/m vrijdag. Houd er rekening mee dat de verordeningen in volgorde moeten worden gedaan.

Dopen en verzegelingen: alleen volgens afspraak

Kinderkamer: alleen voor kinderen van wie de ouders verzegeld worden. U gelieve zorg te dragen voor een volwassene die de leidster van de kinderkamer kan assisteren.

Frankfurt-tempel – rooster voor 1991

Groepen moeten minstens drie weken van tevoren reserveren, anders loopt men de kans dat de niet besproken bedden aan andere ringen worden toegewezen.

Let wel: Er kunnen geen doopgroepen worden ondergebracht. Die moeten zelf voor slaappleaatsen zorgen.

RINGEN staan vermeld in hoofdletters (BERN), zendingsgebieden in kleine letters (Catania). De cijfers tussen haakjes achter de naam slaan op het aantal beschikbare bedden in het gastenverblijf.

Datum	RING/zendingsgebied
Januari	8-11 APELDOORN (90), UTRECHT (90) 12 Nederlands, NÜRNBERG MIL
Februari	9 Nederlands, NÜRNBERG MIL 12-15 DEN HAAG (100), Antwerpen (80)
Maart	12-15 Nederlands, NÜRNBERG MIL 30 Nederlands, FRANKFURT MIL
April	2-4 Gesloten 5 Open voor alle talen 9-12 DEN HAAG (100), Antwerpen (80) 13 Nederlands, NÜRNBERG MIL 16-19 APELDOORN (90), UTRECHT (90)

'Ga naar de tempel om de zegeningen van uw vaders te ontvangen, opdat u recht zult hebben op de hoogste zegeningen van het priesterschap.'

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

'Wanneer ik gebukt ging onder een probleem, ben ik altijd met een gebed in mijn hart naar het huis des Heren gegaan voor een antwoord.'

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

Datum	RING/zendingsgebied
Mei	11 Nederlands, NÜRNBERG MIL
Juni	8 Nederlands, NÜRNBERG MIL 29 Nederlands, FRANKFURT MIL
Juli	13 Nederlands, NÜRNBERG MIL
Augustus	10 Nederlands, NÜRNBERG MIL 27-30 DEN HAAG (100), Antwerpen (80) 31 Nederlands, FRANKFURT MIL
September	10-13 APELDOORN (90), UTRECHT (90) 14 Nederlands, NÜRNBERG MIL. 17-28 Gesloten
Oktober	12 Nederlands, NÜRNBERG MIL
November	5-8 DEN HAAG (100), Antwerpen (80) 9 Nederlands, NÜRNBERG MIL 12-15 APELDOORN (90), UTRECHT (90) 30 Nederlands, FRANKFURT MIL.
December	17-1 GESLOTEN

Suriname toegewijd aan de verkondiging van het evangelie

John M. Limburg

In De Ster van maart 1990 heeft u kunnen lezen hoe John en Beverly Limburg in oktober 1988 het zendingsgebied Suriname openden. Broeder Limburg beschreef op treffende wijze de gebeurtenissen rond de eerste avondmaalsdienst die op paaszon­dag, 26 maart 1989, in Paramaribo werd gehouden. Minder dan een jaar later, op 24 februari 1990, vlak voordat broeder en zuster Limburg hun zending beëindigden, werd Suriname door ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen toegewijd aan de verkondiging van het evangelie. In de tussenliggende maanden waren er nog een aantal opmerkswaardige gebeurtenissen zoals het kerstfeest, dat in het zendingshuis werd gehouden. Er waren 97 mensen. Alle leden uit Lelydorp (51 in totaal) kwamen met een bus, die broeder Limburg had gehuurd, naar Paramaribo. Of de doop van Truno en Ulva Trunosemita op 2 januari 1990, van wie twee dochters zich al op 26 maart 1989 hadden laten dopen. Broeder Limburg zou later een Boek van Mormon, een Leer en Verbonden en het boekje 'Gospel

Principles' aan de vader van Ulva geven, die hoofd is van de islamitische kerk in Suriname. Naar verluidt gebruikt Ulva's vader de Schriften nu bij zijn toespraken in zijn islamitische gemeente. Of het groepsonderwijs in Lelydorp aan meer dan 40 mensen, waaronder 20 kinderen. De ouders van die kinderen vroegen broeder Limburg of hij die kinderen wilde zegenen. Hij deed dit, bijgestaan door Philly Denswil en Iwan Nathaniel - twee recente bekeerlingen die ondertussen het Melchizedeks priesterschap hadden ontvangen. De ouders van deze kinderen traden allemaal tot de kerk toe.

En passant doopte broeder Limburg ook nog een ver­familielid, Ellias Limburg. Zuster Limburg was de naam Limburg in het telefoonboek tegengekomen. El­lias' grootvader was afkomstig van de Westindische eilanden. Een van broeder Limburgs voorvaders schijnt betrokken te zijn geweest bij de kolonisatie van deze eilanden. Broeder Limburg neemt nu zelf de draad op om te vertellen over de gebeurtenissen rond de toewijding van Suriname. *De redactie*

Op 7 januari 1990 kregen wij van ouderling Charles Didier, de gebieds­president, te horen dat ouderling M. Russell Ballard eind februari naar Suriname zou komen. Hoewel het ons toen niet gezegd werd, wist ik dat hij het land zou toewijden aan de prediking van het evangelie. Daarom begon­nen we met de voorbereidingen. Ik zocht een mooi, gloednieuw paviljoen uit aan de oever van de Suri­name, die door Paramari­bo naar de Atlantische Oceaan stroomt. Met de hulp van Udo Lalla, een re­chercheur van politie die ons zeer vriendelijk ge­zind is, wist ik het te bespreken, dacht ik, maar daarover later.

Eveneens op 7 januari viel het mij op dat Philly en Iwan niet in de ver­gaderingen waren. Daar maakte ik me nogal be­

Ouderling M. Russell Ballard van de Raad der Twaalf temidden van de kinderen.

zorgd over, omdat ze nog nooit een vergadering ge­mist hadden.

Toen ik de volgende dag op weg was naar Truno

aan de andere kant van de Paramaribo, om te praten over een reparatie aan mijn auto, werd mij inge­fluisterd dat ik naar Udo

Lalla moest gaan om te in­formeren naar de verblijf­plaats van Iwan en Philly. Ik vond dat wel wat vreemd, maar ik luister

DE KINDERSTER

90STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

DECEMBER 1990

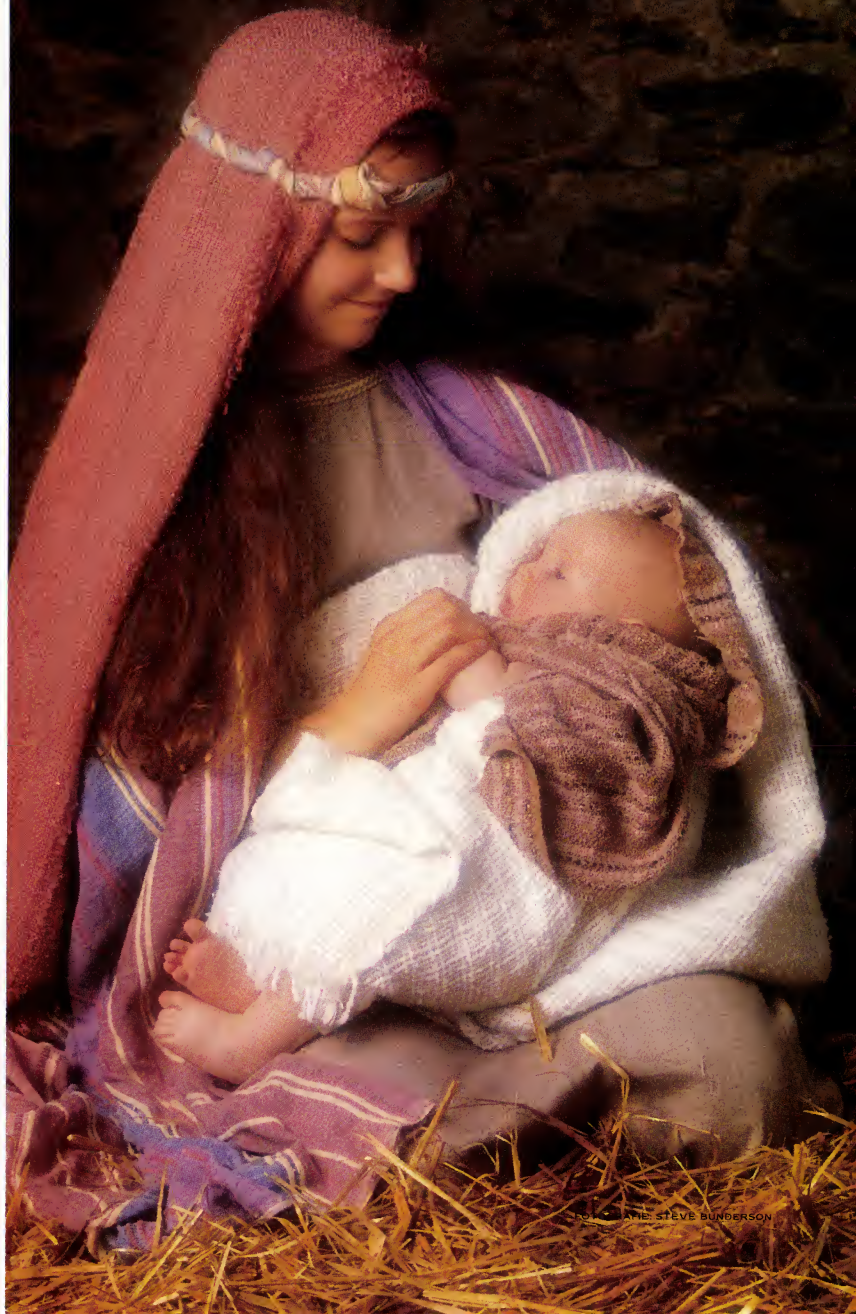

PHOTO: ANNE STEVE BUNDERSON

DE JAREDIETEN VERLATEN BABEL

ILLUSTRATOR: ROBERT BARRETT

Jared en zijn broer waren goede mannen. Ze woonden in een plaats die Babel heette. Ze leefden honderden jaren vóór de Nephieten. (Ether 1:32–33; Genesis 11:9)

De meeste mensen in Babel waren slecht. Ze bouwden een toren om te proberen in de hemel te komen. De Heer werd boos en veranderde hun taal, zodat ze elkaar niet meer konden begrijpen. (Genesis 11:4–7)

Jared vroeg zijn broer om te bidden en de Heer te vragen de taal van hun familie en vrienden niet te veranderen. (Ether 1:34)

De broer van Jared bad en de Heer verhoorde zijn gebed. Zo konden Jared, zijn broer, hun familie en vrienden elkaar toch nog verstaan. (Ether 1:35–37)

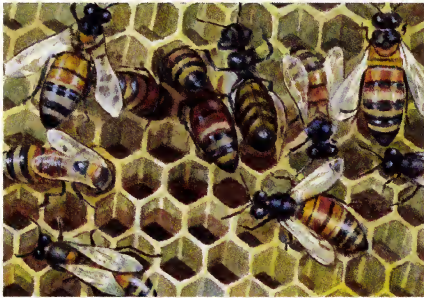
De Heer zei tegen de broer van Jared dat hij met zijn familie en vrienden het land uit moest gaan. Ze moesten hun dieren en allerlei zaden meenemen. (Ether 1:40–41)

De Heer zei dat Hij de Jaredieten naar een heel fijn land zou leiden. (Ether 1:42)

De Jaredieten vingden vogels en vissen om mee te nemen. (Ether 2:2)

Ze namen ook zwermen honingbijen mee. (Ether 2:3)

De Jaredieten trokken de wildernis in. De Heer sprak uit een wolk tot hen en zei welke kant ze op moesten. (Ether 2:5)

De Heer zei dat de mensen die in het beloofde land zouden wonen, God moesten dienen omdat ze anders vernietigd zouden worden. (Ether 2:6-8)

Toen de Jaredieten bij de zee kwamen, zetten ze hun tenten op. Ze bleven er vier jaar. (Ether 2:13)

EEN KERSTCADEAU VOOR JEZUS

Pham was al twaalf, maar toch zou hij dat jaar voor het eerst het kerstfeest vieren. Pham en zijn familie waren naar de Verenigde Staten gekomen toen er een heleboel vluchtelingen uit Vietnam werden overgevoerd. En hoewel er veel fijne dingen met zijn familie waren gebeurd sinds ze waren aangekomen, was toch het fijnste dat ze lid waren geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Voor die tijd had Pham weleens gehoord van het kerstfeest. Hij was er toen niet zeker van hoe dat gevierd werd, maar hij dacht dat het wel net zoiets zou zijn als Tet, het Vietnamese Nieuwjaar. Tijdens Tet versierde iedereen zijn woning met bloemen, at lekker eten en stak vuurwerk af. Maar toen de zendelingen zijn familie over de kerk kwamen onderrichten, leerde Pham dat het kerstfeest de viering is van Jezus' geboorte. Wat hem betreft kon zijn lerares in de kerk het kerstverhaal niet vaak genoeg voorlezen. Vooral het verhaal over de wijzen die baby Jezus cadeaus brachten, vond hij mooi. Pham besloot dat hij, net als de wijze mannen, Jezus een cadeau zou geven.

De zaterdag voor kerst liep Pham hand in hand met zijn kleine zusje naar de bushalte. Zijn andere hand stopte hij diep in zijn jaszak. Hij zocht de vijf biljetten van één dollar en hield ze stevig vast. Hij had er hard voor gewerkt: hij had sneeuw geruimd en boodschappen gedaan om het geld te verdienen, en nu was hij op weg naar het warenhuis om zijn kerstcadeau voor Jezus te kopen.

Hoewel Phams neus en oren last kregen van de bijtende kou toen Kim Li en hij uitstapten en zij hun weg

op de stoep vervolgden, waar de sneeuw aan één kant hoog lag opgestapeld, voelde hij zich warm van binnen en wilde hij wel zingen. Al gauw kon hij zich niet meer inhouden en barstte hij in mooi, helder gezang uit. Hij zong alle kerstliedjes die hij kende, en de voorbijgangers draaiden hun hoofd om en glimlachten.

Al gauw kwamen Pham en Kim Li bij het warenhuis aan. In de etalages schitterden het goud- en zilverkleurige folie en de kleine lichtjes die aan- en uitknipperden. Het was een fantastisch gezicht, en Pham en Kim Li bleven even in bewondering staan kijken.

Maar toen herinnerde Pham zich het belangrijke doel van zijn komst, en hij nam zijn zusje mee de winkel in, op zoek naar het volmaakte cadeau voor Jezus. Hij liep langzaam heen en weer door de gangpaden. Hij keek overal. Stropdassen, sokken, boeken, overhemden en colberts waren geschikt voor zijn vader, maar eigenlijk niet voor Jezus. Pham keek naar diamanten, horloges en gouden ringen, maar zelfs als hij het geld had gehad om die te kopen, leken ze toch niet goed genoeg. Ontmoedigd vroeg hij zich af hoe moeilijk het voor de wijzen was geweest om te besluiten goud, wierook en mirre te geven.

Pham voelde dat er aan zijn mouw getrokken werd. Hij keek naar beneden en zag dat zijn zusje erg moe was. Hij pakte haar voorzichtig op en nam haar in zijn armen. Hij droeg haar naar het cafetaria van het warenhuis en liet haar aan een tafeltje wachten terwijl hij wat warme chocola voor haar ging halen. Dat kostte hem een halve dollar, maar Pham dacht niet dat Jezus het erg zou vinden als hij een klein beetje van het geld aan Kim Li besteedde.

Toen Kim Li haar warme chocola op had en wat uitgerust was, besloot Pham naar een andere winkel te gaan. Onderweg kwamen ze langs een invalide bedelaar op de stoep. Pham had veel mensen gezien die in de oorlog gewond waren geraakt, ook mensen die invalide waren geworden, en hij had medelijden met de man. Voordat hij werkelijk beseftte wat hij deed, pakte hij een dollar uit zijn zak en gaf die aan de bedelaar.

In het tweede warenhuis keek Pham weer overal rond, maar hij kon nog steeds niets geschikts vinden. Toen zag hij een jongetje dat verdwaald was en stond te huilen. Pham bracht het jongetje naar een man van de veiligheidsdienst die hem zou helpen zijn moeder

terug te vinden. Terwijl ze stonden te wachten, kocht Pham een speeltje voor de jongen en vertelde hem een paar verhaaltjes.

Het werd al laat, en Pham en Kim Li gingen op weg naar huis zonder een cadeau voor Jezus gevonden te hebben. Ze bleven even staan kijken naar een dikke man met een witte baard die een rood pak aan had. De vrolijke man stond een klok te luiden boven een grote pot waar de mensen geld in gooiden. 'Waar is dat voor?' vroeg Pham. Toen de man zei dat het gebruikt zou worden om eten te kopen voor arme mensen, deed Pham twee dollar in de pot. Hij wist hoe het was om niet genoeg te eten te hebben.

Toen Pham daarna zijn hand weer in zijn jaszak stopte, ontdekte hij tot zijn schrik dat hij nog maar één dollar over had. *Wat heb ik gedaan?* vroeg hij zich af. Het was te laat om nog meer geld te verdienen, en hij kon niets bedenken dat hij voor één dollar kon kopen. Diep teleurgesteld dacht hij aan de wijzen met hun mooie cadeau's. Hij wilde Jezus ook zo graag een mooi cadeau geven! Hoe kon hij dat nou nog doen? Tegen de tijd dat ze thuis aankwamen, rolden er grote tranen over Phams wangen.

'Wat is er aan de hand?' vroeg zijn moeder terwijl ze teder zijn betraande gezicht naar haar toekeerde. Pham vertelde dat hij Jezus een cadeau had willen geven, net als de wijzen, en hoe hij bijna al zijn geld had uitgegeven en nog steeds geen cadeau had.

'O, maar je hebt wel een cadeau!' zei zijn moeder, terwijl er een vriendelijke glimlach op haar gezicht verscheen. 'Je hebt Hem het cadeau gegeven dat Hij het liefste hebben wil – de liefde in je hart!'

'Het is waar dat ik liefde heb, maar hoe heb ik Hem die dan gegeven?' vroeg Pham verbaasd.

'Begrijp je dat dan niet?' zei zijn moeder vriendelijk. 'Je hebt vandaag liefde gegeven aan Kim Li, aan de invalide bedelaar, aan het kleine verdwaalde jongetje, en aan de armen zodat ze geld voor eten zouden hebben. Pham, je hebt echt veel gegeven! Weet je niet meer dat Jezus heeft gezegd: "(...) in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan"' (Matteüs 25:40.) Pham, je hebt Jezus het aller mooiste cadeau gegeven!'

Phams ogen begonnen te glimmen van vreugde. Hij pakte het laatste dollarbillet uit zijn zak en zei: 'Dat geef ik aan de bisschop. Misschien zal het een zending helpen om andere mensen over Jezus en het evangelie te vertellen.' □

SLAAP, KLEINE JEZUS

Vredig C Am

1. Slaap, klei - ne Je - zus, slaap zacht - jes voort, eng' - len ver -
 2. Slaap, klei - ne Je - zus, rust nu maar zacht. Lang heeft de

Dm E Am

tel - len van u - we ge - boort'. Straks ko - men
 we - reld haar Hei - land ver - wacht. 't Koor in de

Em F A^b7 C

her - ders hier bren - gen U eer, stil schijnt het
 he - mel zingt 'Hal - le - lu - ja, vre - de op

Am 1. G⁷ C 2. Dm C

licht van de ster op U neer. le - lu - ja!
 aar - de, hal -

Tekst: naar Mabel Jones Gabbutt, geb. 1910. © 1981 LDS
 Muziek: Michael Finlinson Moody, geb. 1941. © 1981 LDS

Lucas 2:4-16
 Matteus 2:1-2

Kom tot Christus

LAUREL ROHLFING

Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist (Leer en Verbonden 78:7).

U en uw gezin kunnen veel aan dit programma hebben bij uw kerstviering, want het herinnert u aan Jezus en zijn liefde voor u. Voordat u begint, laat u verschillende gezinsleden een tekening maken van een scène uit dit programma.

(Of gebruik eventueel platen uit de wijk/gemeentemediatheek.) U kunt ook kostuums en eenvoudige decors gebruiken bij een opvoering van het programma. Combineer of verdeel, afhankelijk van het aantal deelnemers, de gesproken gedeelten.

Lied: Slaap, kleine Jezus (zie blz. 7)

1e voorlezer: Kom deze kerst tot Christus.

Kom tot de Heiland van de mens.
Kom, doe wat Hij je vraagt.

Kom, volg Hem; luister naar zijn wens.

2e voorlezer: Toen Jezus in Betlehem was geboren, kwamen de herders om het kindje te aanbidden dat volgens het getuigenis van de profeten in de wereld zou komen.

3e voorlezer: 'En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David' (Lucas 2:10-11).

4e voorlezer: 'En het geschiedde, toen de engelen van hen heengeva- ren waren naar de hemel, dat de

herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Betlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt' (Lucas 2:15).

Allen: En zij kwamen tot Christus.

3e voorlezer: 'Zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem [te aanbidden]' (zie Matteüs 2:1-2).

4e voorlezer: 'En zie, de ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was. Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde' (zie Matteüs 2:9-10).

Allen: En zij kwamen tot Christus.

Lied: 'In stro in een kribbe' (*Zing maar mee*, F-1).

2e voorlezer: Tijdens Jezus' bediening op aarde kwamen er veel mensen om Hem het evangelie te horen verkondigen en wonderen te zien verrichten.

3e voorlezer: 'En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde (. . .) en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk. (. . .) En Hem volgden vele scharen (. . .)' (Matteüs 4:23, 25).

4e voorlezer: Jezus zei: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28).

Allen: En zij kwamen tot Christus.

Lied: 'Al de verhalen van Jezus' (*Zing maar mee*, B-46).

2e voorlezer: De opgestane Christus verscheen aan de Nephieten in Amerika en vroeg hen tot Hem te komen.

3e voorlezer: 'Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagenen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God (. . .) der ganse aarde [ben], en voor de zonden der wereld ben gedood' (3 Nephi 11:14).

4e voorlezer: 'En toen zij dit allen hadden gedaan, en er zelf getuigen van waren geweest, riepen zij eenstemmig uit: Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem' (3 Nephi 11:16-17).

Allen: En zij kwamen tot Christus.

Lied: 'Hosanna' (*Zing maar mee*, F-15).

1e voorlezer: Jezus leed voor onze zonden, gaf zijn leven, en stond op, zodat alle mensen het eeuwig

leven konden krijgen als zij maar tot Hem wilden komen.

3e voorlezer: 'Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen' (Leer en Verbonden 18:11).

2e voorlezer: Jezus Christus leeft en houdt van ons. Hij wil dat wij allemaal tot Hem komen zodat we kunnen terugkeren naar de hemel om weer bij Hem te wonen.

1e voorlezer: Ik kan tot Christus komen door de Schriften te lezen en tot mijn Hemelse Vader te bidden.

2e voorlezer: Ik kan tot Christus komen door zijn voorbeeld te volgen en zijn geboden te onderhouden.

3e voorlezer: Ik kan tot Christus komen door me te bekeren, me te laten dopen en de Heilige Geest te ontvangen.

4e voorlezer: Ik kan tot Christus komen door deel te nemen aan het avondmaal.

1e voorlezer: Ik kan tot Christus komen door zo te leven dat ik de zegeningen van de tempel kan ontvangen.

Lied: 'Komt, volgt mij na' (HL 114).

4e voorlezer: In het Boek van Mormon lezen we: 'Ja, komt tot Christus en wordt in Hem vervolmaakt' (Moroni 10:32).

1e voorlezer: Ja, kom deze kerst tot Christus.

Kom, leer over Hem en de liefde die Hij heeft.

Kom, en leer te worden zoals Hij. Kom, eer Hem die daarboven leeft.

Lied: 'Komt allen tezamen' (HL 92)

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM AAN DE KINDEREN OVER DE HELE WERELD

OPRECHTE GAVEN

Het kerstfeest is de vreugdevolle tijd van het jaar waarin we vooral denken aan de gave die onze liefhebbende Hemelse Vader ons heeft gegeven: zijn Zoon Jezus Christus. Jezus' geboorte werd door een engel van de Heer verkondigd aan herders die hun kudden aan het hoeden waren. 'En de engel zeide tot hen [de herders]: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen:

'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.

'En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.

'En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende:

'Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.

'En het geschiedde, toen de engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Betlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt.

'En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in een kribbe' (Lucas 2:10-16).

Onze Hemelse Vader geeft ons ook veel andere waardevolle gaven, zoals liefhebbende familieleden en vrienden, talenten en het vermogen om lief te hebben, te werken en te spelen. Het is belangrijk om eerlijk te zeggen dat we dankbaar zijn voor deze gaven, want de Heer heeft tegen de profeet Joseph Smith gezegd dat '(. .) hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt' (Leer en Verbonden 78:19).

Nu is het onze beurt om iets te geven, en wanneer jullie van je tijd, talenten en liefde geven, heeft dat ook grote waarde. Het zijn zelfs gaven met een blijvende waarde.

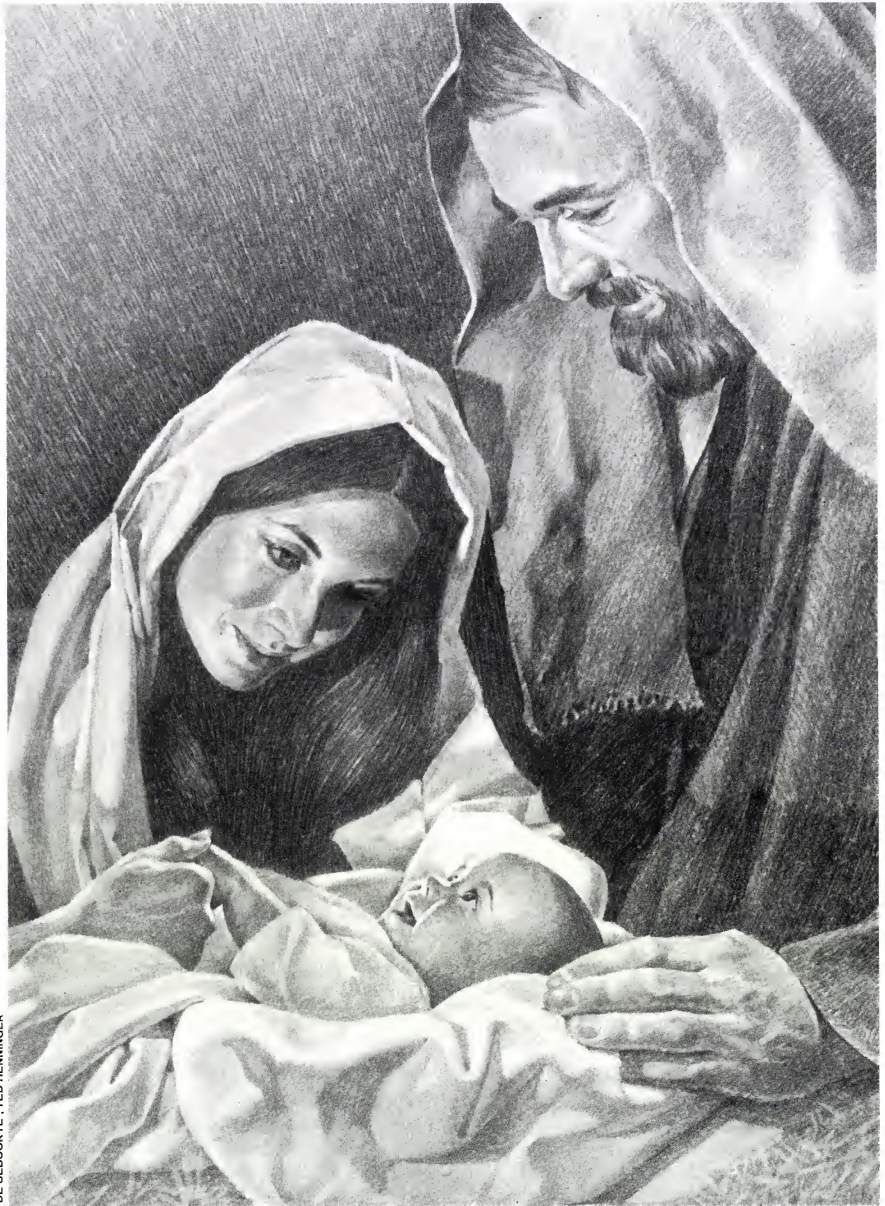
Lieve jonge vrienden, waar jullie ook wonen, wij prijzen jullie vanwege jullie goedheid en het verlangen om anderen te helpen en met hen te delen. We houden van jullie en wensen jullie een gelukkig kerstfeest toe.

Het Eerste Presidium

President Ezra Taft Benson

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever

President Thomas S. Monson, tweede raadgever

'DE GEBORTE', TED HENNINGER

EER DE PROFEET

PAT GRAHAM

Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid der mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon die ooit op aarde heeft geleefd (Leer en Verbonden 135:3).

De moeder van de profeet Joseph Smith, Lucy Mack Smith, heeft het volgende geschreven over zijn geboorte: 'Op 23 december 1805 kregen we een zoon, die we Joseph noemden naar zijn vader' (*History of Joseph Smith*, blz. 46).

De familie Smith beschouwde de geboorte van de kleine Joseph, maar twee dagen voor kerst, als een bijzonder kerstcadeau. De buurvrouwen die Josephs moeder kwamen helpen, waren ook blij.

Toen Joseph werd geboren, was zijn oudste broer, Alvin, zeven. Hyrum, de volgende broer, was vijf, en zijn zus, Sophronia, was twee. Het gezin woonde in Sharon (Vermont) op een boerderij die eigendom was van Solomon Mack, de vader van Josephs moeder. Solomon Mack was soldaat geweest in de tijd van George Washington en had zich gevestigd bij de westgrens van het Amerikaanse bewoonde gebied in New England.

De vader van Joseph Smith, Joseph Smith sr., was een knappe man van 1 meter 90. In de winter gaf hij les, en in de zomer werkte hij op de boerderij. Hij was een goede timmerman die huizen bouwde en stoelen

maakte. Bovendien groef hij waterputten en bouwde hij stenen muurtjes.

Josephs moeder was niet alleen een goede moeder, maar ook een onderwijzeres voor haar kinderen. Ze droeg ook bij aan het gezinsinkomen door tafelkleden te maken en die te beschilderen. Er werden uiteindelijk negen kinderen geboren in het gezin, waarvan Ephraim al na elf dagen stierf. De ouders leerden hun kinderen de Heer lief te hebben en in de Bijbel te geloven.

Tegenwoordig is er op de plek waar de profeet geboren is een monument en een bezoekerscentrum. Men kan er voor de open haard de schommelstoel uit hun houten huis zien staan waarin Lucy Mack Smith haar kerstkindje wiegde. Het monument is een van de manieren waarop we de profeet Joseph Smith herdenken en eren vanwege de herstelling van het evangelie in de laatste dagen. De vroege leden van de kerk herdachten zijn verjaardag met feestelijkheden. Wij kunnen de geboorte van de profeet Joseph Smith herdenken en onze bewondering voor hem tonen door de beginselen na te leven die hij onderwees. □

KERSTSTAL-KIJKDOOS

Stel je voor dat je leefde in de tijd dat Jezus werd geboren! Stel je voor dat je een kijkje kon nemen in de stal en het baby'tje in de kribbe zag! Dat zou geweldig zijn. Je was er natuurlijk niet echt bij, maar je kunt wel een kerststal-kijkdoos maken om even naar binnen te gluren.

Om een kijkdoos te maken, heb je een redelijk grote doos met deksel

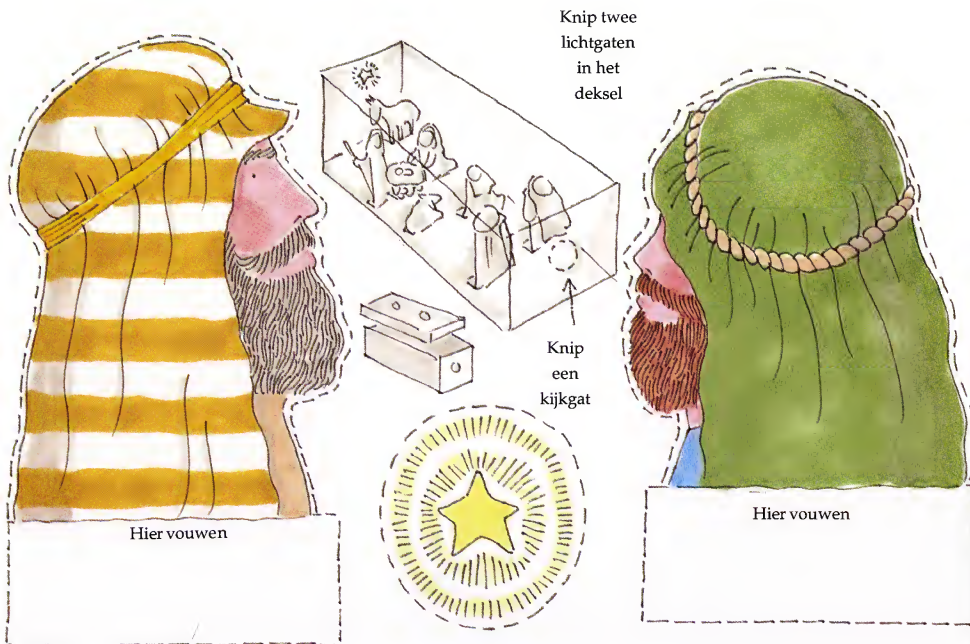
nodig (de doos moet hoog genoeg zijn om er uitgeknipte figuren rechtop in te zetten), pakpapier, een schaar en lijm.

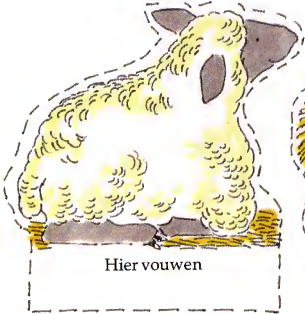
1. Beplak de doos met het papier.
2. Knip twee lichtgaten in het deksel van de doos (zie tekening).
3. Knip in een uiteinde van de doos een rond kijkgat (zie tekening).
4. Haal voorzichtig de bladzijden met de figuren uit *De Kinderster*,

plak ze op stevig papier of dun karton, en knip de figuren uit.

5. Geef de figuren elk een plaatsje in de doos (zet de grote herdershoofden het dichtst bij het kijkgat, en de ezel het verst weg – zie tekening). Lijm de ster tegen het andere uiteinde van de doos.

6. Doe het deksel op de doos. Kijk nu langs de schouders van de herders naar binnen.

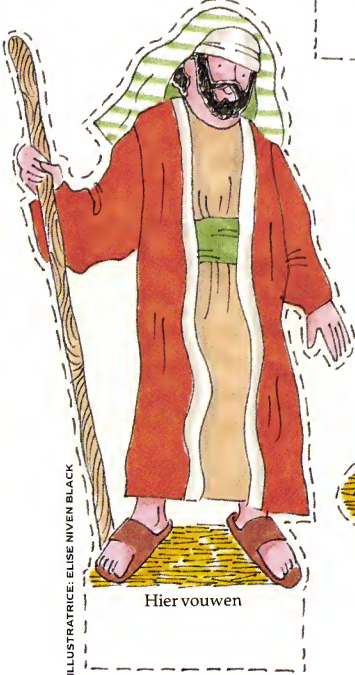
Hier vouwen

Hier vouwen

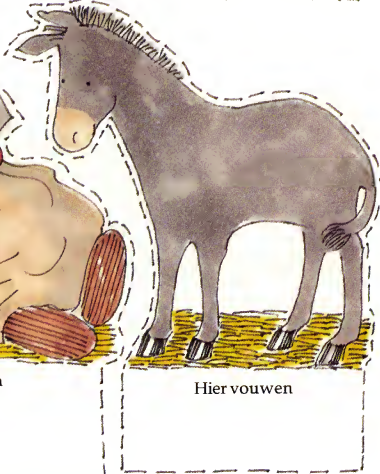
Hier vouwen

Hiervouwen

Hier vouwen

Hier vouwen

ILLUSTRATICE: ELISE NIVEN BLACK

STEVENS STERRETJE

KATHLEEN M. HAYS

Steven vond het glimmende sterretje op de zondag voor het kerstfeest. Hij vroeg aan mama: 'Waar hoort dit sterretje?'

'Ik denk dat ik het wel weet,' zei ze, 'maar kijk maar of jij ook kunt raden waar het hoort.'

Steven keek naar de kerstboom, maar daar zat al een ster in. 'Weet jij waar dit sterretje hoort?' vroeg hij aan papa.

'Ik denk dat ik het wel weet,' zei hij, 'maar kijk maar eens of jij kunt uitzoeken waar het hoort.'

Steven keek naar mama's oren, maar zei toen tegen zichzelf: 'Het is te groot om een van mama's oorbellen te zijn.'

Hij vroeg aan zijn grote broer Karel: 'Weet jij waar dit sterretje hoort?'

'Ik denk dat ik het wel weet,' zei Karel, 'maar kijk maar eens of jij kunt uitzoeken waar het hoort.'

'Goed', zei Steven. Hij kneep zijn ogen stijf dicht en dacht na. Hij kon er maar niet opkomen waar het sterretje bijhoorde. Hij ging met de kerststal spelen en wachtte tot de gezinsavond begon. Toen hij de engel bovenop de stal probeerde te zetten, kreeg hij een idee.

Toen de gezinsavond begon, vroeg papa: 'Wie heeft er iets te vertellen?'

'Ik', zei Steven. Hij zette de ster bovenop de kerststal. 'Hier hoort het sterretje – boven baby Jezus.'

ILLUSTRATOR: ROBYN S. OFFICER

Toewijding van Suriname op 24 februari 1990 in Paramaribo door ouderling M. Russell Ballard van de Raad der Twaalf

Onze Hemelse Vader, zoals U kunt zien zijn wij bijeenvergaderd in de tuin achter het huis van broeder en zuster Limburg, ons zendingshuis in Suriname. Wij zijn omgeven door deze prachtige kinderen van U, die gekomen zijn om te leren over U en uw wegen. Velen hebben de volheid van het evangelie aanvaard door zich te laten dopen en te bevestigen als lid van uw kerk.

In de naam van uw Zoon Jezus Christus, vragen wij u, Vader, uw hand uit te strekken en alle aanwezigen te zegenen. Zegen iedere man, iedere vrouw en ieder kind dat hier is, dat uw Geest over hen zal rusten, opdat zij voor zichzelf mogen weten dat het herstelde evangelie van Jezus Christus waar is. Hoe dankbaar zijn wij, Hemelse Vader, te weten dat U en uw geliefde Zoon Joseph Smith riepen om door middel van hem in deze laatste dagen de volheid van het evangelie van Jezus Christus te herstellen.

Wij bidden nu, Hemelse Vader, door de macht van het heilige priesterschap en door het apostelambt dat ik bekleed, dat uw Geest over dit land zal zwoeven en de eerlijken van hart zal bereiken, die kinderen van u die op zoek zijn naar de waarheid, die tot U willen komen, Hemelse Vader, om de verordeningen te ontvangen en de verbonden te sluiten die noodzakelijk zijn om de deuren te openen naar uw heilige tegenwoordigheid, wanneer een ieder naar u zal terugkeren.

Door de macht van het heilige apostelschap, Vader, bestraf en keer ik de machten van de boze, opdat de duivel niet al te grote invloed zal hebben op hen die de waarheid willen weten.

Wij vragen U, Hemelse Vader, dit land te zegenen en uw kinderen te zegenen, opdat zij uw vrede in hun hart en in hun huis mogen hebben. In het bijzonder bidden wij om een zegen voor de mannen die tot de kerk zullen komen, dat zij hun bestemming zullen begrijpen, dat zij zullen begrijpen dat het dragen van het priesterschap een grote zegen is en dat zij ernaar zullen streven dat priesterschap waardig te zijn en hun gezin in uw heilige tegenwoordigheid te brengen, wat beloofd is door middel van het herstelde evangelie.

Wij vragen U, Hemelse Vader, het geloof onder dit volk te vergroten. Creëer de mogelijkheden voor hen, wanneer zij lid worden van de kerk en ernaar streven de geboden te onderhouden, dat er werkgelegenheid voor hen zal zijn. Zegen

hen met het verlangen om eerlijk en hard te werken voor hun inkomen. Zegen hen dat zij verstandig en zuinig zullen zijn in het gebruik van de middelen die zij zullen krijgen door hun getrouwheid en hun aandacht voor geestelijke zaken.

Wij vragen u een zegen van gezondheid en kracht op het volk uit te storten. Mogen zij een sterk en gezond lichaam hebben. Mogen zij genoeg voor hun onderhoud hebben. Mogen zij tevreden zijn met datgene wat zij hebben en mogen zij zich verheugen in het evangelie van Jezus Christus wanneer het in hun leven komt. Wij vragen u hen te beschermen en hen te behoeden voor letsel, ongelukken en kwaad van alle soort.

Bij de toewijding van dit land bidden wij voor hun nationale leiders, dat er rechtvaardige en goede mannen zullen opstaan in de leiderschap van dit land, die eerlijk zullen zijn en ernaar zullen streven het goede voor hun volk te doen. Zij hebben deze zegen nodig, Hemelse Vader, en wij vragen u die hun te verlenen.

Wij bidden, Hemelse Vader, voor de zendelingen. Wilt u over hen waken, hen beschermen en zegenen in hun werk. Wilt u ook de zendelingen die nog komen en gaan meewerken in dit grote werk zegenen, inspireer en verlicht hun verstand bij het vestigen van uw kerk in Suriname.

Wij vragen u, Heilige Vader, elke zegen te verlenen die nodig is om uw kerk op een stevig fundament te vestigen in dit land. Moge uw vrede rusten op de leden van de kerk, moge hun begrip toenemen naarmate zij kennis nastreven, opdat zij geen moeite zullen hebben om zich te bekeren, om de nodige veranderingen in hun leven aan te brengen, zodat zij in overeenstemming zullen leven met de leringen van het evangelie, en dat zij door het naleven van het evangelie gezegend mogen worden.

Wij vragen u deze zegen, Hemelse Vader, en wijden dit land Suriname toe aan U. Wij bidden om uw beschermende zorg en invloed over het werk nu er hier zendelingen zijn die het verbreiden en nu er goede en getrouwe mensen lid van de kerk worden en de vestiging van de kerk op zich nemen. Stort uw zegeningen op alle mogelijke manieren uit op dit land en dit volk. Dat bidden wij U in de heilige naam van uw geliefde Zoon Jezus Christus. Amen.

altijd naar ingevingen van de Geest. Van Udo Lalla kreeg ik te horen dat zowel Philly als Iwan in de gevangenis zaten. Iwan bij Udo Lalla, en Philly in een gevangenis bij het vliegveld Zanderij. Beiden werden beschuldigd van vee-dieverij. Udo stond mij toe een gesprek te hebben met Iwan. Ik was zeker van

zijn onschuld. Udo zorgde ervoor dat Beverly en ik ook Philly konden bezoeken. Ons werd toegestaan hun fruit, dekens, kleeding, een exemplaar van het Boek van Mormon en het boekje 'Gospel Principles' te brengen. Ik was ervan overtuigd dat ze beiden zeer naïef waren geweest. Iwan had een neef

toestemming gegeven om twee of drie koeien te laten grazen op de boerderij van zijn opa die vlakbij het boerderijtje van Annie Wouters ligt. Nadat Iwan en Philly waren gearresteerd, kwamen zij te weten dat een groep van acht mannen gearresteerd was op beschuldiging van het stelen van zo'n 80

koeien van de procureur-generaal. Deze was op dat moment in Nederland. De drie koeien bij Philly's opa bleken van de procureur-generaal te zijn.

Philly en Iwan speelden een belangrijke rol in het blokvergaderschema dat wij in opdracht van de ouderlingen Didier en Rector jr. in verschillende plaat-

Broeder Limburg spreekt de 81 aanwezigen toe.

sen waren begonnen. Omdat Iwan en Philly in de gevangenis zaten, moest ik vier verschillende vergaderingen op vier verschillende plaatsen leiden.

Aldus was de situatie toen de ouderlingen Ballard en Didier op 23 februari 1990 in Suriname arriveerden. Tegelijk kwamen er nog twee zendeling-echtparen aan om Beverly en mij te vervangen: Don en Lorna Rapier en Herman en Elsie Schroeder. Wij zouden op 17 maart vertrekken.

We waren uitermate teleurgesteld toen ons het bericht bereikte dat we het paviljoen niet konden gebruiken voor onze toewijdingsdienst. Daarom besloten we de dienst in ons zendingshuis te houden. Toen de 81 aanwezigen (leden, vrienden en onderzoekers) waren ge-

arriveerd, vroeg ouderling Ballard hen hun stoel op te nemen en de achtertuin in te gaan. We zouden daar de toewijdingsdienst houden. Het jaar daarvoor had ik daar twee bananenbomen geplant en we hadden met zand en schelpen de tuin wat verfraaid. Ook waren er Manga-, broodvrucht- en Surinaamse appelbomen. Ons 'spreekgestoelte' kwam tussen de beide bananenbomen te staan die al zeer groot waren geworden. Niemand had gedacht toen we dit allemaal deden, dat we hier ooit de toewijdingsdienst nog eens zouden houden.

Ouderling Ballard sprak een nederig, mooi en geïnspireerd gebed uit.

Deze toewijdingsdienst was het hoogtepunt van onze zending. Wij hadden vaak gebeden dat dit zou

plaats vinden tijdens onze zending. Ik was om twee redenen toch ook wat verdrietig gestemd: August Marengo, onze eerste mannelijke dopeling, was er niet, en Iwan en Philly evenmin. August was ziek en onze beide ouderlingen waren in de gevangenis. Ouderling Ballard zag dat aan me. Hij sloeg zijn arm om me heen en vroeg of ik er voor kon zorgen dat hij Iwan en Philly kon bezoeken. Ik antwoordde dat ik het zou proberen, maar wist wel dat dat bijna onmogelijk was, omdat ze geen bezoekers toelieten. Zelfs familieleden moesten een week van tevoren een afspraak maken.

Toen ook vroeg ik broeder Ballard en broeder Didier of ze met mij mee wilden gaan naar August Marengo. Broeder Didier

zegende August met gezondheid. Daarna gingen we naar Iwan. Udo Lalla had dit mogelijk gemaakt.

De volgende dag was het zondag. De broeders wilden graag de blokvergaderingen bij de leden thuis bezoeken. Het gezin Trunosimita had de buitentent van zijn huis en de woonkamer geverfd. Het zag er schitterend uit. We zongen lofzangen. Beverly speelde op het toetsenbord van Eleni (haar vader Truno had het voor haar aangeschaft, zodat zij kon leren spelen), we zenden en dienden het avondmaal rond en Truno gaf een les. Ik ben er zeker van dat het voor het gezin Trunosimita een enorme ervaring was om een apostel en een zeventig in een avondmaalsdienst in hun huisje in het Javaanse district van Paramaribo te

hebben, voor mij was het dat zeker. Ik zal het nooit vergeten. Later op die dag bezochten we nog twee diensten in de omgeving van Lelydorp, één in het huis van Jenny en Carlos Derby (Jenny is de dochter van Annie Wouters), en één bij Annie Wouters zelf thuis.

Op maandagavond brachten wij, Werner Blum – onze Duitse vriend – en ik de beide broeders naar het vliegveld. Toen we het politiebureau passeerden waar Philly was, sloeg ik af naar het politiebureau. Werner zei: 'John, je wordt nooit toegelaten bij Philly, het is veel te laat. En je moet een toelatingsbewijs hebben van

het hoofd van de politie, en dat heb je niet.' Ik zei niets, maar dacht: een apostel van de Heer heeft om een bezoek gevraagd. De Heer zal ervoor zorgen.

Ik ging het politiebureau binnen en benaderde de dienstdoende agent. 'O nee meneer, daar heeft u een toelatingsbewijs van de commissaris voor nodig.' Ik bepleitte mijn zaak. Toen riep er iemand uit de aangrenzende kamer: 'Is dat John Limburg?' Ik antwoordde: 'Ja.' Er kwam een grote vrouw in uniform, met een pistool op haar heup, de kamer uit. Ik herkende in haar de vrouw van wie ik twee weken eerder de

auto licht had geraakt. Toen was ze in burger geweest. Zij en ik waren naar het politiebureau in Paramaribo toegegaan en later had ik haar voor de schade betaald. Zij was bij het zendingshuis langsgelkomen om haar geld in ontvangst te nemen. Beverly had haar iets te drinken aangeboden en ik had haar wat kerklectuur gegeven. Zij zei: 'Natuurlijk kunt u Denswil bezoeken.' Zij zorgde voor een kamer waarin wij met hem konden praten. Broeder Ballard en broeder Didier spraken hem moed in, en wij verlieten het pand met een machtig gevoel van liefde in ons hart. Werner Blum was verbaasd.

Op weg naar het vliegveld Zanderij moest ik denken aan de tekst in Matteüs: 'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreending geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.'

We hadden een apostel van de Heer op bezoek gehad die de zieken en gevangenen had bezocht. Ik ben er zeker van dat ik niet de enige was die dat was opgevallen. ■

De 36 mensen die een doopdienst bijwoonden.

Geslaagd herfstconcert te Sint-Niklaas

Camiel Debaene

Als we afgaan op de reacties van velen van de circa 300 mensen die op zaterdag 6 oktober uit alle hoeken van Vlaanderen naar de Stadsschouwburg van Sint-Niklaas waren gekomen, zal dit evenement nog lang bijblijven. Het regende complimenten voor de uitvoerders en dat was verdiend, want we hoorden reacties als: prachtige avond, fantastisch concert, professioneel, van de bovenste plank, onvergetelijk.

De aanzet werd gegeven door de hartveroverende Roemeense harpiste Amira Metodieva (primus aan het conservatorium van Sofia, die zich thans vervolmaakt aan het conservatorium te Brussel), begeleid door de meesterlijke Guatemalense violist Louis Quesada, beiden verblijvend te Antwerpen. De stukken van Massenet, Gounod en Spohr klonken volmaakt als hemelse muziek. De Rotterdamse trompettist, broeder Arto Hoornweg, wist ons met zijn voortreffelijke uitvoering te boeien met een Concerto van J. B. Neruda en later met een wals voor trompet en piano van Debussy. Broeder Jan Lingens aan de piano was perfect op hem ingespeeld. De volwassenen-zangklas van mevrouw A. M. Rogiets liet ons genieten van Purcell en Mozart met een reeks duetten en een aria, prachtig vertolkt en speels gebracht op een zeer hoog peil, begeleid door Tine van Damme aan de piano.

Na dit licht verteerbare

genre brachten Yvo Verelst, leraar cello aan de muziekacademie van Wilrijk, en Paul Vandercruyssens een sonate voor piano en cello van Brahms die als zware muziek wordt bestempeld, maar door de virtuoze uitvoering en de prachtige warme klanken van de cello de zaal in haar ban wist te krijgen.

Ook de mensen die geen muziekkenners zijn, waren onder de indruk. De ganse zaal was er stil van.

Even warm en krachtig klonk de stem van de Antwerpse bariton en operazanger, broeder Robert Boden, die veel succes oogstte met bekende aria's van Stolz en Verdi, en het hart van de enthousiaste men-

sen veroverde. Zijn begeleidster aan de piano, zuster Dina Debaene is in het District Vlaanderen al jaren geen onbekende meer wegens haar grote muzikaliteit die zij reeds toonde bij verschillende concerten en conferenties. Zij is pianolerares aan de Wilrijkse muziekacademie. Een grote bijdrage aan

Robert Boden (bariton). Foto Eric Thierens.

het succes van dit concert en hoogtepunt aan het einde van het eerste en tweede deel werd ongetwijfeld geleverd door de jonge pianovirtuoos Dirk Hertens (die een grote kans maakt om geselecteerd te worden voor de komende internationale Elisabethwedstrijd). De ganse zaal hield de adem in toen hij eerst op sublieme wijze een sonate van Mozart bracht en tot slot betoverende muziek van Liszt. De zaal vroeg en kreeg een verrijnd bisnummer, waarvoor Dirk Hertens op een staande ovatie werd onthaald.

Broeder Johan Jonckheer, zelf zanger die regelmatig optreedt met 'Scarabee', een koor op zeer hoog niveau, wist op zijn eigen kernachtige en pittige wijze de muzikanten en stukken in te leiden en verdiende dan ook de bloemen. Hij was niet alleen de presentator, maar had ook de artistieke leiding.

Het was een avond met cachet, het programma was gevarieerd, professioneel en afgewerkt. Het liet een sterke indruk na zowel bij de kerkleden als bij de talrijke belangstellende niet-leden en heeft zijn drievoudig doel bereikt:

1. het imago van de kerk verbeteren en bekendheid verwerven in Vlaanderen en vooral in Waasland.

2. een sociaal engagement door een culturele bijdrage te leveren.

3. een gemeenschappelijke basis leggen waardoor mensen van verschillende achtergronden elkaar leren kennen en waarderen. ■

Opendeurdag te Sint-Niklaas

Marlies D'Hooge-Klutman

Al dagen van tevoren heerste er heel wat bedrijvigheid in het kerkgebouw van de Gemeente Sint-Niklaas. En het resultaat van alle inspanningen mocht zeker gezien worden.

Op 6 oktober was het dan zo ver. Het kerkgebouw zag er heel feestelijk uit. In de verschillende lokalen waren grote panelen opgesteld met mooie, toepasselijke prenten en teksten. Behalve deze panelen waren er andere voorwerpen uitgesteld om een indruk te geven van de verschillende organisaties, zoals lesboeken, col-

lages, prachtige borduurwerken, tekeningen en nog veel meer.

Het was werkelijk een mooi gezicht en je kon de geest van de verschillende organisaties voelen. Er waren vertegenwoordig(st)ers van de organisaties om eventueel verdere informatie te verschaffen.

Vol verwachting werden om twee uur de kerkdeuren geopend. Wij waren heel blij en dankbaar met de belangstelling. Overwegend bestonden de bezoekers uit familieleden en kennissen van onze leden. Er kwam ook iemand van de krant kijken. Dat resul-

teerde in een vrij positief artikel! Ook de bezoekers reageerden positief, terwijl het voor de leden zelf een opbouwende ervaring was.

De reactie van de persfotograaf (die zo'n twaalf jaar geleden al eens een reportage over de heiligender laatste dagen in Vlaanderen had gemaakt) luidde: 'Er is nogal wat veranderd in jullie kerk.' Hij was duidelijk engiszins onder de indruk. En ja, de kerk in Vlaanderen groeit!

Het was een zeer geslaagde opendeurdag! ■

Het ZHV-lokaal (foto A. De Cock)

Hoe u met opbouwende kritiek kunt omgaan zonder u beledigd te voelen

- Denk eraan dat de mensentaal ontoereikend is en dat mensen niet altijd in staat zijn zichzelf zo uit te drukken als zij zouden willen.
- Zie in dat vele mensen sterk het verlangen hebben om te helpen. Zij geven om u, anders zouden ze u niet willen helpen. Er zijn maar weinig mensen die moedwillig een ander pijn doen.
- Verontschuldigt uzelf en trek u terug als u voelt dat u boos wordt. Zeg hun dat u hun interesse en inbreng waardeert, maar dat u wat tijd nodig hebt om erover na te denken.
- Realiseer u dat we allemaal verschillende ervaringen

Wij deden het zo:

Waarde grenzeloos

We kunnen ons voordeel doen met opbouwende kritiek als we eerst onderscheid leren maken tussen opbouwende en afbrekende kritiek.

Opbouwende kritiek heeft verbetering tot doel; het werk van iemand wordt onder de loep genomen. In tegenstelling tot afbrekende kritiek, waarbij de persoon wordt aangevallen. De waarde van opbouwende kritiek kent geen grenzen. Hoe dwaas zou het zijn als een student zich beledigd voelde door de opmerkingen en aanbevelingen van zijn ervaren professor die oprecht geïnteresseerd is in zijn vorderingen. Anderen hebben het vermogen om zwakheden en tekortkomingen in ons te onderkennen waar we zelf blind voor zijn. En belangrijker:

zij zien vaak wat we moeten doen om die te overwinnen.

Laten we de waarde van opbouwende kritiek niet negeren, maar dankbaar zijn dat iemand genoeg om ons geeft om ons in gelegenheid te stellen ons te verbeteren. Laten wij, als we onze mening aan anderen geven, eraan zorgen dat die altijd opbouwend is, niet afbrekend.

'Bestaat niet'

Ik heb een wijze beschouping gehad die nu ringpresident is, die ik vele keren heb horen zeggen: 'Opbouwende kritiek bestaat niet. Kritiek is kritiek.'

Ik ben van mening dat wanneer we de neiging hebben om opbouwende kritiek te geven, we onze

hebben – probeer daarom te begrijpen waarom zij juist die raad aan u geven. Wat is er in hun leven gebeurd, waardoor zij zo denken? U zult hen beter leren kennen en uw liefde en waardering voor hen zal groeien.

- Bid om een wijs en verstandig hart en om kracht tegen de tegenstander.
 - Bestudeer de Schriften en houd u aan de geboden.
- Bid dat u constant het gezelschap van de Heilige Geest mag hebben.

• Denk eraan dat u een kind van God bent. Hij houdt van u en wil u helpen uw potentieel te bereiken.

kritiek vaak rechtvaardig door te zeggen dat het opbouwend is.

Ik kan de Geest zoeken om iemand op liefdevolle wijze te assisteren, maar ik behoor nooit te kritiseren, op wat voor manier ook. Er zijn geen voorbeelden in de Schriften, waarin de Heiland kritiseerde – liefhebben en onderwijzen, ja; kritiseren, nee. Mogen wij hetzelfde doen.

Doe uw voordeel

Terugkijkend op 30 jaar als zakenvrouw, herinner ik mij hoe lang het geduurd heeft voordat ik door had dat ik mijn voordeel kon doen met opbouwende kritiek en die kon toepassen op mijn projecten en ideeën.

In plaats van beledigd te zijn, kunt u opbouwende kritiek aanhoren en weer-

leggen als u de bewijzen hebt om aan te tonen dat u gelijk hebt. Maar als u het verkeerd hebt, geef het dan toe. Probeer niet te winnen.

Met een open geest en nederigheid bent u in staat om uw voordeel te doen met kritiek.

Gebedvolle evaluatie

Kritiek heeft haar positieve betekenis verloren doordat er voortdurend misbruik van gemaakt wordt. Voor de meeste mensen houdt kritiek een reprimande in voor een verkeerde handelswijze. Zelfs de zogenaamde 'opbouwende kritiek' is 'verantwoord aanvallend'.

Heiligen der laatste dagen doen er goed aan te spreken van 'zinvolle' of nog beter, 'gebedvolle evaluatie'. Dat is positief

en legt nadruk op onze waarden.

Iedereen behoort blij te zijn met een evaluatie van zijn prestaties. Leiders kunnen met een gerust hart een evaluatie houden, aangezien zodoende krachten gebruikt worden om zwakheden aan te sterken. Wanneer we een gebedvolle evaluatie zien als een mogelijkheid tot verbetering, dan zal die evaluatie welkom zijn.

Zwakheid sterkt gemaakt

Als u beseft dat u de zwakheid hebt waarop u gewezen wordt, dan kunt u er wat aan doen.

... als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

De Heer kan tot u spreken door middel van anderen. U kunt zich dan op die terreinen concentreren en die sterk maken.

Trek geen overhaaste conclusies

Ten eerste, luister naar wat iemand te zeggen heeft. Laat hem uitspreken. Ten tweede, laat de persoon grondig uitleggen wat hij probeert over te brengen. Ten derde, trek geen overhaaste conclusies. Laat het een dag of twee rusten, zodat u niet ontmoedigd raakt en het advies plompverloren verwerpt.

Evalueer het dan. Ga in gebed. Vraag om begrip. Stel uzelf de vraag hoe u de suggesties het best kunt gebruiken. Onderzoek dan de Schriften op voorbeelden over hoe de situatie het beste kan worden afgehandeld. U hebt recht op de geest van onderscheid.

Vraag uw huwelijkspartner of een goede vriend om hun mening.

In vier stappen leren met kritiek omgaan:

- 1. Maak onderscheid tussen opbouwende en afbrekende kritiek.**
- 2. Wees nederig en onbevooroordeeld als u advies evalueert.**
- 3. Trek geen overhaaste conclusies; luister naar de mening van anderen.**
- 4. Onderken dat vele mensen graag willen helpen.**

Ander perspectief

In de vele jaren dat ik met mensen heb gewerkt in verschillende situaties, ben ik erachter gekomen dat het heel belangrijk is dat ze hun hart kunnen luchten. Ieder persoon ziet een gegeven situatie in een ander perspectief. Ik begrijp het wanneer mensen kritiek hebben op beslissingen die zijn genomen, omdat zij vaak niet de feiten en informatie hebben die de betrokkenen bij de besluitvorming wel hebben.

Ik beseft terdege dat we allemaal recht hebben op onze eigen gevoelens. De kritiek die mensen aan mij hebben geuit, heb ik altijd gebruikt om de desbetreffende situatie te evalueren. Ik wil echt weten wat mensen denken en waarom ze dat doen. Het stelt mij in staat door hun ogen te zien en soms heeft dat een ander perspectief tot gevolg.

De bovenstaande suggesties van lezers zijn afkomstig uit de Church News van 29 september 1990.

Centrum voor familiegeschiedenis in kerkgebouw Wijk Amsterdam

Er is een centrum voor familiegeschiedenis gevestigd aan de Zaaierweg 17, 1097 SM Amsterdam, telefoon 020-944990.

Wij kunnen u het volgende bieden:

1. IGI (International Genealogy Index) Dit bestand geeft informatie over die overledenen voor wie sinds 1975 tempelverordeningen werden verricht. Tempelverordeningen van voor 1975 worden geleidelijk overgenomen.

Voordat u de door uw gevonden namen inzendt, dient u eerst de IGI te raadplegen en te controleren of deze namen daar al in vermeld staan. In geval van vermelding is er al tempelwerk gedaan. Komen de namen niet in de IGI voor, dan kan men deze inzenden.

2. Plaatsnamenbestand (Locality). Dit bestand geeft informatie als men weet waar een voorouder heeft gewoond en men een akte over/van deze plaats zoekt.

3. Achternamenbestand (Surname). Dit geeft informatie wanneer van een bepaalde achternaam documenten (akten) gezocht worden.

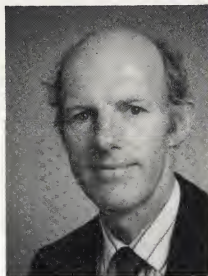
4. Auteurs- en titelbestand. Dit geeft informatie wanneer de auteur of titel van een document/stuk bekend is.

5. Onderwerpenbestand (Subject). Heeft men ideeën nodig over een bepaald onderwerp, dan kan men dit bestand raadplegen.

Indien u gegevens wilt opzoeken in een moeilijk te bereiken plaats, dan kunt u van die plaats een film bestellen van een bepaalde periode.

Het centrum voor familiegeschiedenis is geopend op dinsdag t/m vrijdag van 13.00 tot 17.00 uur en op zaterdag van 9.00 tot 13.00 uur.

Nieuwe leider

Bisschop Wijk Apeldoorn

MARTEN MULDER

Gehuwd met Pietje Wagenaar
Van beroep stukadoor

Hij volgt Alfred de Bruïne op

Zijn raadgevers zijn Wim Vels en Boudewijn Anten

Kerkbouw in Rotterdam-Zuid vordert gestaag

Het pand waar de Wijk Rotterdam-Zuid begin volgend jaar haar intrek hoopt te nemen, begint vaste vorm te krijgen. Het kerkgebouw ligt aan het Schoonveld in de wijk Zuidwijk. Op de foto kunt zien dat er nog wel het een en ander moet gebeuren, maar ook dat het een bijzonder mooi gebouw wordt, waar de Rotterdammers met recht trots op kunnen zijn.

De zendelingenpagina's

Stephen van Rangelrooy

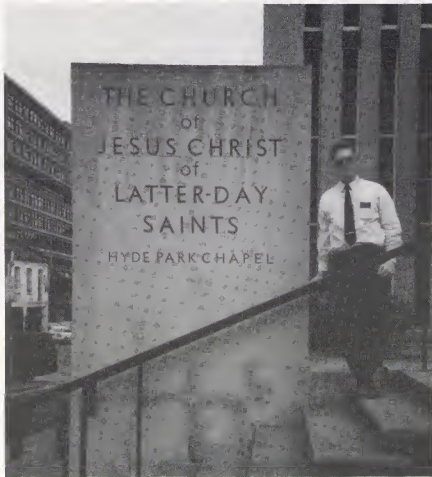
Ik ben in het Zendingsgebied Londen Engeland op zending. Op 26 oktober 1989 ben ik naar het opleidingsinstituut voor zendelingen in Lingfield gegaan, dat ligt naast de Londen-tempel. Ik vond het een enorm fijne ervaring.

Op 7 november kwam ik in het zendingsveld aan en toen begon het echte zendingswerk. Mijn eerste plaats was Enfield, dat is in Londen. Het was wel even wat anders om bij mensen aan te kloppen. In het begin was het behoorlijk moeilijk, want ik had de taal nog niet helemaal onder de knie. Ik kende een paar zinnen die ik aan de deur opzegde, maar als de mensen terug begonnen te praten, was ik verloren. Maar het is ongelooflijk hoe snel je de Engelse taal leert spreken. Het gaat nu aardig.

Het is fijn om mensen het evangelie te onderwijzen en ze te vertellen dat het evangelie van Jezus Christus hersteld is. Daarom ben ik op zending gegaan. Het is ook goed voor mijzelf, want sinds ik op zending ben is mijn getuigenis behoorlijk gegroeid.

Mijn collega en ik hebben een onderzoekster onderwezen. Het was opmerkelijk om te zien hoe zij veranderde. We zagen haar getuigenis van het Boek van Mormon zien derogen groeien. Elke keer als we haar onderwezen was de Geest heel sterk aanwezig. Ik zag in dat de Heer ons als zijn werktuig gebruikte. Het is gewoon heel fijn om op zending te

In de zendelingenpagina's deze maand een verslag van Stephen van Rangelrooy uit de Gemeente Schiedam/Vlaardingen, die een zending vervult in het Zendingsgebied Londen Engeland.

zijn. Ik zou dit voor geen goud willen missen. Ik ben blij dat ik dit besluit genomen heb.

Het is leuk om op zending in Engeland te zijn. Het landschap is wel aardig. Londen, da's pas een stad. Zoveel verschillende nationaliteiten. Het is heel interessant om met die mensen in gesprek te raken. Ik leer een heleboel.

Laatst zei iemand tegen mijn collega en mij: 'Het is ongelooflijk. Jij komt uit Holland en hij (mijn collega) uit Canada. En jullie geloven allebei hetzelfde.' Dat is waar. Waar je ook bent, de kerk is steeds dezelfde. Dat geldt ook voor de avondmaalsdiensten, die zijn hier hetzelfde als thuis.

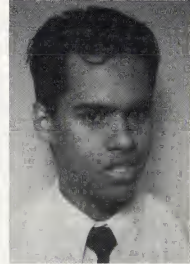
Ik wil iedereen de groeten doen. Er is niets beters dan een zending!

In het zendingsveld

Paula Andriessen – Utah Salt Lake Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Pieter den Brouwer** – Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland **Petra Chardon** – Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E., 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada **Jeroen Dekker** – Washington Seattle Mission, PO box 3887, Bellevue, Washington 98009, USA **Jan Dijkwel** – Utah Ogden Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Johanna Dusseljee** – Arizona Phoenix Mission, 6265 North 82 Nd Street, Scottsdale, Arizona 85250, USA **Aldrin Esser** – England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, England, LS 18 5 BJ **Rodrigo Fuenzalida** – Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Raymond Greef** – California Anaheim Mission, 760 North Euclid, suite 213, Anaheim, California 92801, USA **Marco Gunster** – England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, England **Nel de Hoog** – Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Dennis Hulleman** – England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altringham, Cheshire, WA15 7UP England **Johan Jansen** – California Santa Rosa Mission, 2777 Cleveland Ave. 105, Santa Rosa, California 95401, USA **E. Janssen** – Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland **Jelmer de Jonge** – Mission Suisse de Genève, Chemin William-Barby 8, CH-1292 Chambesey (GE), Zwitserland **Esther de Koek** – England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altringham, Cheshire, WA15 7UP England **Eddy Martens** – Deutschland-Mission Dresden, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, DDR-8020 Dresden **Ricardo Maxwell** – England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, England, SW 7 2 PA **Boris van Monsjou** – Deutschland-Mission Dresden, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, DDR-8020 Dresden **Esther Mulder** – Minnesota Minneapolis Mission, 5931 West 96th Street, Bloomington, Minnesota 55438, USA **Joeri Mulder** – Zendingsgebied Antwerpen België, Appelmanstraat 24, B-2000 ANTWERPEN, België **John Muntinga** – England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, England, BS9 3BH **Alexandra Onstein** – England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, England, BS9 3BH **Mel Oppermann** – North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, USA **Remy van der Put** – Mission Française de Paris, 23, rue du Onze Novembre, 78110 Le Vésinet, Frankrijk **Steven van Rangelrooy** – England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, England, SW 7 2 PA **Marcel van Rooij** – England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, England, LS 18 5 BJ **Marijke Rutten** – England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, England, SW 7 2 PA **Jos Rutten** – Texas Houston East Mission, 16333 Hafer Road, Houston, Texas 77090, USA **Robert Teske** – England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, BS9 3BH England **Serge Vandendriessche** – England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, England, BS9 3BH **Hans Veenstra** – England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, England, LS 18 5 BJ **Kenneth Vernes** – Utah Salt Lake Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Lucas en Adele Vreeken** – p/a Waldstrasse 42, 6365 Rosbach-Rodheim 3, Duitsland **Bep van Wijk** – Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland

Nieuwgeroepen zendelingen

Aldrin Esser meldde zich op 18 oktober j.l. bij het opleidingsinstituut in Linfield, waarna hij doorreisde naar het Zendingsgebied Leeds England.

Eddy Martens meldde zich op 1 november j.l. bij het opleidingsinstituut in Linfield, waarna hij doorreisde naar het Zendingsgebied Dresden Duitsland.

Als er een adres ontbreekt cq. verkeerd vermeld staat, neem dan a. u. b. contact op met het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland.

GEDENK HEM DOOR SCHRIFTSTUDIE

'(. .) *Want mijn ziel verheugt zich in de Schriften, en ik denk erover na* (. .)' (2 Nephi 4:15).

Geri Brinley, een moeder met drie kleine kinderen thuis, probeerde het evangelie na te leven en haar kinderen in gerechtigheid op te voeden. Maar ze meende geen tijd te hebben voor schriftstudie.

'Wat was het verband tussen de reis van Lehi naar het beloofde land en mijn problemen?' vroeg ze zich af. 'Waar kon ik in het Boek van Mormon instructies vinden voor het [zindelijk maken] van een koppig tweejarig kind, of het overreden van een vierjarig kind om zijn speelgoed op te ruimen? Ik was er zeker van dat ik dringender zaken had dan wie de volgende oorlog tussen de Nephieten en de Lamanieten zou winnen.'

Het antwoord kreeg ze toen ze werd geroepen als leerkracht geestelijk leven in de zustershulpvereniging. Naarmate ze de Schriften bestudeerde ter voorbereiding op haar lessen, zag ze in dat er antwoorden op veel vragen in te vinden waren. Ze begon te zoeken naar schriftuurlijke antwoorden op haar vragen over de opvoeding van haar kinderen.

'Ik begon het Boek van Mormon doelgericht te lezen', herinnerde ze zich.

'Wanneer ik een voorbeeld vond van goed ouderschap, schreef ik de tekstverwijzing en een korte omschrijving op. Toen ik klaar was, splitste ik alles op in gevonden beginselen en mijn

toepassing van die beginselen.' (Zie 'Het Boek van Mormon als leidraad voor ouders', *De Ster*, augustus 1989, blz. 32-36.)

Wanneer wij geregeld en onder gebed de Schriften bestuderen, zal de Geest ons ertoe brengen bepaalde teksten te overdenken die ons kunnen helpen vooruitgang te maken en te groeien. U kunt als volgt beginnen: zoek, met een bepaalde behoefte, vraag of probleem in gedachten, teksten op over het onderwerp in een index of concordantie. Zo kunnen we beter 'alle schriftuur op ons toepasselijk' maken, 'opdat wij er nut en lering uit' mogen trekken. (Zie 1 Nephi 19:23.)

De Schriften kunnen ons in tijden

van beproeving ook tot troost zijn. De echtgenoot van Hazel Hunt, Bill, overleed kort nadat hij een zegen had gekregen waarin werd gezegd dat hij zou genezen als Hazel en hij genoeg geloof hadden. Na zijn dood maakte Hazel zich bezorgd dat ze misschien niet genoeg geloof had gehad.

'Vertel me alstublieft waarom mijn man is weggenomen', vroeg ze aan haar huisonderwijzer. Hij sloeg Leer en Verbonden 42:48 op: '(. .) hij, die geloof in Mij heeft om te worden genezen, en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen.'

'Toen had ik het antwoord op mijn vraag', zegt Hazel. 'Ik kon toen aanvaarden dat het Bills tijd was om terug te keren naar zijn Hemelse Vader.'

De Heer wil ons graag inspireren, helpen en troosten. Naarmate wij onder gebed de Schriften onderzoeken en overdenken, zal Hij ons vreugde en gemoedsrust geven, en de kracht om onze beproevingen te doorstaan. □

ILLUSTRATRICE: BETH M. WHITTAKER

Suggesties voor de huisbezoeksters

1. U kunt vertellen over een ervaring waarbij u geholpen bent door de Schriften te bestuderen, of misschien wil de zuster die u bezoekt over een dergelijke ervaring vertellen.
2. Bespreek hoe we de gewoonte kunnen aankweken de Schriften geregeld te bestuderen.

(Zie *Hulpboek voor de gezinsavond*, blz. 20-23, 206 voor aanvullend materiaal.)

Hoopgevende gebaren

Zij was verlegen. Ik niet. Waarom kreeg ze dan toch alle aandacht? Die vraag moet ik me in mijn vroege tienerjaren 's zondags wel een miljoen keer hebben gesteld. Donna Gilliam – een rustig, knap meisje – zat in mijn Bijenkorfmeisjesklas. Haar ouders waren doof, waardoor ze de gebarentaal volledig meester was. Alle volwassenen vonden dat zo lief staan. Ze vertaalde tijdens activiteiten van de jonge-vrouwen, en de moeders schoten de tranen in hun ogen. Ze vertaalde eigenlijk altijd. En iedereen, behalve ik, was diep geroerd.

Dat was in een periode van mijn leven waarin ik zelfzuchtig was, aandacht wilde en in de belangstelling wilde staan. Maar het was onmogelijk om met Donna te wedijveren. Op haar eigen verlegen manier had zij, met haar ouders, een bijzonder plaatsje ingenomen in onze vergaderingen en in het hart van de leden. En ik bleef afgunstig.

Ongeveer een maand na mijn veertiende verjaardag, kreeg mijn moeder een ernstig ongeluk. Ze overleefde het wel, maar liep zware verwondingen op. Ze moest anderhalve maand met een zweefrekverband in het ziekenhuis liggen. Hoewel het ongeluk in november gebeurde, werd het al gauw duidelijk dat onze moeder de kerst in het ziekenhuis zou doorbrengen. Omdat het belangrijk was haar bij zoveel mogelijk gezinsactiviteiten te betrekken, hield dat in dat ook wij de Kerst in het ziekenhuis zouden doorbrengen.

Anderen in de familie zagen uit naar die kerst als een 'bijzondere ervaring' of liever gezegd een leerervaring. Ik vond het gewoon afschuwelijk.

Op kerstavond was ik niet bepaald opbouwend gezelschap voor mijn familie. Ik trok me terug in een hoek van de ziekenhuiskamer en had medelijden met mezelf. We keken elkaar allemaal aan, klaar om de kerstcadeau's open te maken, maar om de een of andere reden was de gebruikelijke spanning en opwinding er niet.

En toen kwam Donna binnen.

'Hallo, zuster Fee', zei ze zachtjes tegen mijn moeder terwijl ook haar ouders binnenkwamen. 'We komen maar heel eventjes. We wilden voor u zingen.'

We keken haar allemaal verbaasd aan. Haar ouders waren doof! Hoe konden ze dan zingen? Ik legde mijn cadeau's opzij en keek geïnteresseerd toe. Ik was er niet echt blij mee dat ze gingen zingen, vooral omdat ik jaloers was op Donna, maar ik luisterde toch.

Ik was helemaal niet voorbereid op de gevoelens die in mij werden losgemaakt terwijl zij zachtjes 'Stille nacht' zongen. Ze bewogen gelijktijdig hun handen, waarmee ze in gebaren over het kerstkind en over hemelse vrede vertelden. Hoewel ik probeerde ertegen te vechten, kwamen er toch tranen uit mijn ogen. Ik hoorde mijn moeder zachtjes huilen. Donna's ogen stonden ook vol tranen. Het werd me volkomen duidelijk dat ik haar niet rechtvaardig behandeld had.

Toen het lied uit was, lieten ze hun handen naast zich zakken. We keken elkaar allemaal aan, overmand door emoties. Toen gingen ze weg, net zo stil als ze gekomen waren. Ik overdacht, nog steeds in mijn hoekje van de kamer, het nieuwe inzicht dat ik had gekregen. Waarom was ik toch zo jaloers op haar geweest? Ze had een heel bijzonder talent. Samen met haar ouders had zij ons kerstfeest van een heel bijzondere geest voorzien en het van een terneergeslagen kerstfeest in een viering van vernieuwing en hoop veranderd. De Geest verzekerde mij dat mijn moeder beter zou worden. Bovendien kreeg ik van de Geest een nieuw besef dat ook ik talenten had.

In die ziekenhuiskamer beloofde ik mezelf dat ik mijn eigen talenten zou ontwikkelen en niet meer jaloers zou zijn op anderen. Met dat doel in gedachten, vond ik gemoedsrust. Zachtjes zong ik in mezelf het lied: 'Stille nacht, heilige nacht'.

Mijn hart was volkomen rustig. □

Een stem in de mist

TERRY J. MOYER

Het was kerstavond. Dan Lytle had al 4½ uur alleen in de auto gezeten, rijdend door de dichte Californische mist. Al die tijd was hij dezelfde witte auto met het wit en groene nummerbord door de eindeloze mist gevolgd.

Dan was sinds zijn zending niet meer zo moe geweest. Maar hij had een diamanten ring in zijn zak en in San Leandro zat een meisje op hem te wachten. Dan schatte dat hij nog zeker drie uur zou moeten rijden voordat hij de ring aan Callie's vinger kon schuiven.

Het lijkt erop dat het een lange nacht wordt, zei hij tegen zichzelf terwijl hij en duizenden andere automobilisten zich door de mist haastten.

Dan draaide aan de knop van de radio op zoek naar kerstmuziek om de tijd wat sneller voorbij te laten gaan. Gek, dacht hij, dat je 's nachts soms radiozenders opvangt van de andere kant van het land, terwijl je andere keren alleen maar ruis krijgt. Hij zette de radio uit.

Ongeveer een uur later reed Dan nog steeds door een mistige wereld waarin hij letterlijk alleen maar de achterkant van de witte auto met het wit en groene nummerbord kon zien. Het was ingespannen, zorgvuldig rijden waar hij al zijn aandacht voor nodig had.

En toen kreeg hij ineens de volgende gedachte: 'Dan, ga op de rechter rijstrook rijden en minder vaart.'

Vaart minderen? Waarom? Het ging toch prima – de andere auto's en vrachtwagens raasden tenslotte door de mist alsof ze totaal geen last hadden van het zicht van nauwelijks drie meter.

Bovendien was het al laat. Zelfs al hij geen vaart minderde, kon Dan naar verwachting het doosje met de ring pas openmaken als deze mistige kerstavond al was overgegaan in een mistige eerste kerstdag.

Dan vroeg zich af of het werkelijk de Geest was geweest die hem had gewaarschuwd. Of was het niet meer dan de

normale werking van een voorzichtig verstand? Kon hij niet gewoon even hard blijven doorrijden als de anderen? Was het wel zo belangrijk om naar rechts te gaan en langzamer te gaan rijden?

Weer kreeg hij die gedachte: 'Dan, als er een ongeluk op de snelweg gebeurt, kun je niet op tijd stoppen. Je rijdt dan zó tegen het wrak aan. Je moet echt naar de rechter rijstrook gaan en vaart minderen.'

Dan Lytle had geleerd dat hij de ingevingen van de Geest nooit moest negeren. Met tegenzin zette hij zijn richtingaanwijzer naar rechts uit, stuurde bij en minderde vaart. De witte auto met het wit en groene nummerbord reed gewoon door en was in een oogwenk door de ondoordringbare mist opgeslokt.

Beter laat dan nooit aankomen, dacht hij spijtig. Hij berekende dat hij met zijn nieuwe snelheid nog lang onderweg zou zijn.

Dan moest denken aan een verhaal dat een lievelingsbisschop hem eens verteld had, iets wat hem jaren geleden op een kerstavond gebeurde was. Zijn bisschop was toen nog soldaat in opleiding. Eerst leek het erop dat hij geen kerstverlof zou krijgen, en dat soldaat Benjamin Clark zijn kerstfeest ver van zijn vrienden en geliefden zou moeten vieren.

En toen kwam op het laatste moment de welkome verlofpas, met onmiddellijke ingang en geldig voor zeven dagen.

Het was te laat voor Ben om een plaats in het vliegtuig te reserveren, het was zelfs te laat om nog een bus te pakken uit Monterey (Californië). En het was ook te laat om nog met andere kerkleden uit de kazerne mee te rijden. Het enige wat erop zat, was de snelweg op te lopen en te proberen een lift te krijgen.

Een vrachtwagenchauffeur die 'Red' heette en een wagen vol Californische producten had, nam Ben mee in oostelijke richting, om hem in Nevada af te zetten. Ben voegde zijn ba-

riton bij de Ierse tenor van Red en samen zongen ze alle kerstliedjes die ze kenden.

Eenmaal in Nevada stond hij lang in de kou te wachten op een lift naar het noorden, naar huis. Er was nooit veel verkeer in die richting, en zeker niet laat op kerstavond, hoewel. . .

Eindelijk verscheen er een auto. De koplampen priemden door het donker. De auto minderde vaart, stopte, en de inzittenden namen hem mee. Gelukkig gingen ze in zijn richting en zeiden dat ze hem dicht bij zijn woonplaats konden afzetten.

Dan herinnerde zich hoe de bisschop de rest van het verhaal had verteld. Pas toen hij met zijn plunjezak op de achterbank zat en de wagen wegreed, beseftte de jonge soldaat dat de drie jongemannen voorin dronken waren – en steeds meer dronken werden. Ze boden Ben drank aan uit hun fles en reageerden beledigd toen hij weigerde.

De jonge soldaat op de achterbank werd bang. De chauffeur was veel te dronken. De auto reed veel te snel. De radio stond veel te hard. Toen Ben over de situatie nadacht, werd hij overmand door een duister voor gevoel.

Eindelijk had hij het gezegd: 'Stop alsjeblieft! Ik wil eruit!'

Hij had luid gelach ten antwoord gekregen. 'Hou je vast, soldaatje, want we stoppen voor niets of niemand!'

Enkele angstige kilometers lang luisterde Ben naar het geluid van de banden op de snelweg, de harde muziek op de radio, en de grootspraak en het luide gelach dat van voren kwam. De stank van sigaretterook en goedkope whiskey omringde hem.

Met elke afgelegde kilometer ging hij meer voor zijn leven vrezend. In zijn angst wendde hij zich tot zijn Vader in de hemel: 'Hemelse Vader, ik ben in grote moeilijkheden, en ik

zie geen uitweg. Help me alstublieft. Bescherm me alstublieft en spaar mijn leven. Hemelse Vader, ik ben bang en heb uw hulp hard nodig. (. . .)'

Dan herinnerde zich precies wat zijn bisschop toen had gezegd: 'En toen kreeg ik een rustig, vredig gevoel, het gevoel dat ik op de vloer moest gaan liggen met mijn plunjezak op me.'

Dat deed hij meteen. Hij boog voorover in de nauwe ruimte tussen de voorbank en de achterbank. Ben zette zich goed vast tussen de banken, trok de zware plunjezak over zijn rug, liet zijn voorhoofd op de vloer van de wagen zakken en legde de handen op zijn hoofd.

Enkele minuten later leek het wel het einde van de wereld. Hij hoorde de banden gillen, voelde de wagen slingeren, volkomen stuurloos, en daarna kwam de grote schok, de klap toen twee voertuigen elkaar met hoge snelheid raakten.

Veel later kwam de jonge HLD-soldaat bij. Hij bevond zich in een donkere wereld waar hij zijn armen, benen en hoofd niet kon bewegen. Hij kon zich niet oriënteren – er leek geen boven of onder, links of rechts te zijn. Niets bewoog in de dodenwagen. Hij rook alleen benzine, whiskey-

braaksel en de dood – die plotseling had toegeslagen op wat eens de voorbank was geweest.

Er ging misschien een uur voorbij. Toen stopte er een grote vrachtwagen op de plaats van het ongeluk. De twee vrachtrijders riepen met hun 27MC-radio de politie te hulp. Ze gingen ervan uit dat niemand in de twee auto's een dergelijke algehele vernietiging had kunnen overleven.

Maar de politie ontdekte dat dat niet zo was. Buiten het dode echtpaar in de ene auto en de drie dode tieners in de andere, ontdekten en redden ze soldaat Benjamin Clark.

'Jongeman,' zei een politieman, 'je mag dan niet zo goed zijn in het kiezen van een lift, maar het lijkt erop dat er iemand over je waakt en je beschermt. Ik hoop dat je iets goeds met je leven doet, want je bent Hem iets schuldig. Alleen God kon je dit vannacht zonder zelfs één schrammetje laten doorstaan.'

Dan Lytle vroeg zich af wat er gebeurd zou zijn als bisschop Clarke lang geleden op die kerstavond niet had opgestaan voor de ingevingen van de Geest. Of als hij die ingeving eens had genegeerd?

Dan tuurde de mist in.

En toen verscheen er in de mist plotseling de gloed van rode achterlichten. Hij zag opeens fakkels en politiewagens met de zwaailichten aan. Een politieman die tussen de rijen wachtende auto's doorliep, vertelde:

'Ernstig ongeluk wat verderop – veel auto's en vrachtwagens betrokken bij een kettingbotsing. Even geduld, mensen, we proberen een rijstrook vrij te maken zodat u er langs kunt.'

Het duurde een tijd voordat de auto's die op vier rijstroken in noordelijke richting hadden gereden, waren ingevoegd op één rijstrook. Dans zorg om de slachtoffers van het ongeluk maakte plaats voor ongeloof en vervolgens bijna misselijkheid toen hij langs de ravage werd gezwaaid.

Hij zag verfrommelde auto's, geschaarde vrachtwagens, ambulances, politiewagens, hulpverleners, en (...) bewegingloze lichamen die langs de weg lagen onder dekens.

Terwijl zijn auto langs de wrakken kroop, telde Dan de vernielde wagens: 10 . . . 20 . . . 30. Hoeveel mensen waren er die kerstavond vertraagd, als ze geluk hadden, of lagen dood langs de snelweg, als ze pech hadden?

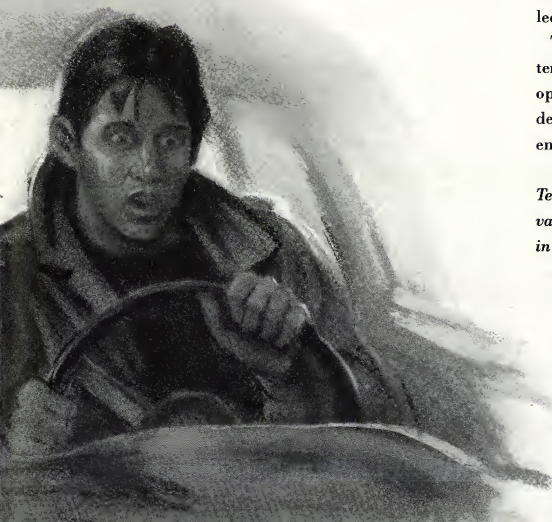
En daar zag hij nummer 41! Dan Lytle herkende, met afschuw vervuld, het restant van de witte auto met het wit en groene nummerbord. Nu was het ingeklemd tussen wrak nummer 40 en 42.

Urenlang ben ik die wagen gevolgd, dacht Dan. Urenlang – totdat de Geest me zei dat ik opzij moest en vaart moest minderen.

Als ik eens niet had opengestaan voor die waarschuwing? Of, als ik de waarschuwing wel ontvingen, maar genegeerd had? Hij rilde bij de gedachte. Dan begreep nu beter dan ooit tevoren welk beginsel zijn bisschop jaren geleden geleerd had.

Toen Dan de plaats van het enorme ongeluk eenmaal achter zich had gelaten, voerde hij de snelheid langzaam weer op. Hij deed de autoradio aan. Van ver zond een radiozender heldere, mooie, geruststellende muziek uit. En zonder enige ruis. □

Terry Moyer, een leidinggevend personeelsfunctionaris van de afdeling welzijnszorg, is lid van de Wijk Butler 8 in de Ring Butler Salt Lake.

De heiligen in S

Wie in Singapore-Stad van het noorden naar het zuiden rijdt, een afstand van ongeveer vijf kilometer, ziet onderweg zes luxe hotels, elf indrukwekkende winkelcentrums, verschillende mooie parken met bomen, en talrijke kantoorgebouwen en flats. Tijdens zo'n rit ziet men het moderne karakter van Singapore. Ook erg indrukwekkend is het feit dat men onderweg verder nog vijf moskeeën ziet, twee Boeddhistentempels, drie Indiase tempels (twee Hindoe-tempels en een Sikh-tempel) en bovendien zes christelijke kerken. Soms kan men er verschillende godsdiensten in één straat vinden.

Hieruit blijkt wat een van de twee opvallende kenmerken van deze 2640 000 inwoners tellende voormalige Britse kolonie is: de grote verscheidenheid aan godsdiensten en bevolkingsgroepen, en hoe vreedzaam die naast elkaar leven. In 1989, bijvoorbeeld, was er in een plaatselijke krant te lezen dat 28,3 procent van de bevolking boeddhist was, 18,7 procent christen, 16 procent islamiet, 13,4 procent taoïst, 4,9 procent hindoe en dat 17,6 procent geen godsdienst heeft. Veel omliggende landen hebben last van spanningen tussen diverse godsdienstige en etnische groeperingen, maar in Singapore heeft men dat grotendeels kunnen vermijden. Ho Ah Chuan, president van het District Singapore, zegt: 'Een kenmerk van dit land is dat verschillende rassen en culturen het goed met elkaar kunnen vinden.'

Die harmonie en verscheidenheid zijn ook in de plaatselijke kerkleden te herkennen. Toen afgelopen jaar, bijvoorbeeld, het nieuwe centrum voor familiegeschiedenis was geopend, ging broeder Rajamohan, die van Indiase afkomst

is, enthousiast bij een leesapparaat voor microfilm zitten om te zien welke familiehistorische gegevens er beschikbaar waren. 'Ik heb veel voorouders uit het zuiden van India', zei hij. 'Eindelijk kan ik een begin maken met het verzamelen van hun gegevens.' De vrouw die hem hielp, was van Chinese afkomst. Ze wist wel veel van de Chinese familiegeschiedenis, maar bijna niets van de Indiase. Ze deed wat ze kon - ze liet haar vriend zien hoe hij de leesapparaten moest gebruiken en welke Indiase gegevens er beschikbaar waren. Toen de eerste gegevens op het leesapparaat verschenen, riep broeder Rajamohan uit: 'O, nee! Ze zijn allemaal in het Hindi. Moet ik nu ook al Hindi leren?' De meeste Indiërs in Singapore spreken namelijk Tamil - een taal die in het zuiden van India en in Sri Lanka veel voorkomt.

Tijdens de avondmaalsdienst van de gemeentekonferentie van de Mandarijnchinese gemeente in het District Singapore, staat president Ho op en houdt een toespraak. Hij vertelt een oud chinees volksverhaal, maar vervangt de wijze man in het verhaal door een gemeentepresident: de gemeentepresident adviseert een man die klaagt over zijn kleine eenkamerwoning om zijn eend, varken en koe bij zijn gezin in te laten wonen. Na enkele maanden van chaos in de woning adviseert de president de man eindelijk om de dieren maar weer naar buiten te laten, waarop de man zo dankbaar is dat hij nooit meer klaagt. Een interessant feit terzijde: president Ho en zijn raadgevers, Tan Su Kiong en Francis Tan, die beiden ook spreken tijdens de conferentie, zijn weliswaar Chinees, maar hebben geen mandarijnchinese achtergrond.

ingapore

FOTOGRAAF: HUANG BEE TAN

BOVEN: DISTRICTSPRESIDENT HO AH CHUAN MOET TEGEMOETKOMEN AAN DE BEHOEFTE VAN LEDEN UIT ZEER VERSCHILLENDE BEVOLKINGSGROEPEN. ONDER: FRANKIE PNG, EEN POLITIEMAN, HEEFT EEN GOED VOORBEELD GEGEVEN AAN ZIJN FAMILIE EN COLLEGA'S.

De Chinezen maken weliswaar voor ongeveer 75 procent deel uit van de bevolking, maar ze spreken veel verschillende dialecten. Op school leren ze echter allen mandarijnchinees. Toch is het voor velen slechts een tweede taal. De Chinezen gaan vriendelijk om met Malaysiërs, Indiërs, Indonesiërs, Koreanen, Japanners en expats – de bijnaam voor Europeanen en Noord-Amerikanen ('expatriots' – emigranten) die er wonen. Alle scholieren leren Engels, de officiële voertaal. De meeste leden van de Mandarijnchinese gemeente spreken goed Engels. (De andere vier gemeenten in het district zijn Engelssprekend.) Behalve Engels leren de Malaysiërs Malaysisch, en de Indiërs Tamil. Het komt er eigenlijk op neer dat iedere Singaporenaar twee of drie talen leert spreken, wat beslist noodzakelijk is om een dergelijke verscheidenheid aan bevolkingsgroepen te vermengen.

De kerk is in Singapore klein, maar sterk. Ouderling Ezra Taft Benson heeft op 14 april 1969 Singapore toegewijd aan de verkondiging van het evangelie. Op 1 november 1969 werd het Zendingsgebied Zuidoost-Azië georganiseerd, met als eerste zendingspresident G. Carlos Smith. Het zendingskantoor bevond zich in Singapore. Dat jaar werd ook gekenmerkt door het grootste aantal zendelingen dat ooit in Singapore gewerkt heeft, en in januari 1970 werd de gemeente gesplitst. De meeste heiligen zijn in die periode lid geworden. Francis Tan, bijvoorbeeld, maakte in maart van 1969 kennis met de zendelingen en liet zich drie maanden later dopen.

In 1970 kocht de kerk grond aan de Bukit Timah Road en het eerste kerkgebouw werd in 1973 voltooid. Nadat zowel

FOTOGRAF: RICHARD TICE, TENZU ANDERS VERMELD

burgerleiders als leiders van andere godsdiensten kritiek hadden uitgeoefend op de kerk, legde de regering godsdienstige groeperingen een maximum op voor het aantal buitenlandse zendingen: twee per groepering. Die regel werd in 1988 versoepeld, waarna er tien buitenlanders als zending werkzaam mochten zijn.

Toch is er in de jaren 80 veel veranderd voor de kerk in Singapore. Op 1 januari 1980 werd het Zendingsgebied Singapore georganiseerd, waarna het district de programma's van de kerk op grotere schaal toe ging passen. In de jaren 70 bezocht een aantal leden de Brigham Young University – in Provo of in Laie (Hawai) – waar ze uit de eerste hand leerden hoe de kerk op wijk- en ringniveau werkt. Ook president Ho heeft zijn doctoraal aan de BYU behaald. Tegen het eind van de jaren 80 waren er veel ervaren leiders. Er waren ook meer leden uit Singapore op zending. In 1987 kreeg de kerk toestemming om meer grond te kopen. Momenteel zijn er 1142 leden, verdeeld over vijf gemeenten, die samen gebruik maken van drie kerkgebouwen.

De roomkleurige kerkgebouwen in Singapore zijn bijzonder mooi. Ze glinsteren in de zon alsof ze pas gepoetst zijn (elke maand valt er in Singapore 15 tot 25 centimeter regen, en de stad ziet er dan ook voortdurend uit alsof er pas schoongemaakt is). En zelfs in een stad met talrijke hoge en veel mooie, moderne panden, zijn de kerkgebouwen voor de leden een reden om trots te zijn.

In het District Singapore ligt de nadruk vooral op heractivering en zendingswerk. Het komt waarschijnlijk door de liefde en het geduld waarmee zij dat doen, dat er zoveel leden al zolang actief zijn. Soms heeft de inzet van de leden tot dopelingen geleid. Ruby en Vincent Goh van de Gemeente Singapore zijn daarvan een voorbeeld.

Ruby werd in 1969 gedoopt – samen met negen andere familieleden. Maar ze werd al gauw inactief. Ze zegt daarover: 'In 1973 trouwde ik met een niet-lid, iemand met een druk sociaal leven. Toen ik op een avond naar huis reed, werd onze auto geraakt door een andere wagen. Door de

GEHEEL LINKS: LEDEN VAN DE GEMEENTE BEDOK TIJDENS EEN AVONDMAALSDIENST. LINKS: DE HEILIGEN IN SINGAPORE ZIJN TROTS OP HUN KERKGEBOUWEN, ZOALS DIT GEBOUW VAN DE GEMEENTE BUKIT THIMA. ONDER: JOSEPH GOH EN ZIJN GEZIN HEBBEN VEEL GELEERD VAN ZIJN STRIJD TEGEN KANKER.

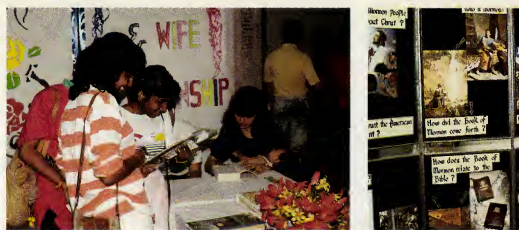
klap raakte ik buiten bewustzijn, maar mijn man was op slag dood. Het duurde ongeveer een jaar voordat ik over de schok heen was. En toen begon ik er serieus over na te denken om weer naar de kerk te gaan.'

In 1979 leerde ze Vincent Goh kennen bij de bank waar zij beiden werkten. Ze trouwden in 1982. In 1980 had intussen een van Ruby's zussen ervoor gezorgd dat ze geregeld huisonderwijs ontving. Ruby begon af en toe naar de kerk te gaan, en Vincent ging enkele keren met haar mee. Na hun huwelijk werd Ruby, onder aanmoediging van haar man, die geen lid was, en van enkele vrienden in de kerk, weer geheel actief.

In 1985 kreeg Vincent een probleem op zijn werk. 'Ik wist dat leden van de kerk naar hun leiders konden gaan voor hulp bij het oplossen van lastige problemen. Hoewel ik geen lid was, ging ik naar de gemeentepresident en legde de situatie uit. Hij hielp me de moed op te brengen om het probleem aan te pakken. Er werd een voor alle betrokkenen bevredigende oplossing gevonden. Rond die tijd las ik in een zondagsschoollesboek voor de cursus Gezinsverhoudingen iets over leven met de Geest. Ik besloot dat ik enkele veranderingen in mijn leven moest aanbrengen, en liet me datzelfde jaar nog dopen.'

Ruby beschrijft hoe ze zich toen voelde: 'Bij Vincents doop voelde ik de Geest sterker dan ooit tevoren. Het leek alsof ik een nieuwe man trouwde, hoewel we al getrouwd waren. Ik voelde me als een kersverse bruid. Ik kon mijn geluk niet op.'

De leden ontlenen hun kracht gedeeltelijk aan hun taak om het evangelie te verbreiden. Daar het in Singapore verboden is om openlijk zendingswerk te verrichten (door bijvoorbeeld langs de deuren te gaan, op straat zendingswerk te doen enzovoort), fungeren de zendingen als steun voor de leden. Ze sterken hen, bezoeken de minder-actieven, en geven alle hulp waar de kerkleiders om vragen. De leden hebben de taak om anderen in contact te brengen met het evangelie.

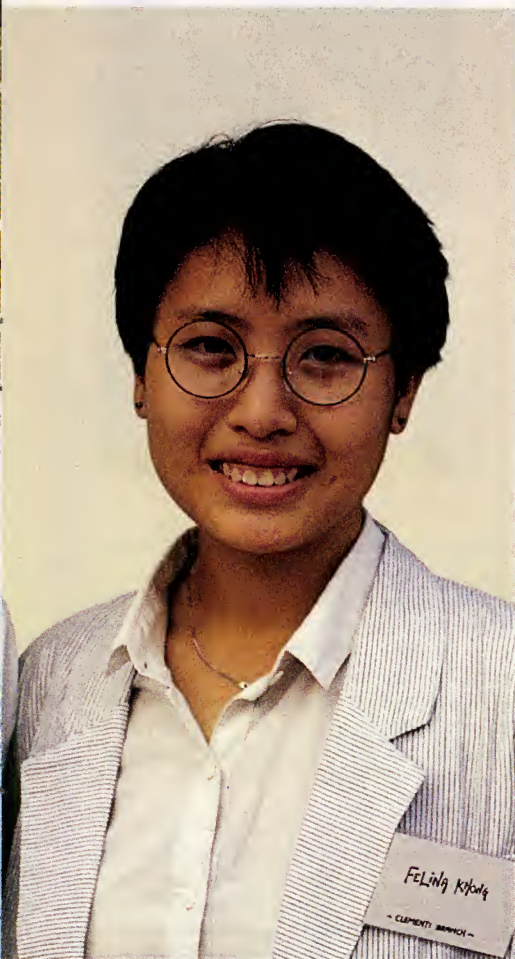
Het seminarie- en instituutprogramma heeft er veel toe bijgedragen dat de leden gesterkt werden en dat er zendingen kwamen. Richard Ang, plaatsvervangend gebiedsoverziener van de kerkelijke onderwijsinstellingen, vertelt dat de cursisten zelf om ochtendseminarie vroegen. In juli 1986 begonnen dertig cursisten met bijeenkomsten, 's ochtends om kwart voor zes. In januari van 1988 begon er bovendien ochtendinstituut. Daar het openbaar vervoer pas om zes uur begint, zorgen de priesterschapsquorums om de beurt voor het vervoer en het ontbijt. In 1987 ontvingen de eerste seminarie-cursisten hun einddiploma. Alle plaatselijke zendingen van de laatste jaren zijn een produkt van het seminarie- en instituutprogramma. Momenteel zijn er Singaporanen op zending in eigen land.

Barbara Hong, die meedeed aan de eerste ochtendseminarieklas, vertelt: 'Mijn ouders zijn geen lid, en net als veel andere mensen, waren ze niet zo blij met die ochtendbijeenkomsten van het seminarie. Ze waren van mening dat dagelijkse godsdienstlessen me van mijn huiswerk zouden houden. Maar we bewezen dat we er juist door werden geholpen om beter te leren. Onze toewijding werd groter. Onze leerkrachten en medescholieren waren erg onder de indruk. Al gauw begonnen mijn ouders me aan te moedigen om de ochtendbijeenkomsten bij te wonen.'

Een vermeende hindernis voor het vervullen van een zending is in feite gebleken een zegening te zijn. Alle mannen van negentien moeten minstens twee jaar in dienst. Daar er in Singapore een sterke nadruk op scholing ligt, moeten de meeste mannen toch enig hoger onderwijs ontvangen. Als ze op zending gaan, zijn ze 23 tegen de tijd dat ze (verder) gaan studeren. Maar dat heeft hen er niet van weerhouden. En de twee jaar vertraging die ze door hun zending oplopen, heeft ook geen slechte gevolgen gehad voor hun toelatingskansen bij de instituten voor hoger onderwijs in hun land. En de vertraging die ze door de militaire dienst oplopen alvorens op zending te gaan, heeft ertoe geleid dat er volwassenere, toegewijdere zendingen zijn gekomen. Dat is heel belang-

GEHEEL LINKS: BEZOEKERS TIJDENS EEN
 OPEN DAG VAN DE GEMEENTE BUKIT THIMA.
 LINKS: IN HET DISTRICT SINGAPORE WORDT STERK
 DE NADRIJK GELEGD OP ZENDINGSWERK EN
 HERACTIVERING. ONDER: SEMINARIECURSISTEN
 ZOALS BARBARA HONG (LINKS) EN FELINA KHONG
 HEBBEN BEWEZEN DAT HET SEMINARIE EEN GOEDE
 INVLOED HAD OP HUN SCHOOLPRESTATIES.

rijk gebleken, daar veel leden uit Singapore de kerk in andere landen hebben gesterkt.

De leden in Singapore zijn ook gesterkt door de Manila-tempel (die in 1984 ingewijd is). Edward en Lois Bacon, voormalig genealogisch adviseurs van de Gemeente Singapore 2, vertelden dat het district jaarlijks een tempelreis organiseert. Naarmate het begrip van de tempel en de doelen ervan groter is geworden, is het tempelbezoek gestegen. De eerste jaarlijkse reis telde twintig deelnemers. Tegenwoordig zijn er halfjaarlijkse reizen, die om beurten door de gemeenten worden georganiseerd. Aan elke reis nemen minstens twintig leden deel.

Singapore heeft de hoogste levensstandaard in Azië. De eilandstad is een handels- en industrie centrum en heeft een belastingvrije haven – de op drie na grootste haven ter wereld, en wat betreft verscheept gewicht de grootste ter wereld. De internationale luchthaven staat hoog aangeschreven bij de luchtvaartmaatschappijen. Hoewel een retour naar Manila duur is, hebben er al veel leden de reis ondernomen. Tientallen echtparen zijn in de tempel verzegeld, en de heiligen zijn ook begonnen het werk voor hun voorouders te doen.

Hoewel de publieke opinie zich in Singapore weleens tegen de kerk gekeerd heeft, is dat aan het veranderen. De leden verdienen er respect voor het herstelde evangelie door zich in hun werk voor zowel de overheid als privé-ondernemingen rustig aan hun normen te houden. Helen Ho, ZHV-presidente van een van de gemeenten, is voorzitter van een vrouwencomité in het Yuhua kiesdistrict (dat ruim 50 000 inwoners telt). Zo'n comité organiseert culturele en educatieve activiteiten voor vrouwen. De meeste daarvan vinden op zondag plaats. Toen Helen echter haar geloof in de sabbat uiteen had gezet, verschoof haar comité de activiteiten grotendeels naar de zaterdag. En voor de activiteiten die toch nog op zondag worden gehouden, is Helen geëxcludeerd.

Een bekeerling, hulppolitieagent Frankie Png, werd iets

meer dan een jaar geleden lid van de kerk. Hij zegt: 'Mijn vrienden en kennissen probeerden me eerst in verlegenheid te brengen wat mijn geloof betreft. Maar ik probeer altijd geduldig te zijn en hen aan te moedigen een beter leven te leiden. En mijn moslimvrienden moedig ik aan om zich beter aan hun eigen godsdienst te houden. De meesten respecteren mijn overtuiging nu.' Door zijn goede voorbeeld hebben zijn moeder en zijn broer zich onlangs laten dopen.

De heiligen in Singapore zijn behoorlijk op de proef gesteld – niet alleen op de gebruikelijke manieren, zoals iedereen, maar ook op manieren die een gevolg zijn van hun bijzondere omstandigheden. Joseph Goh, gemeentesecretaris van de Gemeente Bedok, heeft zich met de hulp van zijn vrouw, Jemie, en zijn twee kinderen tweemaal tegen kanker moeten verweren. In 1987 voelde Joseph iets aan zijn linkerbeen. Hij vertelt: 'Ik had gevoethald en kreeg bij het lopen wat pijn. Toen die aanhield, bleef mijn vrouw erop aandringen om naar de dokter te gaan. Op röntgenfoto's was een tumor te zien. Later zei de dokter dat hij het been zou moeten amputeren als de tumor vastzat aan het bot. Maar we dachten aan de zalving die ik de avond tevoren had gekregen van de priesterschap. Er was mij beloofd dat ik weer zou lopen.'

Tijdens de operatie werd de tumor met succes verwijderd, waarna Joseph drie maanden lang stralingstherapie onderging. 'Ik moest opnieuw leren mijn balans te vinden en te lopen. Onze zoon van zeven, Kelvin, bad dagelijks voor me en pakte vaak mijn hand om me te troosten. Ik was op tijd beter om hem te dopen. Ik was wel bang dat ik zou omvallen tijdens de doop, omdat ik nog geen gewicht op het been kon zetten, maar alles ging goed.'

Vervolgens waren er in januari 1988 op röntgenfoto's witte vlekjes te zien op zijn linkerlong. Hij onderging chemotherapie en raakte al zijn haar kwijt. Omdat zijn natuurlijke weerstand verzwakte, werd hij verscheidene malen ziek – hij kreeg onder andere waterpokken. Uiteindelijk verdwenen alle vlekjes op één na. Die laatste vlek wordt zorgvuldig in de gaten gehouden. In december was Joseph

BOVEN: ALVIN LAI EN MARLENE LAU, BEIDEN LID, NEMEN DEEL AAN EEN ACTIVITEIT VAN DE KERK.
ONDER: HELEN HO (MIDDEN) VERGADERT MET DE LEDEN VAN EEN PLAATSELIJK VROUWENCOMITÉ WAARVAN ZIJ VOORZITSTER IS.

FOTOGRAAF: HUANG BEE TAN

voldoende hersteld om met zijn gezin naar de Manila-tempel te reizen om aan elkaar verzegeld te worden.

Jemie, die eerste raadgeefster in het ZHV-presidium van haar gemeente is, zegt: 'Door deze ervaringen hebben we geleerd om ernstig te bidden. Eigenlijk had ik voor deze ervaring nooit verdriet of vreugde gekend. Van Joseph heb ik veel over geloof geleerd: hij gaf God niet de schuld van zijn problemen en klaagde niet. De tweede keer was erg frustrerend. Maar tijdens een gebed kwamen deze woorden in mijn gedachten: "Ik weet wat ik doe", en ik besefte dat ik God moest vertrouwen.'

Joseph voegt daar aan toe: 'De problemen brachten ons dichter tot elkaar. Door onze beproevingen zag ik de liefde die mijn vrouw en kinderen voor mij hadden, en kreeg ik meer liefde voor hen. Volgens mij wil de Heer dat we geduldig zijn en weten hoe andere mensen lijden, zodat we meer liefde en begrip voor anderen kunnen opbrengen.'

Het verhaal van Sukiman Abraham, die zendingsleider van de Gemeente Clementi is, geeft een indruk van de unieke moeilijkheden waar men in Singapore mee geconfronteerd kan worden. Sukiman was lid van een niet-christelijke godsdienst. Zijn ouders, die in Nederlands-Indië geboren waren, emigreerden voor de Tweede Wereldoorlog naar Singapore. Sukiman ging als jongen gewoon met zijn ouders mee naar godsdienstoefeningen en kreeg godsdienstondericht.

Hoewel zijn ouders toegewijd waren aan hun eigen godsdienst, vonden ze het goed dat Sukiman naar een school ging met HLD-leerkrachten. Toen hij op een zaterdag met enkele heiligen der laatste dagen aan het basketballen was, nodigden zij hem uit om mee te gaan naar de kerk. Hij ging de volgende dag met hen mee. Hij vertelt verder: 'Ik leerde het een en ander over het herstelde evangelie en kreeg een exemplaar van het Boek van Mormon. Ik begon er op weg naar huis in te lezen en kreeg enkele malen per week een zendelingenles. Mijn vader gaf me een uitbrander en gooide mijn exemplaren van de Schriften weg. Mijn moeder vroeg me er nog eens een tijdje over na te denken. Na een maand besloot ik me te laten dopen.'

Sukimans ouders zeiden dat hij het huis uit moest. Twee maanden lang had hij geen thuis, totdat hij in dienst ging. Na een tijdje bedachten zijn ouders zich, en zijn moeder vroeg of hij weer naar huis kwam. Hij vervulde eerst zijn dienstplicht en ging toen voor een scheepvaartmaatschappij werken. In 1982 overleed zijn vader. Sukiman herinnert zich: 'Op zijn sterfbed vroeg hij me voor mijn moeder te zorgen, ook al was ik christen. Daarna was ik de grootste kostwinner voor haar en de rest van de familie. Ik wilde eigenlijk op zending gaan, maar volgens het geloof van mijn ouders past het een plichtgetrouwe zoon niet zijn moeder te verlaten. Op een avond in 1985 kreeg ik antwoord op mijn gebed: "Ga maar, dan zal Ik voor je moeder zorgen." En dus ging ik op zending. De Heer heeft inderdaad voor mijn familie gezorgd. Het ging hen goed toen ik terugkwam.'

'Mijn moeder en ik hebben een goede verstandhouding en ze bezoekt me vaak. Ze weet dat ik door het evangelie een beter man en gehoorzamer zoon geworden ben.'

Singapore is bepaald een mikrokosmos van etnische groepingen, culturen, talen en godsdiensten uit Zuidoost-Azië. Bovenal laten de leden in dit landje zien dat het evangelie voor alle kinderen van God is.

'Door het evangelie krijgen we een beter begrip van het doel van dit leven', zegt Francis Tan. 'Het evangelie helpt ons te worden zoals onze Vader in de hemel, ons potentieel beter te bereiken en elkaar te dienen en te sterken. Wan-

neer we lid worden van de kerk, geven we allemaal enkele tradities op, maar we gaan deel uitmaken van een wereldwijde kerk. We zijn dan echt geen vreemdelingen meer, maar medeburgers. Broederschap en zusterschap is het samenbrengen van allen in één huisgezin.' □

Richard Tice, die Singapore bezoekt om dit artikel te schrijven, woont in de Wijk Kearns Walnut, in de Ring Kearns Utah-West.

Het Zendingsgebied Singapore

Hoewel Singapore een klein land is, heeft het een verstrekkende invloed in Zuidoost-Azië. Vanwege de centrale ligging, de verscheidenheid aan bevolkingsgroepen, en de economische en commerciële kracht, is het een poort tot de omliggende landen. Daarom is Singapore ook een logische keuze geweest voor de vestiging van een hoofdkantoor van waaruit de groei van het evangelie in een groot deel van Zuidoost-Azië bevorderd wordt. Het Zendingsgebied Singapore omvat twintig procent van de wereldbevolking. Behalve Singapore vallen ook India, Sri Lanka, Malaysia en Indonesië er onder. Zendingelichtparen die aan dit zendingsgebied toegewezen worden, reizen heen en weer tussen Singapore en de andere landen om de diverse gemeenten en districten van de kerk te steunen. Vooral zendingspresident Robert W. Houghton besteedt veel tijd aan het bezoeken van de andere landen om daar conferenties te houden en de leden leiding te geven. Hij reist vier à vijf keer per jaar naar India, vier keer naar Sri Lanka, zes keer naar Malaysia, en twee of meer keer naar Indonesië. Hieronder volgt een kort overzicht van de verdeling van de units in het zendingsgebied:

India: 3 districten, 9 gemeenten, 729 leden. De meeste leiders zijn Indiërs.

Indonesië: 3 districten, 17 gemeenten, 4248 leden. De meeste leiders zijn Indonesiërs.

Malaysia: 1 district, 3 gemeenten, 277 leden. De meeste leiders zijn Malaysiërs.

Singapore: 1 district, 5 gemeenten, 1142 leden. Alle leiders zijn Singaporen.

Sri Lanka: 1 gemeente, 135 leden. Alle leiders zijn Sri-lankanen.

HET BOS OP HET LAND VAN DE FAMILIE SMITH VERSCHAFTE HUN NIET ALLEEN GEBRUIKSVOORWERPEN VOOR HET DAGELIJKS LEVEN. ZIJ VERRIJKTEN ER OOK HUN GEESTELIJK LEVEN. ERGENS IN DAT BOS WAS EEN RUSTIGE PLEK WAAR DE LEDEN VAN DE FAMILIE SMITH GRAAG HEENGINGEN OM IN AFZONDERING TE BIDDEN.

Het heilige bos

DONALD L. ENDERS

Toen Joseph Smith een jongen was, onderwezen de predikanten van de vooraanstaande protestantse kerken dat God niet meer tot de mens sprak. Zij beweerden dat er vanaf de dood van de apostelen van de Heer geen boodschappen meer uit de hemel waren gekomen, dat de Bijbel het volledige woord van God aan de mens was, en dat er geen verdere openbaring meer zou komen.

Maar God was de mens niet vergeten. Op een prachtige morgen in het voorjaar van 1820 verschenen God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus persoonlijk aan de jonge Joseph Smith. Dat gebeurde in een bos op het land van de boerderij die zijn familie bezat in het westen van de staat New York. Door die gebeurtenis werd de herstelling van het evangelie, dat eeuwenlang niet op aarde was geweest, en de bedeling van de volheid der tijden ingeluid.

Het gezin van Joseph Smith sr. verhuisde in 1816 van de vallei van de Connecticut River in het oosten van Vermont naar het westen van de staat New York. Ze vestigden zich in Palmyra, een veelbelovend dorpje in het vruchtbare graan-gebied bij de Genesee River.

Een jaar of twee later bouwde de familie Smith een houten huis aan de Stafford Road, ongeveer 3 km ten zuiden van het dorp, om dicht bij de 40 hectare zwaar bebost land te wonen die zij binnenkort in bezit hoopten te krijgen.

Voordat ze halverwege de jaren '20 het koopcontract voor dat land ondertekenden, kregen ze al toestemming van de eigenaars om een aanvang te maken met het kappen van de bomen. Tussen 1819 en 1825 slaagden ze erin 24 hectare land te ontbossen en het te cultiveren tot akkers, weiden, een tuin, een boomgaard, een stuk grond voor een permanente woning en grond voor andere gebouwen.

De familie Smith volgde voor het opbouwen van hun boerenbedrijf ongeveer hetzelfde proces als de meeste andere boerenfamilies in het begin van de negentiende eeuw, waarbij ze een derde van het land gebruikten om in hun houtbehoefte te voorzien. Ongeveer tien hectare besloeg het grootste gedeelte van twee heuvels aan de oostzijde van het land. Het hout van de rode en witte eikebomen die daar in overvloed groeiden, werd gebruikt om tonnen te maken. Andere bomen werden door de familie Smith gebruikt als brandstof om hun huis te verwarmen, om op te koken, of om sap af te

tappen waarvan ze ahornstroop en suiker maakten. Bovendien verkochten ze brandhout aan omwonenden.

De rest van het land aan de westrand van de boerderij werd gewoon bos gelaten. In dat gedeelte stonden ook veel grote esdoornen (ahornbomen) waarvan het zoete sap werd afgetapt. De naar schatting vijftienhonderd esdoornen die de familie Smith aftapte, produceerden jaarlijks ongeveer 450 kilo sap. Alvin, de oudste zoon, heeft waarschijnlijk uit dit stuk bos het beukehout gehaald dat gebruikt werd om hun huis te bouwen. Bovendien werd er hout vandaan gehaald voor het maken van huishoudelijke en andere gebruiksvoorwerpen, en leverde het fruit en noten voor de familie en het vee.

Het bos op het land van de familie Smith verschaftte hun meer dan de benodigdheden voor het dagelijks leven. Zij verrijkten er namelijk ook hun geestelijk leven. Ergens in dat bos was een rustige plek waar de leden van de familie Smith graag heengingen om in afzondering te bidden.

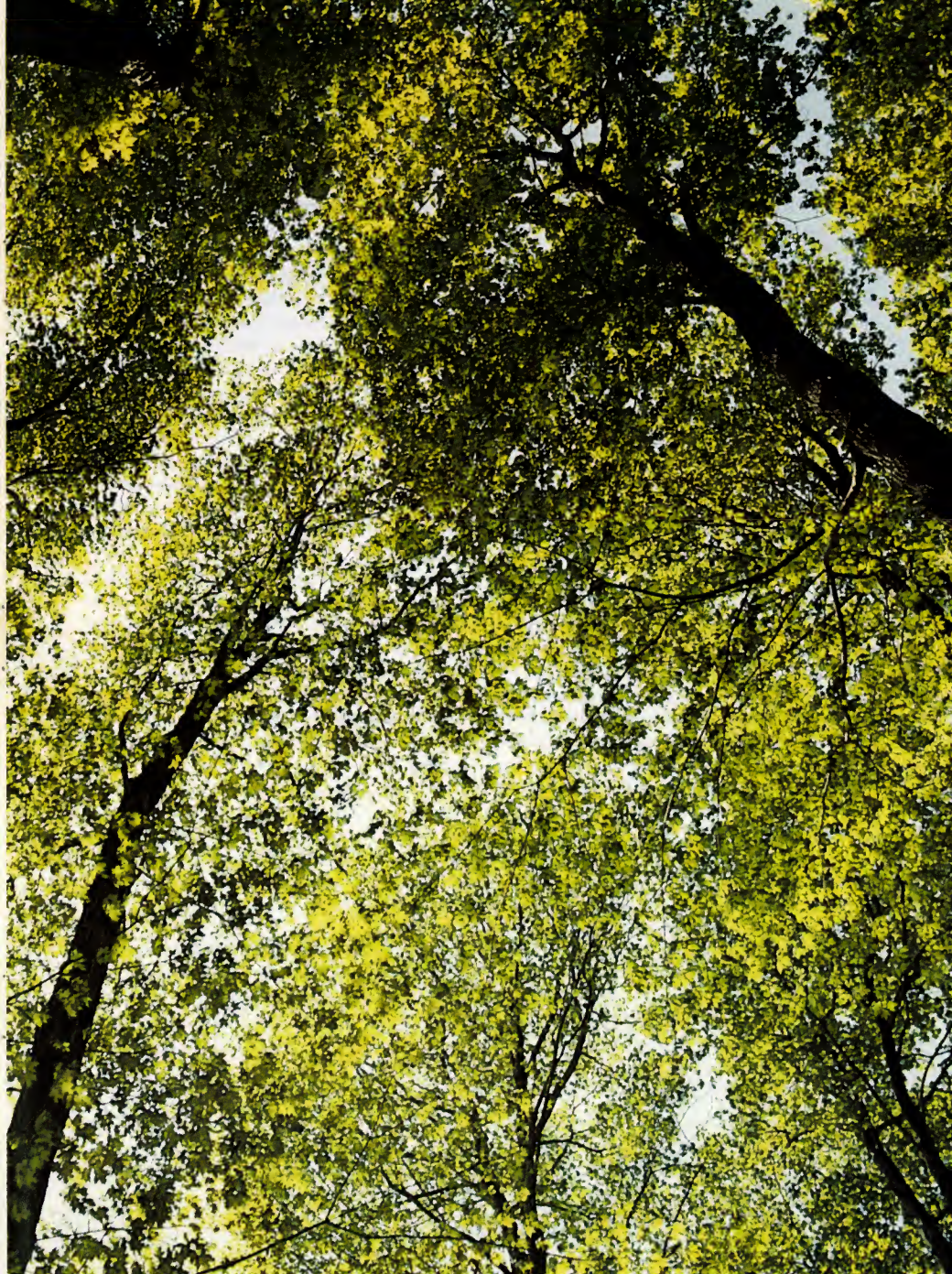
Na hun vertrek breidden de latere eigenaars de gecultiveerde grond uit door bijna al het land aan de oostzijde te ontbossen en het beboste gedeelte aan de westzijde te reduceren tot de huidige grootte van vier hectare. Dat prachtige gedeelte aan de westkant van de boerderij wordt traditiegetrouw gezien als het heilige bos – de plek waar God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus in het voorjaar van 1820 aan Joseph Smith verschenen.

Joseph, die op 23 december 1805 geboren werd, was nog maar een jongen toen hij in dat bos zijn visioen kreeg. Uit informatie over zijn jonge jaren blijkt dat hij al van jongs af aan had nagedacht over zijn relatie met God. Hij bad veel en streefde naar een begrip van geestelijke zaken door bijbelstudie en het bezoeken van godsdienstoefeningen. Maar daarmee werd niet voldaan aan zijn behoefte om te weten of Hij aanvaardbaar was voor de Heer en welke kerk van God was, als die er al was.

Uiteindelijk raakte Joseph ervan overtuigd dat God zijn

HET HEILIGE BOS IS BEWAARD ALS PLAATS VOOR RUSTIGE OVERDENKING, EN BEVAT NU NOG EEN AANTAL VAN DEZELFDE BOMEN DIE ER AL STONDEN IN DE TIJD VAN JOSEPH – VELE ZIJN 25 TOT 30 METER HOOG. OP DEZE FOTO IS HET LAND VAN DE FAMILIE SMITH TE ZIEN. DE BUITENSTE LIJNEN GEVEN RESPECTIEVELIJK DE WESTGREN (1) EN DE NOORDGREN (2) AAN. HET HEILIGE BOS IS TE VINDEN IN DE NOORDWESTHOEK (3). VERDER IS ER NOG DE APPELBOOMGAARD (4) – MOGELIJK DE PLAATS WAAR MORONI IN 1823 AAN JOSEPH VERSCHIEEN – EN HET HUIS VAN DE FAMILIE SMITH (5).

vragen zou beantwoorden als hij zich in geloof tot Hem zou wenden. Door de brief van Jakobus werd Joseph ertoe geïnspireerd om God door gebed om een antwoord te vragen. Het was de eerste keer dat hij hardop om een antwoord op die vragen ging bidden.

Joseph heeft hierover gezegd: 'Het was op de morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820.' Daar zondag de enige dag van de week was waarop een boerenjongen vrij was van het harde werk dat in het voorjaar op de boerderij gedaan moest worden, koos hij waarschijnlijk een zondag voor het opzoeken van een rustige, afgelegen plek om te bidden. Later heeft Joseph gezegd dat hij ging bidden in een gedeelte van het bos waar hij de vorige dag met zijn vader en broers bomen had gekapt. Alle werk op een boerderij is seizoengebonden, en het kappen van bomen, over het algemeen met als doel land te ontginnen, werd van laat in de herfst tot in de vroege lente gedaan. Men hield er op tijd mee op om te ploegen, te zaaien en voor de gewassen te zorgen. Men stopte meestal tegen eind april met het kappen van de bomen. Daarom was het waarschijnlijk eind maart of begin april 1820 dat Joseph in gebed tot de Heer ging.

De precieze plaats waar Joseph bad en zijn geweldige visioen kreeg, is niet bekend. Joseph lijkt dat expres niet verteld te hebben. Afgezien van de nauwkeurige omschrijving van de plaats in de Kirtland-tempel waar de Heer verscheen, heeft de profeet zich zijn hele leven alleen in vage bewoordingen uitgelaten over de plaats waar heilige gebeurtenissen plaats hadden gevonden. Aan die gewoonte lag een respect voor die heilige gebeurtenissen ten grondslag.

Al lang hebben de omwonenden na het vertrek van de familie Smith uit Palmyra het bos aan de westzijde van hun voormalige boerderij in verband gebracht met het eerste visioen. Seth T. Chapman, die beweerde een jeugdvriend van Joseph Smith te zijn, kocht in 1860 het land dat van de familie Smith was geweest. Later vertelde hij aan zijn zoon William dat hij de bomen in het bos aan de westkant van de boerderij nooit met een bijl had aangeraakt, omdat Joseph van dat bos had gezegd dat hij daar zijn visioen had gezien.

Het heilige bos is een van de laatste overgebleven stukken

ongerept woud in het westen van de staat New York. Toen Joseph Smith sr. en Alvin hun land kochten, was het, net als het meeste land in de omgeving, bedekt met prachtige hardhoutbomen, waarvan er vele 350 tot 400 jaar oud waren. Talrijke bomen in dat oude bos werden enorm groot.

De bodem in die prachtige bossen was bedekt met de bladeren van vele seizoenen. De vruchtbare grond was een prima voedingsbodem voor varens, grassen, wilde bloemen, Virginische kersebomen en heesters. Er waren in het begin van de vorige eeuw slechts weinig bossen in de Verenigde Staten die de bossen in het westen van New York evenaarden in grootte, hoogte, leeftijd en schoonheid van de bomen. De natuur had hier een heiligdom voorbereid dat de aanwezigheid van de Vader en de Zoon waardig was.

Anderhalve eeuw na het eerste visioen bezit het vier hectare grote bos nog veel van zijn oorspronkelijke schoonheid. Nog steeds sieren bomen dit bos die in de tijd van Joseph al volwassen waren. Veel bomen zijn tweehonderd jaar of ouder. De grond vergaart nog steeds de vallende bladeren en blijft het zich steeds vernieuwende kreupelhout voeden.

Momenteel is het heilige bos gezonder, beter verzorgd en mooier dan het in jaren geweest is. Al enige tijd bestaat er een kerkprogramma voor het beschermen van dit prachtige bos en verlenging van het leven ervan, omdat het voor de leden van de kerk heilig is. Nieuwe aanwas en aanplant breiden de grenzen van het bos weer uit in de richting van de historische grootte en versterken het inwendig. Het heilige bos is bezig met een geweldig herstel van de ziekten en vervuiling die zijn bestaan tot voor kort ernstig bedreigden.

Door een instructie waarin concreet is aangegeven dat het heilige bos een plaats voor rustige overdenking moet blijven voor de mens, voor echtparen en voor kleine groepen, en het professionele programma voor voortdurend onderhoud zullen ook toekomstige generaties kunnen genieten van de rust en heiligheid van dit gewijde stukje grond. □

Don Enders is namens de afdeling kerkgeschiedenis leidinggevend beheerder van de historische monumenten van de kerk. Hij is lid van de Wijk Kaysville 11 (Utah).

U houden aan goede voornemens

Begint u elk nieuw jaar ook met allerlei plannen om uw leven te beteren, maar raakt u na enkele weken uw enthousiasme kwijt? In dat geval vindt u hier enkele ideeën om u te helpen u te houden aan de beste van uw goede voornemens voor het nieuwe jaar.

Zorg ervoor dat uw voornemens realistisch zijn. Probeer niet te snel teveel te doen. Als u, bijvoorbeeld, momenteel helemaal niet in de Schriften leest, en u neemt u voor om dagelijks een half uur in de Schriften te lezen, dan stevent u mogelijk op een mislukking af. Het kan realistischer zijn om dagelijks een klein beetje te lezen, al zijn het maar een paar verzen. Wanneer dat eenmaal gewoonte geworden is, kunt u zich een hoger doel stellen.

Deel uw hoge doel op - stel een aantal makkelijker bereikbare tussendoelen. Stel, bijvoorbeeld, dat u geld wilt sparen. In plaats van het doel zo vaag te laten, stelt u zich een redelijk bedrag ten doel om te sparen in de eerste maand, en daarna een groter bedrag om tegen het einde van het eerste kwartaal gespaard te hebben. Door die tussendoelen blijft u zichzelf aanmoedigen terwijl u vooruitgang blijft maken.

Zorg voor geheugensteuntjes. Zodra u besloten hebt wat u wilt verbeteren, maakt u een aantal geheugensteuntjes voor uzelf. De oude truc van het briefje op de spiegel - waar u het geregeld ziet - kan heel goed werken. Maar als u iemand bent die briefjes vaak negeert, probeer dan wat anders. De eenvoudige dingen zijn vaak het doeltreffendst. Neem bijvoorbeeld het voornemen om

dagelijks in de Schriften te lezen. Wanneer u 's morgens opstaat, legt u de Schriften op uw hoofdkussen. Als u ze weg moet leggen om naar bed te kunnen gaan, kunt u moeilijk zeggen dat u het vergeten bent.

Wees soepel tegenover uzelf. Als u merkt dat u voornemens hebt waar u zich ellendig door gaat voelen, wees dan bereid om ze aan te passen. Tenslotte zijn het uw voornemens. Soms kunt u zich voornemen iets te doen wat eigenlijk te moeilijk is. In plaats van het op te geven en het als een mislukking te zien, past u uw doelen zo aan dat u er echt wat aan hebt en u zich erdoor verbeterd. □

EEN ONVERWA

MARGARETA SPENCER

Toen ik in Belfast (Noord-Ierland) op kamers woonde, had ik twee kamergenotes. Het waren meisjes van een ander geloof die ik door middel van een wederzijdse vriendin ontmoet had. We hadden geen van drieën veel geld. Carol en Anne studeerden beiden verloskunde en ik was aan het sparen voor een hogere beroepsopleiding verpleegkunde.

We hadden ook geen mooie kamers, maar iets beters konden we ons niet veroorloven.

Toch besloten Carol en Anne de kinderbescherming te bellen en aan te bieden om een kerstviering te organiseren voor twaalf behoeftige kinderen. Vanzelfsprekend ging ik ermee akkoord te helpen met de voorbereidingen en de financiering, net als Carols zus Marian.

Ik had namelijk wat van de ellende van de krottenwijken gezien. De schrijnendste herinnering die ik daaraan had, was het zien

ILLUSTRATOR: PAUL MANN

CHT STERRETJE

van een klein meisje in een gescheurd zomerjurkje dat in de koude wind op de stoep zat en bij gebrek aan ander speelgoed probeerde wat te maken van een klomp vieze klei. Dat kind kon ik nu niet meer vinden en helpen, maar ik kon wel proberen enkele andere kinderen te helpen.

Onze kerstboom was ongeveer zeventig centimeter hoog. We hadden hem versierd met negen kleine, glazen ballen, met reepjes aluminiumfolie, en een ster die we hadden gemaakt uit de foliebinnenverpakking van een pak cornflakes. We hadden als kamerversiering repen gekleurd papier en enkele ballonnen aan het plafond gehangen. Het eten was eenvoudig – gebakken aardappelen met worstjes en gegrilde tomaten, koekjes en sinaasappellimonade. De twaalf cadeautjes waren klein en goedkoop: een plastic kralenketting, een zuigfles voor een babypop, een prentenboekje voor een klein kind, en andere kleine speeltjes en spelletjes. En

met het meisje op de stoep in gedachten, kocht ik ook een pakje bootseerlei.

De kinderen hadden zich zo netjes gemaakt als ze maar konden, en ze droegen hun mooiste kleren, hoewel die overwegend versleten en haveloos waren. In gedachten telde ik ze: *elf, twaalf, dertien!* Een van de meisjes had een klein zusje meegenomen dat geweigerd had achter te blijven. Toen hadden we een probleem.

Destijds maakte ik voor de jaarlijkse ZHV-bazar kleertjes voor kleine plastic meisjespoppen. Ik had er enkele in mijn kamer. Vlug pakte ik er een in voor onze extra gast in het laatste stukje papier en legde het pakje bij de kerstboom.

De meeste kinderen stonden op een kluitje bij de deur, maar één vastberaden jongetje van ongeveer acht bekeek alle cadeautjes door het dunne geschenkpapier heen.

'Als u het goedvindt, juffrouw,' zei hij, 'neem ik dat tafelfoetbalspel voor mij en mijn vrienden.'

Carol glimlachte maar was vastbesloten.

'De cadeautjes delen we aan het eind van het feestje uit. Nu gaan we eerst wat spelletjes doen.'

Wij deden hun spelletjes; zij deden onze spelletjes. Wij vertelden verhalen, en zij vertelden wat over zichzelf. We zongen een aantal liedjes, hoewel wij het beu werden hun lievelingsliedjes steeds weer opnieuw te zingen.

'Vorig jaar,' verkondigde het oudste meisje, dat erg haar best deed om er wereldwjs uit te zien in haar slecht passende jurk en schoenen met hoge hakken die veel te groot waren voor haar twaalfjarige lichaam, 'vorig jaar was ik op een feest in een grote zaal. We waren er met honderden kinderen, en er was een kerstboom die het plafond raakte.'

'Was het leuk?' vroeg een bijna afgunstig klinkend stemmetje.

'Nee. Niemand had tijd om met ons te praten, zoals deze aardige vrouwen doen.'

We serveerden het eenvoudige eten, wat eerst uitroepen van vreugde aan de kinderen ontlokte, gevolgd door grote stilte toen ze ernstig aan het eten waren.

'Je hebt nog wat op je bord laten liggen,' protesteerde een jongen tegen zijn buurmeisje.

'Dat kan ik niet op', zei ze. 'Ik heb nog nooit zoveel eten tegelijk op mijn bord gehad.'

'Geef het dan maar aan mij, want het is zonde om goed eten weg te gooien.'

Hij at ook alle restjes van de andere kinderen, maar zat uiteindelijk te vol om nog meer te eten.

We gaven hem het tafelfoetbalspel. Het meisje van twaalf kreeg de plastic kralen. En het zuigflesje gaven we aan een meisje van zeven.

Maar zij zei: 'Juffrouw, daar heb ik niks aan. Ik heb geen pop.'

Dus pakte ik nog een plastic ZHV-popje. Deze keer moest ik het in schrijfpapier verpakken, en deden we net alsof het achter de boom gevallen was.

'Dit was het leukste feestje waar ik ooit geweest ben', verklaarde iemand tevreden. 'Ik voelde me helemaal thuis.'

'Ja, het was een fijn feest, juffrouw', bevestigde een ander stemmetje. 'Want als we iets nodig hadden, was er altijd iemand om te helpen.'

Ik dacht toen dat ik iets geleerd had over geven, maar ik zou al gauw nog meer leren. Ik merkte dat het meisje van twaalf haar kralen had geruild voor de klei, de klei voor het speelgoedautootje, en het speelgoedautootje voor het baby-prentenboekje.

'Het lukt wel, hoor', zei ze, terwijl ze probeerde het opnieuw in te pakken, ondanks het feit dat het plakband niet meer zo goed plakte.

'Hebt u misschien een touwtje, juffrouw? En een potlood, alstublieft?'

Ik gaf haar het touwtje en het potlood en vroeg me af waar ze dat voor nodig had. Ze pakte het cadeautje ietwat ongelukkig in en schreef er in grote, ongelijke letters 'TOMMY' op.

Ze zag dat ik naar haar stond te kijken en legde uit: 'Het is voor mijn kleine broertje, juffrouw. Hij was niet uitgenodigd voor een feestje, en we hebben geen geld om een cadeautje voor hem te kopen.'

Door haar slechtzittende kleren heen straalde dat meisje grote schoonheid en liefde uit, wat mij in de loop der jaren dan ook als lichtend voorbeeld voor ogen is blijven staan. □

'GIJ ZULT EEN ZOON BAREN' VAN HARRY ANDERSON

© PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION, GEBRUIKT MET TOESTEMMING.

'EN DE ENGEL ZEIDE TOT HAAR: WEES NIET BEVREESD, MARIA; WANT GIJ HEBT GENADE GEVONDEN BIJ GOD. EN ZIE, GIJ ZULT ZWANGER WORDEN EN EEN ZOON BAREN, EN GIJ ZULT HEM DE NAAM JEZUS GEVEN. DEZE ZAL GROOT ZIJN EN DE ZOON DES ALLERHOOGSTEN GENOEMD WORDEN' (LUKAS 1:30-32).

Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik heb de hemelen en de aarde geschapen, en alles wat daarin is. Ik ben vanaf het begin bij de Vader geweest. Ik ben in de Vader, en de Vader is in Mij; en in Mij heeft de Vader zijn naam verheerlijkt' (3 Nephi 9:15).

PB MA 9012 DU

90992 120

DUTCH